horia tecuceanu

Căpitanul
APOSTOLESCU
și

IDENTIFICAREA

BIBLIOTECA ALEPH

facla

ÎN EDITURA FACLA AU APĂRUT :

Horia Tecuceanu :
GREȘEALA CĂPITANULUI APOSTOLESCU

Franz Storch :
CAZUL Nr. 13

Ioan Iancu :
ACȚIUNEA BANANA

... 8,25

Coperta : FRANCISC RAFFAI

HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI IDENTIFICAREA

EDITURA FACLA — 1974

NOTĂ: Cu excepția introducerii unor personaje fictive, intriga acestei cărți este inspirată dintr-un caz atuentic.

Mulţumesc Inspectoratului General al Miliţiei — şi în mod deosebit tovarăşului general maior NICOLAE CHIRIAC, şeful Direcţiei Judiciare, şi tovarăşului colonel OCTAVIAN POP, şeful Biroului Naţional Interpol — pentru sprijinul acordat la realizarea acestei cărţi.

H.T.

DESCOPERIREA

Deşi era ora patru după amiaza, mercurul din termometru continua să se menţină în jurul gradaţiei 35.

Mai-marele galaxiei noastre dogorea atît de puternic, încît sergentul-major Mihai Tănase avu senzaţia că îşi ţine capul într-un cuptor încins. Cînd rondul său ajunse lîngă plaja rezervată bărbaţilor, pe malul lacului Techirghiol, se opri şi îşi scoase cascheta. În timp ce îşi îndepărta cu batista transpiraţia de pe frunte, privi puzderia de oameni care, împachetaţi în nămol, se prăjau sub nemiloasele raze solare. Cei care se bălăceau în apa ghiolului nu depăşeau numărul degetelor unei mîini.

Uitîndu-se cu invidie la ei lăsă să-i scape un oftat de o clipă, pentru ca apoi, întorcîndu-le spatele să-şi reia cursa de inspectare a sectorului său. Traversă calea ferată şi, legănîndu-se moleşit de arşiţă, porni spre Eforie Sud.

Tocmai se întreba dacă va găsi acolo, în piață, suficientă apă pentru a-și potoli însetarea, cînd, intempestiv, auzi în spate strigăte de ajutor.

Se răsuci brusc pe călcîie și-l căută cu privirea pe cel ce strigase. Îl descoperi, după gesticulație, printre cei ce se scăldau. Străbătu așa-zisa faleză a lacului, coborî și reapăru din șanțul cu buruieni, traversă din doi pași calea ferată și aruncîndu-și cascheta pe bolovanii de taluzare a malului, plonjă, de sus, de la trei metri, în apă.

Abia în clipa cînd unul din pietroaiele ascunse sub oglinda lacului îi provocă o durere arzătoare la genunchiul stîng, realiză că ceva nu e în regulă. Nu se opri însă, ci, accelerîndu-și crawl-ul, străbătu cei zece-doisprezece metri care-l despărțeau de bărbatul ce-l alarmase.

— Ce vă veni domn'le ! întrebă, mînios, Tănase, după ce-și lăsă picioarele pe fundul lacului. Doar n-o să-mi spuneți că era să vă-necați aici, unde apa n-ajunge nici pînă la umeri ?

Interpelatul, livid și cu ochii măriți de groază, deschise gura de cîteva ori, dar, ca într-un film mut, nu reuși să articuleze nici un sunet.

— Calmați-vă. Ce s-a întîmplat ? insistă Tănase, de astă dată amuzat de spaima fără motiv a celuilalt.

— Mă spălam de nămol și... și... Uitați-vă ! îngăimă înfiorat chestionatul, arătînd cu brațul întins spre fundul lacului, la vreun metru depărtare.

Apropiindu-se intrigat de locul indicat, Tănase văzu un adult plutind între două ape. Capul, cu fața în jos, era mai coborît decît picioarele. Mai întîi, avu impresia că are de-a face cu un căutător de raci.

scolci sau naiba ştie ce altceva se poate găsi pe fundul unui lac. Apoi, în următoarea fracţiune de secundă, remarcă totala imobilitate a înotătorului ; o nemişcare ce spunea suficient.

Subofiţerul, ţîşnind ca un resort, îşi trimise un braţ în apă, şi, prinzînd înecatul de bărbie, îi trase capul în sus, cu speranţa că-l va mai putea salva. Dar intervenţia se dovedi tardivă.

Ajutat de cîteva persoane, au reuşit cu greu să tragă cadavrul la ţărm. Îndărătnicia cu care se opusese înecatul transportării sale, s-a explicat abia după ridicarea lui pe scîndurile debarcaderului, cînd, din cearşaful ce-i înfăşura abdomenul, se rostogoli un bolovan de vreo patruzeci de kilograme.

●

Victima era un bărbat tînăr, pînă în treizeci de ani, cu un corp atletic şi o înălţime de un metru şi şaptezeci de centimetri.

Îmbrăcămintea, îmbibată cu apă, se compunea dintr-un slip bleu-verzui, un maieu alb şi un pulover, din bumbac bleu. Se mai adăuga la acestea cearşaful în care fusese vîrît pietroiul ce ţintuise cadavrul pe fundul lacului.

Faţa cadavrului, datorită descompunerii avansate, nu permitea distingerea trăsăturilor iniţiale. Părul negru şi lung, nu mai opunea nici o rezistenţă la tracţiune şi se epila cu uşurinţă.

Anunţaţi telefonic, procurorul, medicul legist şi miliţia judiciară începură cercetările.

În timpul cercetărilor efectuate pe mal, în apropierea locului unde a fost descoperit cadavrul, s-a mai găsit o fîşie de pînză, lată de aproximativ cinsprezece centimetri şi lungă de o sută treizeci.

Lăsîndu-se întunericul, s-a fixat locul faptei, prin schiţe de plan şi fotografii, şi s-a decis efectuarea autopsiei.

CAPITOLUL II

PRIMELE CONSTATĂRI

A doua zi dimineaţa, medicul legist prezentă raportul necropsiei. Rezulta că victima a decedat ca urmare a pătrunderii lichidului de submersiune (cu constituenţii săi : plancton, nisip şi nămol) în plămîni, stomac şi în sînge.

De asemenea s-a constatat că victima, înainte de a muri, asfixiată prin înec, a suferit o fractură a craniului în regiunea tîmplei stîngi.

Dantura cadavrului, nefiind afectată de intervenţii stomatologice, excludea posibilitatea identificării pe această cale. Amprentarea cadavrului n-a fost posibilă, datorită macerării impresiunilor papilare. S-a recoltat sînge pentru alcoolemie şi pentru determinarea grupei sanguine.

Avînd în vedere gradul de alterare prin putrefacție, medicul legist aprecia că decesul s-a produs cu aproximativ șase zile mai înainte.

În concluzie, expertiza medico-legală, ținînd seama de natura fracturii craniene și de locul unde a fost găsit cadavrul, admitea posibilitatea unei sinucideri.

— Cum credeți că s-au petrecut faptele ? se adresă căpitanul Ilie Mureșan, șeful judiciarului, lui Petre Negulescu, medicul legist, după ce terminase de citit raportul necropsiei.

— Sinucigașul s-a aruncat în lac, de pe malul taluzat cu bolovani de granit, fără să știe că adîncimea apei este sub jumătate de metru. Urmare a acestui plonjeu, s-a ales cu rana de la arcada stîngă și a leșinat. După toate probabilitățile, datorită faptului că a fost continuu udat de apa lacului, leșinul a fost de scurtă durată, zece—cinsprezece minute. Cînd și-a revenit din comoție, și-a ataşat de abdomen pietroiul și a înaintat în apă pînă la adîncimea pe care a considerat-o potrivită intenției sale. Asta-i tot !

După ce medicul își termină expunerea, Mureșan începu să-și frece gînditor ceafa cu mîna în care-și ținea stiloul.

— Ascultă, doctoare — zise el într-un tîrziu —, dar altceva decît o sinucidere n-ar putea fi ?

— Faptul că victima a murit asfixiată prin înec, și natura rănii craniene, care, după conturul ei putea fi cauzată mai ales de o stîncă colțuroasă, acreditează ideea suicidului.

Mureșan mormăi ceva, apoi zise :

— Nici cu identificarea nu prea ne-ai ajutat cine știe ce, ca să nu spun deloc.

— După cum îi sacu', e şi peticu ! Data viitoare încercaţi să pescuiţi sinucigaşii mai repede, replică netulburat medicul.

— Probabil că ideal ar fi să-i pescuim înainte de a apuca să-şi ia viaţa ; în acest fel v-am scuti şi de un deranj. Nu ? ironiză căpitanul.

— Dacă te-aş contrazice, n-ai spune că sînt un ipocrit ? replică medicul pe acelaşi ton.

— Cînd îmi dai grupa sanguină şi alcoolemia ?

— Mîine dimineaţă. Ce intenţii ai cu sinucigaşul ?

— Ce intenţii pot avea ? ! răspunse nemulţumit anchetatorul. Mai întîi, să-i fac identificarea ! Apoi, în funcţie de asta, să vedem cît este de plauzibilă ipoteza sinuciderii.

— Ai totuşi îndoieli ?

— Recunosc că, în lipsa unei certitudini, nu duc lipsă de ele.

●

După ce rămase singur, căpitanul Mureşan începu să examineze lucrurile aduse de medicul legist.

Maioul, pulovărul şi slipul nu-i spuseră nimic şi le aruncă pe un scaun. Cearşaful avu un regim preferenţial deoarece, printre petele de culoare verde, lăsate de muşchi şi alge, descoperi urmele unei ştampile triunghiulare. Scoase o lupă şi începu s-o cerceteze cu atenţie.

În interiorul triunghiului distinse patru iniţiale : „I.E.B.C.".

Lăsă cearşaful şi trecu la examinarea fîşiei de pînză. Pe trei laturi, cele mici şi una mare, fîşia era

tivită la mașină; a patra latură, după ce o examină cu lupa, văzu că e mărginită de fire de bumbac rupte.

Vru s-o arunce pe scaun, unde se aflau și celelalte lucruri, dar se răzgîndi. Așeză fîșia de pînză peste latura mică a cearșafului și văzu că se suprapune cu exactitate. Luă din nou lupa în mînă și trecu la examinarea comparativă a tivurilor cearșafului și fîșiei de pînză. Constatînd că sînt de același tip, o așeză pe scaunul din dosul biroului său. Își aprinse o țigară, trase cîteva fumuri cu ochii fixați pe peretele din fața lui, apoi se decise.

Apăsă pe butonul interfonului.

— Ce doriți ? se interesă o voce de femeie.

— Ce oameni avem disponibili în serviciu ?

— Numai pe căpitanul Vasiliuc și pe plutonierul Grigore.

— Trimite-i la mine — ceru căpitanul închizînd aparatul.

Vasiliuc era un bărbat uscățiv cu ochii albaștri, iar plutonierul voinic și tuciuriu.

Mureșan le arătă scaunele din fața mesei sale de lucru și zise :

— Ieri s-a pescuit cadavrul unui bărbat în lacul Techirghiol, plaja dinspre Eforie...

— Omucidere ? vru să știe căpitanul Vasiliuc.

— Doctorul Negulescu spune că-i sinucidere. Vreau să aflăm cine-i victima. Asupra ei nu s-au găsit nici un fel de acte. Tot ce știm e că s-a înecat cu aproximativ o săptămînă în urmă și era înfășurat în acest cearșaf.

— Doriți să examinăm lista persoanelor dispărute ?

— Nu. De asta am să mă ocup eu. De la voi vreau altceva — zise Mureşan făcîndu-le semn să se apropie de biroul lui şi arătîndu-le ştampila triunghiulară de pe cearşaf. Asta vă spune ceva ?

Plutonierul Grigore dădu afirmativ din cap :

— Sînt iniţialele unei întreprinderi locale de construcţii.

— Care are cămine pentru salariaţii ei ?

— Da, tovarăşe căpitan. În judeţ are nouă vile şi trei cantine...

— Mă interesează numai căminele amplasate în apropierea lacului.

— Atunci putem vorbi numai despre vila „Narcisa", situată la vreo optzeci de metri de lac.

— Perfect ! Lucrurile par destul de simple. Vă duceţi la vila respectivă şi verificaţi dacă nu le lipseşte vreun cearşaf, aşa, ca ăsta. Totodată, încercaţi să aflaţi dacă în ultimul timp s-a remarcat absenţa vreunui locatar. Înţeles ?

Cei doi subalterni salutară şi părăsiră încăperea.

CAPITOLUL III

APOSTOLESCU CERE UN RĂGAZ

— Ha, ha, ha... — rîse cu satisfacţie Mureşan, cînd îi văzu intrînd în biroul său pe Apostolescu şi Simionescu.

— De unde atîta voie bună, Iliuţă ? întrebă Apostolescu, în timp ce-şi strîngeau mîinile. Ai uitat că ai

o afacere de omor neelucidată în termenul fatidic de treizeci de zile ?...

— ...Şi I.G.M.-ul, s-a grăbit să ne sprijine prin trimiterea a doi „detectivi celebri". Aşa-i ?

— Ce să vă fac ? zise Apostolescu, tot pe ton de glumă, în timp ce luau loc pe scaunele oferite. Chiar dacă nu vă cunoaşteţi întotdeauna meseria, I.G.M.-ul tot vă iubeşte, doar nu-i sînteţi copii vitregi, şi vrea să vă ajute.

— Cum ? Prin superinspectori ?

— Fără aluzii !... Că nu le pricep. Mai bine deşartăţi sacul şi spune în ce stadiu se află ancheta care ne-a adus la Constanţa ?

— Pe scurt, stînga-mprejur, direcţia I.G.M. ! Afacerea a fost lămurită azi-noapte. Criminalul e arestat şi dosaru-n drum spre procuratură. Aşa că nu-mi rămîne decît să vă strîng mîna — fără uşă, pentru că sînt băiat bun ! — şi să vă urez drum bun. Deci... la revedere ! glumi el.

Apostolescu păru să nu-l fi auzit şi, privind scrumiera din faţa lui, care era atît de plină de scrum şi chiştoace de ţigări încît le deborda, întrebă cu o politeţe exagerată :

— În acest birou se poate fuma, tovarăşe căpitan ?

— La mine nu se fumează ! Nu suport mirosul de ţigări — se scuză, cu regret, Mureşan, în timp ce strivea ţigara din care trăsese pînă atunci. Dar, pentru că sînteţi musafiri, iar eu sînt băiat de familie bună, treacă de la mine, puteţi fuma — consimţi el, în timp ce încerca să gonească cu palma norii de fum ce-l împresurau.

— Vă mulţumesc pentru excepţie, dar aşa nu merge... — îşi lăsă Apostolescu fraza neterminată.

— Cum adică, așa nu merge ?

— Adică așa..., fără cafea.

— Ei asta-i bună ! Poate mai vreți și un „Pepsy" rece ?

— Nu imediat, să nu se încălzească. După ce bem cafelele — replică netulburat Apostolescu.

— Domnii mai doresc și altceva ? întrebă rîzînd Mureșan, după ce comandă prin interfon trei cafele și trei sticle cu „Pepsy".

— Un singur „Pepsy", pe căldura asta... comentă Apostolescu cu candoare.

— Și admițînd că v-aș mai oferi cîte unul, crezi că aș putea să scap de voi ? se interesă Mureșan.

— Parcă poți să știi vreodată ce-ți rezervă viitorul ! răspunse sceptic Apostolescu.

— Ascultă, Nicule, în defintiv, în loc să stați pe capul meu, n-ar fi mai bine să faceți o baie în mare și apoi să vă întoarceți de unde ați venit ? propuse căpitanul, după ce comandase alte trei sticle de „Pepsy".

— Avînd în vedere primirea entuziastă pe care ne-ai făcut-o, ar fi nepoliticos dacă te-am lipsi, atît de repede, de prezența noastră !

— Bine, s-o luăm metodic — spuse Mureșan, simulînd un calm forțat. De fapt, ce doriți de la mine ?

— Aveai cîndva o nevastă care știa să gătească minunat...

— Nevasta o am și acuma, dar nu mai gătește ! Mîncăm la restaurant — îl întrerupse Mureșan.

— ...Și dacă ai ști cu ce foame am venit în Constanța — continuă Apostolescu, ca și cum nu l-ar fi auzit.

— Fără tertipuri, n-am de gînd să te invit nicăierea !... Da' ia stai puțin... ! zise el amintindu-și

parcă ceva. Dacă eşti om de comitet, îţi propun o afacere.

— Ce iese din ea ? se interesă Apostolescu bănuitor.

— O masă cu morun şi Murfatlar, la „Cazino".

— Interesant ! Dacă un scoţian, ca tine, face o astfel de ofertă, e preferabil s-o resping aprioric. Da', în sfîrşit... Să auzim despre ce este vorba.

— Acum o săptămînă, s-a pescuit cadavrul unui bărbat în lacul Techirghiol, unde a zăcut, după toate probabilităţile, o săptămînă. După avizul medicului legist, bărbatul respectiv s-a sinucis...

— Şi după tine ?

Mureşan păru să nu fi auzit întrebarea şi continuă :

— Partea cea mai neplăcută este că nu l-am putut identifica.

— Vrei să-l identificăm noi ?

— Întocmai.

— Voi ce-aţi făcut în această direcţie ?

Mureşan începu să explice particularităţile cazului. Cînd termină, adăugă :

— De dantură nu ne putem folosi, deoarece n-a fost niciodată la dentişti. În ceea ce priveşte amprentele digitale, nu fac nici două parale.

— Aţi examinat lista I.G.M.-ului pentru persoanele dispărute ? vru să ştie Simionescu.

— Bineînţeles, dar nu s-a agăţat nimic de semnalmentele omului nostru !

— Dacă am înţeles bine, din momentul decedării bărbatului de care ne-ai vorbit, s-au scurs două săptămîni, adică cam cît durează un concediu la mare, aşa-i ?

Mureşan îşi înclină capul afirmativ.

— Atunci mai aşteaptă cîteva zile, pînă se sesizează familia lui, şi-l vei găsi pe lista persoanelor dispărute ? Ce atîta zor cu identificarea ? Oricum, faptul e consumat ! îl provocă Apostolescu ridicîndu-şi cu nepasare umerii masivi.

— Ştii, Nicule — începu evaziv Mureşan —, n-ar fi exclus ca medicul legist să se fi înşelat cînd a pus diagnosticul de sinucidere...

Se întrerupse cînd îl văzu pe Apostolescu pufnind într-un hohot de rîs.

— Lăsînd gluma de o parte, am nevoie de ajutorul tău ! Dacă nici anul ăsta nu plec în concediu, dă astenia peste mine şi în loc să-mi mai bei cafelele şi „Pepsy"-urile aici, o să-mi aduci „Carbaxin" la Balamuc ! Deosebit de schimbarea domiciliului, Mioara m-a asigurat că, dacă nici acum n-o scot din Constanţa, divorţează !

— Ţi-a promis solemn ? se interesă Apostolescu.

— Da. Şi doar o cunoşti, e în stare s-o facă ! îl asigura Mureşan cu convingere.

— Şi atunci, de ce vrei să mai pleci ? se miră Apostolescu.

— Ai venit să mă iei peste picior, sau vrei să mă ajuţi ? ! se revoltă capitanul.

— Reţine ultima ipoteză şi spune-mi unde ai ajuns cu ancheta — ceru Apostolescu, de astă dată cu seriozitate.

— Singurul punct de reper, pentru identificare, a fost o ştampilă. Cearşaful găsit odată cu înecatul aparţinea unei întreprinderi din judeţul nostru, care are nouă vile pentru cazarea salariaţilor ei. Mai întîi ne-am ocupat de vilele din apropierea locului fap-

tel, apoi am trecut și la celelalte, dar degeaba! Administratorii respectivelor vile și-au inventariat cazarmamentul, fără a putea sesiza lipsa vreunui cearșaf! Adică sîntem ca la început. Asta-i tot!

Mureșan tăcuse de multișor si Apostolescu continua să privească ochii căprui și figura aproape ovală a rotofeiului și scundului său prieten.

— Cînd îți mai razi mustața? întrebă pe neașteptate Apostolescu, făcînd aluzie la faptul că Mureșan, singurul susținător, cunoscut în cadrul miliției, al echipei de fotbal „Rapid", făcuse rămășag pe mustață că favorita lui va cîștiga campionatul și... a trebuit s-o dea jos.

— Eu am crezut că vrei să discutăm serios — îl dojeni Mureșan.

— Bine — se decise Apostolescu. Dă-mi un birou unde să studiez dosarul și după aceea am să-ți spun ce părere mi-am format.

CAPITOLUL IV

O CONCLUZIE INDUBITABILĂ

Cîteva ore mai tîrziu, după ce răsfoiseră cu atenție dosarul, Apostolescu se rezemă de spetează scaunului și spuse :

— Ei ! Ce părere ai, Dane ?

— În primul rînd, drama s-a petrecut noaptea. Altfel n-ar fi putut să-şi regizeze autosuprimarea, fără să atragă atenţia celor care forfoteau pe malul lacului.

— De acord. Cearşaful îţi spune ceva ?

— Că a făcut plajă pe el, la fel ca ceilalţi din jurul lui, iar cînd s-a întunecat şi a rămas singur, s-a omorît.

— Poţi admite că un om face plajă sub un soare torid, fără să se răcorească în apa lacului de lîngă el ?

— Judecînd după mine, nu-i posibil ! Dar să nu uităm că pe această lume există şi hidrofobi...

— Aceste cazuri, patologice, sînt atît de excepţionale, încît putem admite că victima nu se încadra printre ele. Deci, să presupunem că a intrat în apă...

— Să admitem — aprobă Simionescu. Şi ce-i cu asta ?

— Dacă a intrat în apă în timpul zilei, cum de n-a ştiut că aceasta e puţin adîncă şi s-a aruncat orbeşte peste bolovanii de granit ?

— Poate că intenţionat s-a aruncat cu capul în ei, crezînd că aşa va muri mai sigur şi mai repede !

— Bine, fie şi aşa. Să mergem mai departe. Cînd s-a aruncat cu capul în bolovani, a avut sau nu cearşaful la el ?

— Nu văd la ce i-ar fi folosit cearşaful la saltul mortal pe care l-a făcut.

— Bravo ! În sfîrşit, avem o opinie comună ! Dar s-o luăm de la început şi să admitem că s-a aruncat în apă cu intenţia de a se îneca. După cum se presupune, intenţia lui a fost ratată şi s-a ales cu capul

spart. Această întîmplare, nedorită și neplăcută, nu-l ajută să se răzgîndească și trece la faza următoare : atașarea unui bolovan de corp, cu ajutorul unui cearșaf. Așa-i ?

Simionescu aprobă cu un început de nerăbdare.

— Cum a recurs la serviciile cearșafului, dacă acesta rămăsese, sus, pe mal ?

— Cînd și-a revenit din șoc, s-a urcat pe mal, l-a luat, a atașat bolovanul și gata...

— Regret, Dane, dar nu se lipește ! Primo, prin natura ei, rana trebuie să fi sîngerat din abundență și secundo, în conformitate cu buletinul meteorologic, din momentul în care se presupune că s-a consumat drama și pînă s-a deschis ancheta, la Techirghiol n-a căzut nici un strop de ploaie...

— ...Iar anchetatorii, care au cercetat locul faptei, n-au găsit urme de sînge... — completă Simionescu gînditor. Asta ar putea să sugereze ideea că nu el s-a dus după cearșaf, ci acesta a venit la el. Să fi avut un cearșaf chiar atît de isteț ? De fapt, eu cunosc un astfel de precedent, dar parcă legenda se referea la un covor... Ce părere ai, șefu', este exclus să existe și un cearșaf zburător ? glumi el.

— Înlătură-ți îndoiala, există precis ! Și eu am avut un cearșaf nărăvaș. Într-o zi mi-am pus așternuturile la aerisit, pe balcon și, cînd am venit seara acasă, ia cearșaful de unde nu-i ! Cum pe balconul meu nu putea intra nimeni, singura explicație a fost că zburase, dus de vînt... Așa că, nu te pot contrazice — îl asigură Apostolescu pe același ton.

După ce rîseră, Simionescu spuse :

— Poate că totuşi ar mai exista o explicaţie... Cine l-ar fi împiedicat pe sinucigaş să-şi ataşeze pietroiul, la piept, înainte de a sări în apă ? După ce şi-a spart capul, a continuat să avanseze în apă pînă s-a înecat...

— Este exclus, Dane. În şocul care ar fi urmat impactului său cu stîncile ce taluzau lacul, bolovanul ataşat la piept trebuia să sfîşie pînza subţire a cearşafului şi să iasă afară. Hai să discutăm cu Mureşan, se decise el.

●

Cînd intrară în biroul căpitanului, acesta ridică privirea spre ei şi se grăbi să întrebe, nu fără îngrijorare :

— Ei, ce-aţi hotărît ?

Apostolescu, fără să ţină seama de anxietatea colegului său, îi făcu semn lui Simionescu să ia loc pe scaun şi se aşeză şi el.

— Iliuţă, am certitudinea că n-ai avut nevoie de mine pentru a afla că moartea bărbatului din lacul Techirghiol se datoreşte unui act criminal. Am dreptate ?

— Îl preiei ? întrebă Mureşan, după ce dădu aprobator din cap.

— Da.

— Bravo ! exclamă uşurat Mureşan. Îmi retrag opinia exprimată la adresa „superinspectorilor".

— Îţi rămîn recunoscător — îl ironiză Apostolescu. În afară de ce se află în dosar, ce poţi să-mi mai spui despre cazul în speţă ?

— Deosebit de cerşaful în care era înfăşurat cadavrul, am mai găsit şi această fişie de pînză — zise Mureşan, trăgînd un sertar al biroului şi scoţînd-o afară. Face parte dintr-un cearşaf similar cu cel găsit. La prima cercetare nu mi-a spus nimic, apoi am avut impresia că are nişte pete suspecte pe ea şi am dat-o la laborator. S-a constatat că era pătată cu sînge, dintr-o grupă similară cu a victimei.

— Unde a fost găsită ?

— La vreo douăzeci de metri de mal. În apropierea locului faptei. Rezultatul analizei mi-a parvenit acum o oră, şi m-am grăbit să trimit după medicul legist...

— Şi a venit ? se grăbi Apostolescu.

— Nu, trebuie să sosească din moment în moment.

— Bine, tocmai voiam să-l caut şi eu. În legătură cu singura urmă pe care o avem, ştampila de pe cearşaf, ce poţi să-mi spui ?

— S-a făcut inventarierea întregului cazarmament din căminele întreprinderii ce-şi înseamnă lenjeria cu iniţialele I.E.B.C., dar nu s-a putut constata nici o lipsă de cearşafuri.

— Ştampilarea cearşafurilor se face de fiecare administrator de cămin în parte ?

— Nu. Cu treaba asta se ocupă numai serviciul administrativ al întreprinderii. Ce, ai început să întrevezi ceva ?

— Încă nu-mi dau seama.

— Ce intenționezi să faci ?

— În primul rînd, să te rog să ne mai „mal-tratezi" cu niscaiva cafeluțe.

— Față de apetitul ce-l aveți, încep să mă întreb dacă prezența voastră nu pune în pericol rezervele de cafea neagră ale orașului — glumi Mureșan, după ce se conformă cererii lui Apostolescu.

●

Jumătate de oră mai tîrziu, cînd terminară de savurat cafelele, o scurtă bătaie în ușă anunță sosirea medicului legist.

După ce Mureșan făcu prezentările, doctorul Negulescu, un bărbat suplu, cu o figură prelungă, adăpostită în spatele unei perechi de ochelari cu rame negre și groase, se instală pe scaunul oferit.

— De ce m-ai chemat, căpitane ? vru el să afle.

— Cercetarea afacerii cadavrului pescuit din lacul Techirghiol a fost preluată de tovarășul căpitan Apostolescu de la I.G.M. și dorește să vă mai ceară unele relații suplimentare.

— Cu plăcere — zise el cu o figură ce demonstra, cu prisosință, că gîndește contrariul.

— Tovarășe Negulescu, sînteți sigur că avem de-a face cu o sinucidere ? tatonă Apostolescu.

— Dacă era altceva, nu găseam substanțele vegetale și minerale din lac vehiculate prin tot orga-

nismul cadavrului ! Mai cu seamă că, deosebit de rana craniană, n-am putut constata nici o urmă de violenţă pe corpul înecatului ! Dumneavoastră credeţi că este vorba de o omucidere ?

— Ştiţi, noi, anchetatorii, ne formăm opinia numai după ce discutăm cu experţii — se eschivă Apostolescu.

— Mă rog. Dacă omul a murit înecat, şi asupra acestei chestiuni nu mai există nici un dubiu, atunc. se poate considera că avem de-a face cu o sinucidere.

— Cum aţi apreciat rana craniană a victimei ? Gravă ? A avut drept consecinţă un leşin ?

— Da. Bineînţeles. Era o fractură craniană !

— Dacă nu s-ar fi înecat, credeţi că ar fi putut să-i supravieţuiască ?

— Nu. După cîteva ore, ar fi decedat oricum — răspunse cu convingere medicul.

— Şi consideraţi că un om, care are o astfel de rană, mai este în stare să străbată încă zece metri spre larg, cărînd după el un pietroi de circa patruzeci de kilograme ?

— Căpitane — zise medicul zîmbindu-i cu o bunăvoinţă părintească — eşti tinerel şi, bineînţeles, n-ai fost pe front. Eu am fost. Astfel, am avut ocazia să văd cum un ostaş, lovit de o schije de obuz, şi-a pierdut capul — nu la figurat, ci la propriu ! —, şi totuşi a continuat să mai alerge douăzeci de metri, cu arma în mînă, pînă s-a prăvălit la pămînt.

— În cazul descris de dumneavoastră, explicaţia e simplă, ostaşul a continuat să alerge datorită inerţiei. În cazul de care ne ocupăm, lucrurile se pre-

zintă diferit : ostaşul a fost lovit în timpul alergării, iar omul pe care l-aţi examinat mai întîi a căzut şi, după toate probalităţile, a zăcut, apoi a avansat în apă pînă s-a înecat.

— Am înţeles — se grăbi medicul. Dumneavoastră consideraţi că în moartea înecatului a intervenit o mînă criminală. Să ştiţi că nici eu nu exclud o astfel de posibilitate... În definitiv, aveţi dreptate, la fel de bine poate să fie vorba şi de o omucidere ! oscilă medicul.

— Pentru a înlătura o eventuală confuzie — începu Apostolescu amuzat de duplicitatea medicului —, sînt nevoit să vă repet că eu nu urmăresc să vă conving pe dumneavoastră, ci să mă edific.

— Deci ce doriţi ? întrebă medicul în timp ce încerca să-şi disimuleze enervarea.

— Să-mi spuneţi dacă victima, cu fractura craniană constatată, a putut să facă singur cursa pe care i-o atribuim ? Un moment ! spuse Apostolescu, văzînd că medicul vrea să vorbească. Vă rog să ţineţi seama şi de faptul că, pentru a căra pietroiul în apă, victima şi-a ataşat un cearşaf, prin executarea a cinci noduri, bine strînse, în regiunea dorsală ?

De unde la început era înfuriat, acum, după ce Apostolescu făcu ultima precizare, păru, brusc, descumpănit.

— Chestia cu nodurile mi-a scăpat... — murmură el cu faţa îmbujorată... După natura şi gravitatea fracturii craniene, i-ar fi fost imposibil să ducă mîinile la spate pentru a înnoda cerşaful... Cînd am suit cadavrul pe masa de autopsie, m-am grăbit să des-

fac cearșaful, pentru a trece la necropsie, și am pierdut acest amănunt..., care era esențial — se scuză el.

— Nu vă faceți imputări pentru asta, nu există om infailibil. Eu am avut un caz, pe care, dacă aș fi căscat ochii mai bine, l-aș fi elucidat în douăzeci și patru de ore... N-am făcut-o și a trebuit să alerg aproape două luni după criminal, pînă l-am prins.

Spusele lui Apostolescu își atinseseră scopul și medicul îi mulțumi printr-un surîs.

— Alcoolemia v-a spus ceva? întrebă Apostolescu.

— Da. Am găsit zero cincizeci și trei gr. la litru.

— Putem trage o concluzie din asta?

— Numai în coroborare cu stadiul de digestie al conținutului gastric. Dacă ținem seama de faptul că a decedat la aproximativ cinci ore după ce a luat ultima masă, și admitem că atunci a și băut, putem aprecia, după timpul de eliminare a alcoolului din sînge, că a băut o cantitate echivalentă cu aproximativ o sută cincizeci de mililitri alcool pur. Asta înseamnă o concentrație de doi la mie, respectiv o stare tipică de beție.

— Ați stabilit și felul băuturilor ingerate? se grăbi să întrebe Simionescu, plin de speranță, la gîndul că în acest fel va apare o nouă pistă.

— Regret, dar, după ce alcoolul a fost absorbit în sînge, nu i se mai poate stabili natura.

— Ultima masă din ce s-a compus? vru să știe Apostolescu.

— Printre altele am remarcat prezența dominantă a cărnii tocate, dar nu pot preciza, după atîta timp, sub ce formă a fost ingerată.

CAPITOLUL V

TEMEREA LUI APOSTOLESCU

— Cum o să demarezi ? întrebă Mureşan, după plecarea medicului.

— În primul rînd, îmi pui la dispoziţie un birou şi o maşină, pentru a mă putea mişca, îi transmiţi sărutări de mîini Mioarei şi apoi te evaporezi repede la munte şi mă laşi să-mi văd de treabă ! Mulţumit ?

— Mai întrebi ? !

— Poţi pleca liniştit, rămîne pe mîini bune... Aşa cum mi-l predai, aşa îl vei găsi la înapoiere ! glumi Apostolescu.

●

După ce reuşiră excepţionala performanţă de a-şi reţine camere, în plin sezon turistic, la un hotel din Mamaia, plecară să ia masa pe terasa restaurantului „Modern".

Cînd terminară de evacuat fripturile din farfurii şi începură să degusteze, cu o evidentă satisfacţie, ultima parte a butelcuţei de Murfatlar, Simionescu deschise discuţia :

— De unde ai scos chestia cu nodurile cearşafului ?

— Începi să mă îngrijorezi, Dane. Dacă colegilor noștri care au participat la deschiderea anchetei pe debarcader, unde a fost depus cadavrul, le-a scăpat acest amănunt, sînt scuzabili, prin graba cu care au trebuit să-l transporte dintr-un loc atît de aglomerat, cum e o plajă în plin sezon. Tu însă nu poți beneficia de circumstanțe atenuante, deoarece ai avut în față dosarul cu fotografiile judiciar-operative !

— Într-adevăr, privirea mi-a fost atrasă mai mult de chipul hidos al victimei și eram preocupat de a-i distinge trăsăturile inițiale — recunoscu el.

— Eu am dat mai puțină atenție acestui fapt, considerînd, din proprie experiență, că atracția pe care o exercită chipul unei victime poate conduce, adesea, la eclipsarea unor amănunte aparent neînsemnate, și totuși esențiale în munca noastră.

— Să trăiască spiritul de observație al mult iubitului meu șef — zise Simionescu ridicînd paharul și sorbind puțin din vinul negru și dulce. Ce părere ai despre acest caz ?

Apostolescu își puse coatele pe masă și, așezîndu-și bărbia proeminentă și dreptunghiulară între palme, privi gînditor spre cei care continuau să se zbenguie în apa caldă, deși soarele era pe jumătate înghițit de mare.

— Eu știu ? Cred că Mureșan a avut dreptate. Pînă nu identificăm cadavrul, nu ne putem gîndi la prinderea criminalilor...

— La plural ?

— Da, așa se pare. Avînd în vedere corpul puternic al victimei, nu cred că omorul putea fi executat numai de o singură persoană. Probabil că a fost atras pe malul lacului și împrîncit peste stînci, iar

după ce a lesinat, urmare a fracturii craniene, i s-a legat cearșaful, unde s-a vîrît pietroiul, și a fost dus spre larg și înecat. Repet, nu cred că o astfel de treabă putea fi realizată de un singur om...

— Să nu uităm că victima, după spusele medicului legist, era turmentată. Această stare i-a redus posibilitățile de apărare și deci agresiunea nu trebuia, în mod obligatoriu, să fie realizată supranumeric.

— Posibil — admise Apostolescu. În orice caz, și din păcate, singurul mijloc de identificare a victimei rămîne cearșaful.

— Teoretic. Practic, încercările lui Muresan n-au dat nici un rezultat ! spuse Simionescu, ridicînd sceptic din umeri.

— Și totuși, n-avem altă cale ! Este singura pistă pe care o avem. În definitiv, Muresan s-a rezumat numai la chestionarea administratorilor de vile. Oare este exclus ca aceștia să fi dat niște răspunsuri formale, pentru a-și evita neplăcerea unei inventarieri generale ?

— Dacă ar fi numai o atitudine de comoditate, dar rezultă de undeva că un administrator de vilă n-ar putea fi implicat, într-un fel sau altul, în această afacere ?

— Nu, bineînțeles ! Exceptîndu-ne pe noi doi, deoarece ne aflam împreună la Timișoara cînd s-a comis omorul, putem bănui pe oricine...

— Chiar pe oricine ? glumi Simionescu.

— De ce nu ? replică Apostolescu pe același ton.

— Chiar și pe Inspectorul general ? insistă el cu candoare.

Apostolescu rîse.

— O anchetă reală depăşeşte, de departe, cadrul romanelor lui Edgar Walace, în care, de obicei, criminalul trebuie să fie ori şeful poliţiei ori şeful justiţiei. In consecinţă, neintenţionînd să uluim nişte cititori de romane captivante, prin dezvăluirea surprinzătoarei personalităţi a unui criminal imaginar, putem admite că mai pot fi absolviţi de bănuieli şi alţii, în afară de noi... Sau crezi că ar trebui să începem, totuşi, cu şeful nostru ? îi întoarse gluma Apostolescu.

— Prefer să nu te influenţez. Eşti şef, aşa că, în mod obligatoriu, iniţiativa îţi aparţine — glumi Simionescu scuturîndu-şi reverele hainei pentru a arăta că-şi declină orice răspundere.

— Alege, cum ar trebui să te numesc : defetist sau oportunist ?

— Un subaltern, întotdeauna disciplinat — răspunse el cu un tupeu care demonstra că, nefiind superstiţios, nu crede în imanenta dreptate.

Apostolescu, cu un gest de exasperare, îşi ridică ochii spre plafon ; îi coborî după aceea pe bateria din care, printre blocuri de gheaţă, era privit cu cochetărie de sticla cu Murfatlar. O deşertă în pahare.

Luă apoi paharul de pe masă, dar, înainte de a ajunge cu el la gură, renunţă şi, punîndu-l la loc, spuse, preocupat :

— De fapt, în toată această afacere, lucrul cel mai straniu este cearşaful ! Prezenţa lui mi se pare fără sens.

— Cum fără sens ? A avut menirea să fixeze pietroiul, care trebuia să ţină cadavrul pe fundul lacului !

— Rolul, îţi mulţumesc, l-am înţeles ! Ceea ce mă zgîrîie este alegerea acestuia pentru scopul propus. De obicei, în astfel de treburi, se folosesc frînghii, sîrme, curele etc. Niciodată n-am întîlnit, în astfel de cazuri, un cearşaf...

— Erudiţia se amplifică o dată cu experienţa — filozofă Simionescu.

— Felicitări. Ai reuşit, ca de obicei, să nu pricepi ce vreau să spun — replică caustic Apostolescu. Fii atent ! Noi plecăm de la ipoteza că mai mulţi beţivi s-au răfuit, din anumite motive, pe malul lacului. Din această reglare de conturi, unul dintre ei s-a ales cu craniul fracturat, iar cei care l-au „ajutat" să atingă această „performanţă", s-au grăbit să-i ascundă cadavrul în apă, pentru a cîştiga timp. De acord ?

Simionescu dădu aprobator din cap :

— Da, e plauzibil.

— Cînd s-a putut consuma disputa lor ?

— Evident, numai noaptea. Altfel drama ar fi avut sute de martori...

— Începînd de la ce oră ?

— Declaraţiile celor doi paznici ai ştrandului, incluse în dosar, arată că de la opt seara, cînd au evacuat pe ultimii întîrziaţi, şi pînă la zece noaptea, cînd au curăţat şi amenajat plaja pentru a doua zi, n-au văzut pe acolo nici un picior de om.

— Deci omorul s-a comis după ora zece noaptea ?

— Aşa se pare.

— Bine. Fii iar atent ! La plajă, de obicei, se stă pînă la apusul soarelui, după aceea lumea merge la vile, se spală, se schimbă de haine şi pleacă la masă sau la o promenadă. Aşa-i ?

— Da. Cam așa se petrec lucrurile — admise Simionescu.

— Deci oamenii noștri au făcut la fel ca toți ceilalți, cu deosebirea că promenada a fost transformată într-o beție. În continuare, probabil că dorind să-și limpezească mințile afumate cu alcool, s-au trezit la locul dramei, unde, ca urmare a disputei, unul dintre ei, transformîndu-se în cadavru, a devenit obiectul discuției noastre. Pînă aici este corect ?

— Da, așa se pare. Deocamdată, nu întrevăd o altă alternativă.

— Dacă, de comun acord, am ajuns la concluzia că drama s-a consumat incidental, de unde a apărut cearșaful ? ! Autorii omuciderii au dat fuga pînă acasă și au adus cearșaful ? Puțin probabil. Era mai firesc să se folosească de o frînghie sau o curea anonimă, nu să ne servească nouă o pistă explorabilă !

— Dar dacă unul dintre ei a avut asupra lui cearșaful ? În această situație, s-a folosit primul obiect care putea servi scopului propus.

— Ajungem la ideea premeditării ?

— Eu nu-mi amintesc s-o fi exclus.

— Perfect ! E o alternativă logică. Numai că abia acuma ne apropiem de problemă. Putem admite că într-o crimă premeditată, autorul a fost atît de prost încît să ne lase un cearșaf, prin care am putea să identificăm victima, respectiv pe el ?

— Oare, în mod obligatoriu, toți criminalii trebuie să fie inteligenți ? replică Simionescu.

— ...Știi — continuă Apostolescu privindu-și absent pachetul cu țigări de pe masă — mie mi-e teamă că ne-a servit o urmă care nu duce nicăieri... Admi-

ţînd că cearşaful a fost însuşit, de la întreprinderea căreia i-a aparţinut, mai de mult..., adio urmă !

— Eu ştiu de ce eşti atît de pesimist.

— De ce ?

— Pentru că nu ţi-ai băut licoarea din pahar — spuse Simionescu, în timp ce-l ridica pe al lui spre buze.

CAPITOLUL VI

PRIMII PAŞI

A doua zi, la şapte dimineaţa, cei doi anchetatori ieşiră din mare şi rămaseră zece minute pe nisipul fin al plajei, pînă se zvîntă apa care şiroia pe trupurile lor tinere şi musculoase.

— Formidabilă marea asta, dom'ne ! spuse admirativ Simionescu, în timp ce-şi fricţiona cu prosopul claia de păr negru pentru a înlătura mai repede apa. Dacă n-aveam pe cap afacerea de la Techirghiol...

— Hai, gata vorba ! ceru Apostolescu cu o figură voit severă. La ora opt vine maşina miliţiei să ne ia.

Prima etapă a fost la morga oraşului. Aici anchetatorii solicitară să li se arate cadavrul victimei.

Victima fu adusă, cu un pat mobil, de la refrigerator, într-o cameră de disecție, unde așteptau detectivii.

Apostolescu, ca de obicei în fața unui cadavru, avu senzația unui spasm nervos în stomac, apoi reuși să se domine și începu să-l privească cu ochii profesionistului.

Spre deosebire de fotografiile judiciar-operative, făcute în alb-negru, acum se distingeau și culorile violaceu-roșietic și verzui, caracteristice putrefacției. Apostolescu insistă cu privirea asupra pieptului păros al acesteia, care era traversat, pe mediana dintre gît și regiunea pubiană, de o cusătură ce indica locul pe unde a fost efectuată necropsia.

Se apropie și începu să examineze capul cadavrului, care, urmare a desprinderii podoabei capilare și a umflării, datorită procesului de descompunere, părea rotund ca o minge de fotbal. Ochii nu i se puteau vedea din cauza hematoamelor masive ce-i împresurau, iar prin buzele întredeschise și răsfrînte se zărea o dantură albă și regulată.

Întîlnind privirea întrebătoare a lui Simionescu, Apostolescu dădu ușor din cap și confirmă autopsierilor că poate duce cadavrul înapoi.

●

— Acum ne duci pe plaja unde a fost pescuit necunoscutul — ceru Apostolescu șoferului.

În timp ce mașina gonea pe șoseaua Constanța—Mangalia, cei doi anchetatori se limitară numai la

fumat și la privitul spectacolului oferit vederii de ferestrele deschise ale portierelor.

La ora nouă dimineața, mașina intră în Eforie-Sud și opri pe dreapta în fața pieții.

După ce coborîră pe trotuar, privirea anchetatorilor fu atrasă de apa verzuie a lacului Techirghiol, care, sub razele nemiloase ale soarelui, părea și mai închisă la culoare, aproape neagră. Malul lacului se găsea la o depărtare de aproximativ optzeci de metri de șosea.

Apostolescu, continuînd să privească de pe trotuar, văzu în partea dreaptă o zonă verde, plantată cu copaci tineri și împrejmuită cu un gard din beton, iar în continuare, după vreo treizeci de metri, se înălțau acoperișurile a două clădiri.

Întorcîndu-și capul spre partea stîngă, văzu la vreo 10 metri, o vilă, cu două etaje, acoperită cu țiglă, iar în spatele acesteia halele pieții orașului.

— Vreți să vorbiți cu sectoristul ? le întrerupse șoferul contemplarea.

Șoferul, văzîndu-l pe Apostolescu înclinîndu-și capul, lansă un semnal scurt cu sirena și un subofițer de miliție, care se plimba alene pe cealaltă parte a șoselii, se grăbi să traverseze și să se apropie de ei.

— Să trăiți ! zise el lovindu-și călcîiele cismelor și ducînd mîna dreaptă la cozorocul caschetei. Sînt sergentul major Mihai Tănase. Ordonați.

În timp ce-și dădeau mîna, se prezentară și cei doi anchetatori.

— Am preluat cercetarea cazului necunoscutului înecat în lac și te rog să ne spui tot ce știi despre această afacere — zise Apostolescu.

Subofițerul raportă în cîteva cuvinte circumstanțele care au condus la descoperirea victimei.

— Te rog să ne arăți locul unde a fost descoperit cadavrul — ceru Apostolescu.

— Acolo — anunță subofițerul, arătînd cu mîna un punct în apa verzuie, la vreo zece metri de mal.

— Poți să ne arăți unde a fost găsită fîșia de cearșaf ?

— Bineînțeles, doar eu am descoperit-o — zise el, indicînd, de cealaltă parte a liniei de cale ferată, un tufiș, aflat în interiorul șanțului cu buruieni prin care trecuseră mai înainte.

Apostolescu întoarse spatele lacului și, unind printr-o linie imaginară locul unde fusese descoperit cadavrul și cel în care se găsise șuvița de cearșaf, privi înainte spre șosea. Prin culuoarul format între gardul de beton al zonei verzi și vila cu țiglă roșie se vedea mașina miliției așteptîndu-i.

— A cui este vila cu țiglă roșie ?

— A unei întreprinderi locale — precizează subofițerul.

— I.E.B.C. ?

— Da, acestea îi sînt inițialele și vila se numește „Narcisa".

— Deci cearșaful găsit asupra cadavrului putea proveni din această vilă... — murmură cu glas tare Simionescu.

— Într-adevăr, tovarășe locotenent. Din acest motiv ne-am îndreptat cercetările, în primul rînd, asupra ei. Da' degeaba ! Din vilă nu lipsește nici un cearșaf.

— Aţi verificat, sau numai l-aţi întrebat pe administrator? se interesează Simionescu, în timp ce Apostolescu continua să scruteze cu privirea împrejurimile.

— L-am întrebat pe administrator. El a făcut verificarea şi ne-a anunţat că nu-i lipseşte nimic din inventar.

Apostolescu spuse pe neaşteptate.

— Mihai, arată-mi exact poziţia şi locul în care ai găsit fîşia de cearşaf.

Subofiţerul, urmat de cei doi, trecu înapoi peste rambleul căii ferate şi, coborînd în şanţul cu bălării, se opri lîngă tufişul indicat mai înainte.

— Aici se afla — spune el arătîndu-le cu mîna ultimele crengi ale plantei —, era încurcat printre ele.

— Ai verificat lista locatarilor din vilă?

— Da, tovarăşe căpitan. Dar n-am aflat nimic interesant. Toţi locatorii erau prezenţi, adică în viaţă — zîmbi el.

— Bine. Hai să discutăm cu administratorul.

După ce urcară cele opt trepte ale vilei şi intrară pe un culuoar întunecos, subofiţerul se opri în faţa unei uşi pe care o mînă neîndemînatecă scrisese cu vopsea: „Administraţia vilei". Bătu în uşă şi, fără să mai aştepte vreo invitaţie, o deschise, dîndu-se deoparte pentru a face loc însoţitorilor săi.

În dosul unui birou se afla un bărbat de aproximativ patruzeci şi cinci de ani, cu faţa ovală şi părul şaten, dat peste cap, care scria ceva.

Cînd îşi ridică privirea din maldărul de hîrţoage, şi îi zări pe noii veniţi, se sculă de pe scaun, ocoli biroul şi le ieşi în întîmpinare.

Era un om înalt şi bine legat.

Cînd Tănase termină prezentările, aflară că se numeşte Gheorghe Barbu.

În timp ce luau loc pe scaunele oferite, administratorul îşi monta pe urechi o pereche de ochelari cu rame negre şi groase.

Apostolescu remarcă că sînt ochelari auditivi şi începu să vorbească mai tare :

— Domnule Barbu, în urmă cu cîteva zile, aţi fost întrebat de organele locale de miliţie dacă nu vă lipseşte un cearşaf. Aşa este ?

— Da, e adevărat. Dealtfel, am şi comunicat tovarăşului — zise el arătînd spre Tănase — că mie nu-mi lipseşte aşa ceva.

— Cum aţi stabilit această situaţie, prin inventariere sau prin apreciere ?

— Prin inventariere, bineînţeles ! răspunse el cu un aer de surprindere. Dacă aşa ni s-a cerut, aşa am făcut.

— Cu speranţa că n-o să ne luaţi în nume de rău neîncrederea, ea fiind specifică muncii noastre — se scuză Apostolescu, vom purcede la o nouă inventariere. Nu vă speriaţi. Ne dăm seama că o astfel de treabă este dificilă, de aceea o să vă ajutăm şi noi la revizuirea inventarului.

Fără să-i mai lase timp să-şi exprime nemulţumirea, care i se întipărise pe faţă, interveni şi Simionescu.

— Pentru a cîştiga timp, vă rog să ne daţi centralizatorul cazarmamentului de care răspundeţi dumneavostră.

Încercînd să-şi disimuleze supărarea, administratorul trase de un sertar al biroului său şi, după ce-l scotoci puţin, puse în faţa lui Simionescu cîteva foi de hîrtie dactilografiate şi prinse la un colţ cu o clamă.

Locotenentul parcurse repede două pagini şi cînd ajunse la jumătatea celei de a treia spuse :

— După inventar, rezultă că sînteţi încărcat cu trei sute şaizeci de cearşafuri. Acest tabel a mai suferit vreo modificare ulterioară întocmirii lui ?

— Nu.

— Atunci să trecem la numărarea lor — propuse Apostolescu, ridicîndu-se demonstrativ de pe scaun.

Urmară cu toţii exemplul lui şi administratorul, răsfoind într-un caiet luat de pe biroul său, zise :

— Vila are treizeci de camere, în care sînt instalate cîte trei paturi. Întrucît, cinci camere sînt neocupate, n-au cazarmament. În celelalte, pe fiecare pat sînt aşezate cîte două cearşafuri, ceea ce înseamnă că în camerele vilei se află răspîndite un total de o sută cincizeci de cearşafuri. Vă rog să mă însoţiţi, pentru a-mi dovedi spusele...

Apostolescu primi propunerea lui Gheorghe Barbu cu o întrebare :

— Celelalte două sute zece cearşafuri unde sînt ?

— Aici sînt o sută şaizeci — zise el, deschizînd un dulap mare din încăpere. După cum vedeţi sînt cearşafuri de rezervă, adică nefolosite.

— Şi celelalte cincizeci ?

— Aici — spuse administratorul, arătînd conţinutul unui dulap mai mic. Acestea sînt cearşafuri fo-

losite şi, peste cîteva zile, urmează a fi trimise la spălat.

— Începeţi numărătoarea ! ceru Apostolescu însoţitorilor săi.

Simionescu şi Tănase trecură la executarea ordinului.

Un sfert de oră mai tîrziu, cînd inventarierea fu terminată, Simionescu anunţă indispus :

— Şefu', s-ar părea că noi şi domnul Barbu am învăţat operaţia de adunare la aceeaşi şcoală, am numărat două sute zece cearşafuri.

— În regulă — răspunse impasibil Apostolescu —, trecem la verificarea efectivului din camere.

— Bine, dar nu toţi locatarii sînt acasă ! se opuse administratorul.

— Nu-i nimic. Luaţi cu dumneavoastră dublura cheilor.

— Nu se poate... Asta înseamnă o violare de domiciliu...

— Nu vă bateţi capul. Dacă apar probleme, îmi asum răspunderea.

Fără a-şi ascunde lipsa de încîntare, Barbu luă dintr-un dulap de oţel un inel plin de chei şi ieşi cu ei pe culuoar.

Cele trei paliere ale vilei erau simetrice. O scară cu trepte din lemn, în serpentină, unea culuoarul de la parter cu celelalte două suprapuse, iar pe fiecare din acestea se vedeau zece uşi, cîte două faţă în faţă.

Începură cu camerele de la parter.

La ora douăsprezece, cînd terminară cu ultima cameră, trebuiră să constate că, în mod neîndoielnic, din vilă nu lipsea nici un cearşaf.

CAPITOLUL VII

LOCUL CRIMEI

După ce coborî treptele vilei, Apostolescu se îndreptă cu un aer preocupat spre locul unde fusese pescuit cadavrul.

Cînd ajunse în şanţul de bălării, se întoarse spre Simionescu şi spuse :

— Ştii, Dane... Eu nu pricep de ce necunoscutul, care a fost pescuit în lac, n-avea pantaloni, pantofi etc.

— Probabil o măsură în plus pentru a se împiedica identificarea victimei după ţinuta vestimentară...

— Nu se lipeşte ! Dacă aceasta era intenţia, de ce nu i s-a luat şi puloverul ?

— Cam aşa e... — admise Simionescu, pe cînd îşi scotea pachetul cu ţigări.

Apostolescu refuză să se servească şi spuse :

— Încep să cred că fractura craniană a victimei n-a fost provocată de căderea acesteia pe stîncile de taluzare ale lacului...

— Vrei să spui că victima a ajuns pe stînci gata lovită ?

— Da. Cam aşa ceva.

— Avînd în vedere faptul că rana pe care o avea trebuia să sîngereze din abundenţă, nu-i curios că nu s-au găsit dîre sau pete de sînge ? întrebă neîncrezător Simionescu.

— S-au găsit, Dane. Nu uita fîşia de cearşaf, pe care au fost depistate cîteva pete din sîngele care a aparţinut necunoscutului.

— Ce s-a găsit? Cîteva pete! Şi alea atît de minuscule încît la prima examinare nici nu s-au remarcat? Dacă bucata de pînză a fost utilizată pentru a înfăşura în ea capul victimei, trebuia să fie îmbibată bine în sînge...

— Într-adevăr, observaţia ta este corectă, dar numai pentru situaţia în care capul victimei ar fi fost înfăşurat cu şuviţa de pînză. Eu mai am însă o ipoteză...

— În ce constă?

— În faptul că fîşia a fost utilizată numai ca un auxiliar. E oare exclus ca, după provocarea rănii, să i se fi îmbrăcat peste cap, să zicem, o pungă din masă plastică, iar aceasta să fi fost legată la gît cu fîşia de pînză? O astfel de supoziţie ar explica mai bine lipsa petelor de sînge, atît în teren cît şi pe bucata de pînză găsită de Mihai! Ba mai mult, ar explica chiar prezenţa ei la o distanţă de douăzeci de metri de locul presupus al faptei.

— Vrei să spui că victima a fost transportată prin acest şanţ, iar fîşia de cearşaf, din nebăgarea de seamă a criminalilor, s-a încurcat şi s-a agăţat de ramurile tufişului...? murmură Simionescu gînditor.

— E oare imposibil?

— Nu, din contră, pare chiar foarte plauzibil...

— Tovarăşe căpitan — interveni inspirat subofiţerul Tănase — nu-i oare posibil ca victima să fi fost lovită, pe şosea, de un automobilist, care, pentru a scăpa de răspundere, a preferat s-o arunce în lac?

— M-am gîndit şi eu la această posibilitate, Mihai, deoarece prezintă şi avantajul indicării unei ipoteze plauzibile..., dar nu în această direcţie trebuie dusă cercetarea. Dacă autorul omuciderii ar fi fost un automobilist, ar fi utilizat, în locul fîşiei de pînză, o bucată de sîrmă, care niciodată nu lipseşte din trusa unei maşini. De ce ar fi sfîşiat un cearşaf, stricîndu-l şi în acelaşi timp pierzînd timpul, cînd avea la îndemînă ceva cu mult mai practic : o sîrmă oarecare ? Dealtfel, de aici se desprinde şi o idee fundamentală. Dacă ajungem la concluzia că asasinii au fost constrînşi să se folosească numai de posibilităţile pe care le oferea locul în care se aflau în momentul agresiunii, apare o întrebare elementară : unde se găsesc cearşafuri, bineînţeles, cu excepţia magazinelor care le comercializează ?

— Pe un pat, într-o locuinţă — precizează Simionescu.

— Evident, Dane ! Aşa văd eu lucrurile. Nu numai atît, dar la această presupunere se mai adaugă încă una : unde poate sta un om fără pantaloni pe el, dacă nu într-o casă ?

— Trebuie să recunosc că supoziţia este foarte plauzibilă pînă la proba contrarie, dar nu prea-i văd partea practică.

— Dacă admitem logică variantei şi îi adăugăm o coincidenţă — ştiut fiind că acestea au întotdeauna o însemnătate capitală, într-o anchetă judiciară —, putem să-i găsim şi partea practiă.

— La ce coincidenţă te referi ?

— Mai înainte de a-ţi răspunde, trebuie să stabilim un anumit fapt. Eşti de acord că victima, avînd

peste optzeci de kilograme, n-a putut fi cărată de departe ?

— Desigur. Altfel ar fi fost imposibil ca transportarea unui muribund să nu atragă atenţia celor întîlniţi în drum.

— Perfect ! Spune-mi atunci, faptul că vila este situată atît de aproape de locul în care a fost descoperită victima şi că cearşaful găsit asupra acesteia, după iniţiale aparţine vilei amintite, poate fi considerată o coincidenţă nesemnificativă ?

Simionescu îl observă cîteva clipe pe sub pleoape, apoi întrebă sarcastic :

— Dacă am înţeles bine aluzia, propui o nouă inventariere ?

— Aproximativ — răspunse pe acelaşi ton Apostolescu. Numai că de data asta nu mă mai interesează numărul cearşafurilor din inventar, ci altceva... Să ne înapoiem la vilă !

●

La vederea anchetatorilor, administratorul se arătă tot atît de satisfăcut ca şi o solistă de operă răguşită brusc în seara premierei.

— Domnule Barbu — zise Apostolescu afişînd o figură surîzătoare, bineînţeles în limitele permise de chipul lui colţuros şi ars de soare —, îmi pare rău, dar sîntem nevoiţi să vă mai deranjăm o dată.

— Mă rog — răspunse acesta, potrivindu-şi resemnat ochelarii auditivi pe urechi.

— De cît timp n-aţi mai trimis rufele la spălat ? întrebă Apostolescu, indicînd cu privirea dulapul în care se aflau cearşafurile murdare.

Chestionatul păru mai întîi să nu priceapă întrebarea, apoi răspunse înţepat :

— De vreo opt zile, dar credeam că problema asta-i de competenţa mea, nu a miliţiei !

Apostolescu, părînd că n-a remarcat tonul, continuă :

— Cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea să le examinez din nou.

Administratorul ridică nepăsător din umeri şi, fără să se deranjeze de la birou, aruncă un „N-aveţi decît !". Apoi, făcînd, în mod demonstrativ, abstracţie de ei, îşi scoase ochelarii şi începu să facă nişte socoteli cu creionul.

Apostolescu se apropie de dulap, îl deschise şi scoase afară cele cincizeci de cearşafuri murdare, dar împăturite şi aşezate ordonat unul peste celălalt.

După ce le puse deoparte, pe pardoseală, începu să ia cîte unul şi să-l despăturească. Apoi, ridicîndu-l cu mîinile deasupra capului, îl lăsa să atîrne cu partea mai lungă spre podea.

Pe măsură ce le examina în acest mod, le împăturea aşa cum fuseseră iniţial şi le stivuia alături.

În timp ce Simionescu şi Tănase se uitau unul la celălalt întrebători, Apostolescu terminase de examinat aproape jumătate din cearşafurile scoase din dulap.

— Asta-i ! exclamă el satisfăcut.

Simionescu pricepu abia după ce renunţă să mai sprijine uşa cu umerii şi se-apropie de Apostolescu.

Cearşaful pe care-l ţinea Apostolescu suspendat se deosebea de cele privite mai înainte. Nu mai atingea podeaua. Era mai scurt.

Simionescu intui importanţa descoperirii lui Apostolescu, după ce-l examină singur.

Una dintre laturile cearşafului era sfîşiată şi lipsea o şuviţă de cinsprezece centimetri.

— Domnu' Barbu... — începu Apostolescu, dar, dîndu-şi seama că nu-i auzit, tăcu şi se apropie de birou, unde administratorul, părînd preocupat, îşi vedea de socotelile sale.

Cînd umbra lui Apostolescu căzu pe hîrtiile de pe birou, Barbu îi sesiză prezenţa şi, ridicîndu-şi privirea spre investigator, se grăbi să-şi aşeze ochelarii pe urechi.

— Ei, aţi terminat ? întrebă el amuzat.

— Nu. Abia începem.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta ? spuse contrariat Barbu.

— Că dorim nişte explicaţii suplimentare.

— Adică ?

— Cele trei sute şaizeci de cearşafuri, pe care le aveţi în inventar, cuprind şi piese reformate ?

— E o chestiune elementară — începu să explice el, cu un aer de superioritate —, obiectele reformate nu se includ în inventare, ci, pe măsură ce se constată deteriorarea lor, se scad...

— Atunci ce caută acest cearşaf în inventar ? ! îl întrebă Apostolescu.

Administratorul privi cîteva clipe cearşaful, fără să-i realizeze defectul, apoi izbucni indignat :

— Dumnezeii mamii lor de derbedei !... Ce-au avut cu el ? De ce l-au rupt ? ! De ce dom'le ? ! De

ce ? ! Vin aici, le pui la dispoziţie camere curate, îi tratezi civilizat şi ei murdăresc şi distrug totul ! Totul, dom'le... Dacă-l furau, de, mai înţelegeam !... Da' să-l rupă ? Sînt răi şi sălbatici...

— Un moment. La cine vă referiţi ?

— Cum la cine ? ! La cei pe care îi cazăm...

— Domnule Barbu, vreau să fiu mai explicit, pe noi nu ne interesează în mod deosebit inventarul dumneavoastră şi felul în care este conservat. Vreau să ştiu, cum a ajuns acest cearşaf aici ?

— E o întrebare fără sens. A fost predat de unul dintre locatarii vilei, doar nu l-am rupt eu !

— Domnule Barbu — precizează calm Apostolescu —, există bănuiala că în vila pe care o administraţi s-a comis un omor, iar cearşaful a fost rupt de criminal. Vreau să ştiu cine anume v-a predat acest cearşaf ?

Barbu, înspăimîntat, înghiţi de cîteva ori în sec, apoi reuşi să bîiguie :

— Da' de unde pot să ştiu eu ? Cînd părăsesc vila îmi aduc cazarmamentul, pe care l-au luat la venire. Apoi, cu semnătura mea, se duc la întreprindere şi îşi fac lichidarea. Asta-i tot !

— Dumneavoastră, atunci cînd semnaţi pentru primirea obiectelor din inventar, nu verificaţi ce vi se predă ?

— Ba da, dar numai numeric. Nu stau să despăturesc cearşafurile şi să le măsor pentru a vedea dacă nu lipseşte o bucată din ele... Da' nu-i nimic, pe viitor am să le iau în primire şi cu metrul...

Apostolescu, părînd că şi-a amintit ceva, se întoarse spre colaboratorii săi şi le spuse :

— Căutaţi, printre cele două maldăre, un cearşaf care nu-i însemnat cu iniţialele I.E.B.C. ! În timp

ce Simionescu și Tănase se aplecară peste cele două stive cu cearșafuri murdare, Apostolescu se întoarse din nou spre Barbu : — De cînd n-ați mai trimis rufe la spălat ?

— Cred că or fi vreo zece zile. Stați un moment și vă spun cu precizie — zise el deschizînd și răsfoind unul din dosarele care se aflau pe biroul lui. Ultima expediere a fost făcută în ziua de 25 august, deci cearșafurile pe care le vedeți au început să se adune după această dată — precizează administratorul, închizînd dosarul și punîndu-l la loc.

— Propun s-o luăm metodic, domnule Barbu. Dacă dumneavoastră n-aveți o evidență a celor care v-au predat cearșafurile, în schimb, presupun că trebuie să aveți o situație a camerelor rămase disponibile. Așa este ?

— Bineînțeles că am ! Doar trebuie să știu unde-i repartizez pe noii veniți...

— Perfect. Vă rog să-mi spuneți ce camere ați repartizat celor care au fost primiți în vilă după 25 august.

Barbu ridică exasperat din umeri :

— Dar nu înțelegeți că inventarul se dă în primire pe locatar, adică pe pat, nu pe cameră ! Pe măsură ce unul pleacă dintr-o cameră, altul îi ia locul pe patul eliberat, alături de ceilalți doi locatari care rămîn în continuare...

— Am înțeles. Dați-mi vă rog lista persoanelor intrate în vilă după 25 august și camerele unde au fost cazați.

În timp ce Barbu întocmea lista cerută, Simionescu spuse :

— Șefu', am găsit cearșaful pe care-l căutăm...

După ce-l examinară pe rînd, ajunseră la concluzia că cearşaful era confecţionat dintr-o pînză nouă şi nedată la apă.

— Examinaţi-le pe toate, poate mai găsiţi şi altele. Cînd terminaţi, faceţi acelaşi lucru şi cu feţele de pernă murdare — se decise el.

Între timp Barbu terminase completarea listei cerute şi i-o înmînă.

Cuprinde cinsprezece persoane şi începu să le grupeze pe camere. În şapte camere intrase cîte o persoană, într-una două şi în două cîte trei.

— Văd că aţi avut şi camere ce s-au eliberat complet — remarcă Apostolescu.

— Da ? se miră administratorul. Probabil datorită faptului că e sfîrşit de sezon şi se reduce activitatea în staţiuni... — încercă el să explice.

— Şefu', le-am verificat pe toate şi am găsit o singură faţă de pernă în situaţia cearşafului — anunţă Simionescu.

Apostolescu dădu aprobator din cap şi spuse :

— Vreau să mai vizităm o dată camerele 7 şi 19.

Jumătate de oră mai tîrziu, după o minuţioasă cercetare a celor două camere, anchetatorii trebuiră să constate, cu amărăciune, că şi-au pierdut vremea degeaba.

— Nu-i nimic — se autoîncurajă Apostolescu —, continuăm cu camera de unde s-au eliberat două paturi, adică numărul 25, şi apoi le luăm la rînd şi pe celelalte, din care a plecat cîte o persoană.

Cînd ajunseră la camera 25 nu mai trebuiră să se folosească de cheile duble ale administratorului, deoarece între timp unul dintre locatari se înapoiase acasă.

Era o femeie de aproximativ patruzeci și cinci de ani. Aceasta le spuse că locuiește acolo, împreună cu soțul ei, din ziua de 27 august.

Apostolescu, după ce îi explică locatarei că sînt nevoiți să facă o verificare a inventarului camerelor din vilă, începu să examineze din ușă interiorul încăperii.

Pe peretele din față era o fereastră, prin care se zărea un colț al clădirii halei, iar sub aceasta, de la stînga spre dreapta, se aflau două dormeze despărțite între ele de o noptieră. Pe peretele din dreapta era un garderob cu trei uși, o altă fereastră, cu vedere spre lacul Techirghiol, și dedesubtul acestuia un al treilea pat, așezat de-a lungul peretelui în care era montată ușa.

Apostolescu, remarcînd că dormeza din dreapta ușii n-are așternut pe ea, spre deosebire de celelalte două din față, întreabă :

— În această cameră locuiți numai dumneavoastră și soțul ?

— Da.

— Și aici ? întreabă el arătînd dormeza din dreapta.

— Nu doarme nimeni.

Apostolescu se uită întrebător spre Barbu și acesta confirmă !

— Așa este, patul acesta e liber mai de mult, dar n-am putut să bag un om străin într-o cameră unde sînt cazați doi soți.

Detectivul dădu din cap cu înțelegere, apoi ceru femeii permisiunea de a examina mai îndeaproape dormezele.

Cîteva minute mai tîrziu, la fel ca și în celelalte

două camere controlate mai înainte, îndepărtară așternutul de pe dormeze și începură să examineze pînza de pe somiere.

Cînd trecură la a doua dormeză, situată sub fereastra prin care se vedea acoperișul halei, Simionescu îi făcu semn lui Apostolescu să se apropie.

— Privește ! spuse el arătînd, la vreo patruzeci de centimetri de capătul din spre fereastră al patului, o pată lată de vreo două palme.

Apostolescu se apropie și o examină.

„Are o culoare prea deschisă pentru a fi sînge" — își spuse el.

Cînd vru să spună colaboratorilor săi că pot pune așternutul la loc, atenția îi fu atrasă de o altă pată, mai mică, care se afla chiar pe extremitatea dormezei, spre perete.

Deși era tot atît de deschisă la culoare ca și cea remarcată de Simionescu, Apostolescu ceru să fie trasă dormeza înapoi, spre ușă, pentru a o putea privi mai bine.

Dar, după ce Tănase execută manevra cerută, Apostolescu renunță să mai examineze patul, deoarece privirea i-a fost atrasă de altceva.

Jos, pe perete, la vreo zece centimetri de podea, și în continuare peste rama dușumelei, se vedea o prelingere și o băltoacă de culoare cafenie.

Pentru Apostolescu nu mai exista nici o îndoială. Descoperise locul unde a fost ucis necunoscutul pescuit în lac.

Toată moliciunea cu care acționase pînă atunci dispăru subit.

— Domnule Barbu, această încăpere trebuie eliberată, imediat. Vă rog să repartizați doamnei o

altă cameră ! apoi, fără să aștepte confirmarea administratului, continuă : — Mihai dă fuga jos, la biroul administrației și dă un telefon la inspectorat. Le spui să ne trimită cîțiva oameni de la secția criminalistică ! Dar știi cum ? Trăznet !

●

După mai multe ore de cercetare minuțioasă a camerei 25, secția criminalistică descoperi că zegrasul de sub stofa divanului este îmbibat cu sînge coagulat. De asemenea constată că peretele, dintre capătul pătat al divanului și tocul ferestrei, fusese stropit cu sînge pe o rază de 60 de centimetri.

Laboratorul, la rîndul său, stabili că atît petele de pe stofa divanului cît și de pe perete fuseseră, aparent, îndepărtate prin spălare cu apă și săpun. În ceea ce privește natura sîngelui, se preciză că aparține în mod neîndoielnic cadavrului pescuit în lac.

CAPITOLUL VIII

POVESTEA CEARȘAFURILOR

A doua zi dimineața, Apostolescu și Simionescu discutau în biroul ce le fusese repartizat la sediul inspectoratului de miliție din Constanța.

— Acum, după ce am descoperit și locul în care

s-a comis omorul, putem spune că ancheta a intrat pe un făgaș normal .Nu ne rămîne decît să trecem la o cercetare de rutină — spuse Simionescu.

— Da, așa este — admise Apostolescu. Avem lista celor trei ocupați ai camerei, în perioada care cuprinde și ziua omorului, și în mod logic unul dintre ei este victima, iar ceilalți doi criminalii. După ce-am stabilit locul de comitere a agresiunii și, astfel, traectoria pe care a urmat-o victima pînă a ajuns în lac, unde a fost descoperită, putem spune cu certitudine că la acest transport au participat două persoane...

— Adică colocatarii.

— Ținînd seama de particularitățile afacerii, evident, nu ne putem gîndi la altcineva. În orice caz, astăzi, în primul rînd ne ocupăm cu depistarea lor!

Barbu, administratorul vilei „Narcisa", nu le-a putut indica decît numele celor trei ocupanți ai camerei 25. În ceea ce privește celelalte date de identificare (locul de reședință, adresa etc.), ne-a spus că întrucît camera respectivă era repartizată unei cantine pe întregul sezon, tot aceasta se ocupa și de utilizarea ei. În concluzie, să începem cu cantina.

●

Cînd intrară în sala de mese, îi întîmpină un miros greu, de mîncare, specific cantinelor, deși, fiind ora nouă dimineața, pînă la servitul prînzului mai trebuiau să treacă multe ore.

— Totuși, e mai tolerabil mirosul ăsta, decît cel

de la morgă — remarcă Apostolescu, ironic, cînd îl văzu pe Simionescu strîmbînd dezgustat din nas.

— Da, e o consolare — recunoscu el pe același ton.

Năstase Gheorghe, responsabilul cantinei, era un bărbat de aproximativ șaizeci de ani, de statură potrivită și dolofan ca mai toți cei care au această profesie. După ce Apostolescu se legitimă și îi spuse că dorește să-i ceară cîteva lămuriri, îi pofti într-o încăpere, care, cu multă bunăvoință, și mai ales imaginație, putea fi luată drept birou.

În mijlocul camerei se aflau două mese puse cap la cap și acoperite cu o pînză roșie. Cu excepția ușii și a două bănci așezate de-a lungul meselor, în încăpere nu mai exista alt mobilier.

— Domnule Năstase — începu Apostolescu, după ce se instalară pe bănci, deoparte el și Simionescu și de cealaltă, responsabilul cantinei —, vă rog să-mi spuneți, ce camere aveți rezervate în vila „Narcisa" ?

— Camerele 25, 29 și 30 de la etajul al doilea — precizâ responsabilul cantinei :

— Puteți să-mi spuneți cine a locuit în camera 25 în intervalul dintre 18 și 22 august ?

— Bineînțeles, doar răspund direct de utilizarea lor. Camera 25 a fost repartizată, în intervalul 1 iulie — 26 august, la trei salariați ai cantinei noastre.

— Vă rog să-i numiți.

— Cei trei salariați au fost : Petre Frangopol, manipulant de alimente, Anghel Constantinescu, ajutor de bucătar, și Teodor Panait, de asemenea manipulant de alimente. De fapt, Panait nici n-a prea locuit în vilă... Știți, programul lui de lucru începea la ora trei dimineața și, pentru că n-avea cu

ce veni de la vilă atît de devreme, i-am instalat un pat în incinta cantinei.

— De la ce dată a început Panait să doarmă la cantină ?

— Cu aproximație, din jurul datei de 20 iulie.

— Și locul rămas disponibil în cameră cui l-ați repartizat ?

— Nimănui. N-am mai avut probleme cu cazarea.

— Cu ceilalți doi ocupanți ai camerei... — Apostolescu își privi notițele luate pe carnet și continuă : Frangopol și Constantinescu putem sta de vorbă ?

— Îmi pare rău, dar nu mai lucrează aici. Și-au făcut lichidarea și au plecat acum o săptămînă. Odată cu apropiata terminare a sezonului pe litoral, ne-am redus și noi activitatea... Așa că au plecat să-și caute de lucru în altă parte.

— Vă rog să-mi dați adresele lor.

Rotofeiul din fața lor îi rugă să aștepte puțin și părăsi încăperea. Cînd reveni, după cîteva minute, îi înmînă lui Apostolescu o bucată de hîrtie pe care se aflau consemnate datele cerute.

Înainte de a ieși din încăpere, Apostolescu mai puse o întrebare :

— Deși n-ați mai repartizat nimănui cel de-al treilea pat din camera 25, știți cumva cine l-a ocupat după ce Panait s-a mutat în cantină ?

— Din cîte știu, a rămas liber.

●

În cursul aceleiași după-amieze mașina anchetatorilor intră în Țăndărei, străbătu cîteva străzi și

opri în fața unei curți mari, în mijlocul căreia se afla izolată, ca o insulă din corali în mijlocul oceanului, o căsuță modestă.

— Am dori să stăm de vorbă cu domnul Petre Frangopol — spuse Apostolescu unei femei în vîrstă, cu aspect rural.

— Da, maică, da' nu-i acas'...

— E plecat din localitate ?

— Nu, maică. E pă la preteni... P-aci, în vecini... Da' ce trebi aveți cu Petrișor ? vru ea să afle.

— Am dori să stăm puțin de vorbă cu dînsul. Petrișor e fiul dumneavoastră ?

— Nu, că e orfan saracu'... de copil mic, da'l-am crescut eu... că mă-sa lui a fost sor-mea și-a murit, saraca fată, de tînără. Dumnezeu s-o ierte — adăugă ea închinîndu-se.

— Și tatăl lui ce face ?

— Cine știe ? ! Că s-a înhăitat cu o muiere din altă comună și a plecat la ea cînd Petrișor nici nu începuse să umble... Arde-l-ar focul pe unde-i ! Da' ce-aveți cu Petrișor ? întrebă ea din nou.

— Am vrea să-i cerem cîteva explicații. Sîntem de la miliție...

— Vai dă pacatele mele ! Da' ce-aveți cu el că e un copil cuminte și cu frică de Dumnezeu... Nici un pui dă găină nu taie... dă milos ce-i...

Apostolescu tocmai se pregătea să-i întrerupă lamentarea, pentru a-i cere să precizeze unde se află Petrișor, cînd intră în curte un bărbat înalt cît o macaroană și deșirat ca o salcie plîngătoare.

— Petrișor, Petrișor ce-ai făcut ? ! M-ai nenorocit ! începu să-i strige femeia de departe.

Bărbatul, mai întîi surprins, se opri lîngă poartă

și privi spre grupul lor, apoi începu să înainteze grăbit spre ei.

Cînd se apropie, Apostolescu își dădu seama că „bărbatul" încă nu ajunsese la vîrsta cînd începi să te bărbierești. Nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Deși era tot atît de înalt ca Simionescu, probabil că nu depășea cincizeci de kilograme.

— Dumneata ești Petre Frangopol? întrebă Apostolescu privindu-i figura de copil naiv.

— Da — confirmă el descumpănit.

— Sîntem de la miliție. Unde am putea sta puțin de vorbă?

— Veniți în casă maică — interveni mătușa lui cu un glas care trăda deopotrivă îngrijorarea și teama.

Intrată într-o cameră mică, mobilată ca la țară și sclipind de curățenie.

Mai înainte de a lua loc pe scaunele oferite, Apostolescu o rugă pe bătrînă să-i lase singuri și aștepă pînă ce aceasta se decise, nemulțumită, să părăsească camera. Deși știa că va trage cu urechea la conversația lor, prefera s-o știe în dosul ușii decît să-l influențeze pe audiat prin prezența ei.

— Știi de ce te căutăm? tatonă Apostolescu în timp ce-i privea cu atenție ochii albaștri și candizi.

— Nu, nu știu — răspunse adolescentul clătinîndu-și capul.

— Cu ce te-ai ocupat anul acesta, în perioada iulie — august?

— Am lucrat, ca ajutor de bucătar, la cantina I.E.B.C., din Eforie, pînă în 27 august, cînd m-am întors acasă.

— Unde ai locuit în această perioadă?

Frangopol avu o scurtă ezitare, apoi răspunse :

— La vila „Narcisa", în camera 25.

— Cu cine ai stat în cameră ?

— Cu Anghel Constantinescu și cu Teodor Panait.

— Ați părăsit vila în același timp, sau ei au mai rămas să locuiască acolo și după 27 august ?

— Eu și cu Anghel am plecat o dată. De fapt Teodor a stat foarte puțin împreună cu noi. După două săptămîni s-a mutat la cantină, unde administratorul i-a aranjat un pat, deoarece începea serviciul la ora trei dimineața și n-avea cum să ajungă atît de devreme la lucru.

— Și în patul lui cine a dormit ?

— Nimeni. A rămas liber.

— Sigur ?

— Bineînțeles. Da' ce s-a întîmplat ? întreabă el intrigat.

— Amîndoi știm, la fel de bine ce s-a întîmplat, numai că prefer s-o spui dumneata — spuse Apostolescu cu severitate.

— Îmi pare rău, da' nu știu să fi făcut ceva rău... — începu el, în timp ce-și înălța umerii înguști.

— Pe cine ați adus în cameră în perioada 18—22 august ? îl întrerupse Simionescu.

— N-am adus pe nimeni ! se miră el. Am dormit singuri...

— Uită-te la mine ! ceru Apostolescu, văzîndu-l că-și pleacă ochii spre covorul oltenesc așternut pe dușumea.

Cînd își ridică, codindu-se, privirea spre anchetator, acesta văzu că ochii interlocutorului își pierduseră din candoare. Deveniseră neliniștiți.

— Pe cine ați adus în cameră ? repetă Simionescu inflexibil.

— Pe nimeni. Zău, n-am adus pe nimeni...

— Ascultă — începu Apostolescu privindu-i o vină albăstruie, care devenise proeminentă și pulsa ca un piston pe tîmpla stîngă —, pe cine ai ucis în camera 25 ?

Băiatul făcu ochii mari, ca niște hublouri de vapor, și rămase cu gura deschisă.

— Aștept să-mi răspunzi ! avertiză tăios Apostolescu.

Frangopol înghiți de cîteva ori în sec, apoi bîigui :

— Cum... pe cine... am ucis ? N-am ucis pe nimeni... Ce aveți cu mine ?... Sînt om cinstit...

— Uite ce-i — începu Apostolescu, cu un calm care prevestea furtuna —, eu am de două ori vîrsta ta și am văzut prea multe pentru a fi dispus să-mi pierd timpul cu baliverne sau cu încercările tale de-a juca teatru cu mine. În camera în care ai locuit, a fost ucis un om. Vreau să știu cine era. Ai înțeles ? Vorbește ! Dar repede, că n-am timp de pierdut !

— ...

Văzînd că băiatul, în afară de faptul că tăcea și înghițea mereu în sec, era tot atît de vorbăreț ca și un pește congelat, se ridică de pe scaun și rosti :

— Vino ! Hai, să mergem !

— U-unde s-să m-mergem ? ! strigă el speriat și, într-un gest reflex, își încleștă mîinile de fundul scaunului pe care stătea.

— Mergem acolo unde-i locul criminalilor. Hai, ridică-te !

— Nu ! Nu mă duceți la închisoare... Sînt nevinovat ! Vă spun tot ce doriți... Eu n-am omorît pe nimeni... Poate ei...

— Te ascult. Vorbește ! zise investigatorul reașezîndu-se pe scaun.

— Eu n-am mai dormit în vila „Narcisa" de la începutul lunii august, cînd m-am mutat la o fată care avea cameră chiar în Eforie.

— Cum se numește fata ?

— Marioara Iordan.

— Unde domiciliază ?

Băiatul dădu precizările cerute și continuă :

— Marioara era chelnăriță la un bufet din apropierea cantinei noastre. A doua zi după ce ne-am cunoscut, am hotărît să ne căsătorim, după terminarea sezonului, și m-am mutat la ea...

— În ce zi te-ai mutat la Marioara Iordan ?

— Cred că era în 4 sau 5 august.

— Nu ești prea tînăr pentru o căsătorie ? interveni Simionescu ironic.

— De ce să fiu prea tînăr ? ! Am șaptesprezece ani — replică el cu promptitudine.

În timp ce Simionescu ridica din umeri zîmbind, Apostolescu întrebă :

— Și ți-ai ținut cuvîntul dat ? Te-ai căsătorit ?

— Nu m-am putut căsători cu ea, deoarece a apărut o încurcătură...

— Continuă — îl îndemnă Apostolescu.

— Într-o zi, mai exact în ziua de 23 august, ne-am trezit cu soțul ei peste noi. Mai întîi s-a dus la Marioara și i-a dat cîteva perechi de palme, spunîndu-i că, dacă mai fuge o dată de acasă și lasă

copiii pe drumuri, îi face oasele făină. Apoi m-a luat pe mine la pocealâ și m-a aruncat în stradă...

— Bine, să lăsăm asta ! îl întrerupse detectivul. Să revenim la ce s-a întîmplat pînă te-ai mutat la Marioara Iordan.

— După cum v-am spus, Teodor Panait a stat foarte puțin în vilă, apoi a plecat și Anghel Constantinescu, așa că am rămas numai eu în cameră...

— Cînd și unde a plecat Anghel Constantinescu ?

— La aproximativ o săptămînă, după plecarea lui Teodor, s-a mutat la Sanda, o iubită de-a lui. Astfel, eu am rămas singur în cameră pînă în primele zile ale lunii august, cînd Marioara mi-a spus să stau la ea.

— Deci nici unul dintre locatarii care au fost repartizați în camera 25 n-au mai locuit acolo după 5 august ?

Frangopol își înclină capul afirmativ.

— Bine, continuă și spune-ne ce s-a întîmplat cu camera după ce te-ai mutat la Marioara ?

— Cîteva zile mai tîrziu, m-am întîlnit cu doi prieteni, care mi-au spus că n-au unde să locuiască și m-am învoit să-i las să doarmă în camera mea și a lui Anghel. Știți, era păcat să țin o cameră goală, cînd ei n-aveau unde locui...

— În ce zi le-ai cedat camera ?

— Cred că prin 10 august.

— Pînă cînd au rămas acolo ?

— N-aș putea să vă spun cu precizie. În orice caz, în ziua de 23 august, cînd am fost nevoit să plec de la Marioara, nu i-am mai găsit în cameră. Plecaseră fără să mă anunțe. Deși, cu trei zile mai,

Înainte, cînd am stat de vorbă cu ei, îmi spuseseră că vor rămîne pînă la sfîrşitul lunii.

— Cînd i-ai văzut ultima oară ?

— În ziua de 20 august. Marioara era la serviciu, iar eu, neavînd ce face, m-am dus la ei să văd ce mai fac şi să stăm de vorbă...

— La ce oră ai fost acolo ?

— Pe la nouă seara.

— Ce făceau cînd te-ai dus la ei ?

— Jucau cărţi şi m-au poftit să intru al treilea, dar n-aveam chef. După vreun sfert de oră, văzînd cît de mult îi preocupă jocul, am plecat. Înainte de a-i părăsi, le-am spus că la sfîrşitul lunii vreau să-mi iau lichidarea şi va trebui să predau cazarmamentul. Fănel mi-a răspuns că nu trebuie să-mi fac probleme din cauza lor, deoarece pînă atunci vor pleca şi ei.

— Din seara zilei de 20 august i-ai mai văzut ?

— Nu.

— Cînd te-ai dus la ei, cel de-al treilea pat era ocupat de cineva ?

— Nu. Dealtfel, nici n-avea aşternut, deoarece Teodor îşi predase rufăria cînd s-a mutat la cantină.

— Ştii dacă primeau musafiri la ei în cameră ?

— Din cîte îmi povesteau ei, din cînd în cînd, mai aduceau cîte o fată pe acolo.

— Poţi să ne spui pe cine anume ?

— Nu. Nu le-am văzut niciodată.

— În seara cînd ai fost la ei, ţi-au spus, sau ai înţeles, că mai aşteaptă pe cineva ?

— Nu.

— Ai avut impresia că erau băuţi ?

— Nu mi-am dat seama. Dealtfel, după cum vă spuneam nici n-am discutat prea mult. Cît am stat cu ei, au jucat cărți. Cred că din cauza asta am și plecat atît de repede. M-am plictisit să-i tot privesc...

— Cum se numesc cei doi băieți ?

— Fănel și Titi.

— Numele complet și adresa lor ?

— Nu le cunosc — răspunse Frangopol clătinîndu-și capul.

— Cum adică ? ! Vrei să spui că nu știi cine sînt ?

— Da. Așa este. I-am cunoscut pe plajă și m-am mulțumit numai cu numele lor de botez.

— Cum adică ? ! Bagi doi oameni în camera de care răspunzi, fără să-i întrebi cum se numesc ? Nu pricep ! Cum vine asta ? ! îl repezi Simionescu.

— Păi să vedeți — se tulbură el din nou —, cînd cunoști un băiat de vîrsta ta îi spui pe numele mic... Nici ei nu știau numele meu de familie...

Apostolescu, convins de sinceritatea interlocutorului, adoptă altă tactică pentru identificarea celor doi locatari :

— Fostul tău coleg de cameră, Anghel, îi cunoștea pe Fănel și pe Titi.

— Da. Le-am făcut eu cunoștință.

— Ai mai văzut sau cunoști și alte persoane cu care cei doi erau în relații ?

— I-am văzut de multe ori plimbîndu-se cu fete, dar nu le cunosc. Cred că erau turiste.

— Știi cu ce se ocupau ?

— Cînd i-am cunoscut, mi-au povestit că, pînă la 1 august, au lucrat pe un șantier de pe litoral. Fără să-mi precizeze unde anume.

— Erau de prin împrejurimi sau veniseră din alte regiuni ?

— Din discuțiile noastre a reieșit că Fănel era bucureștean, iar Titi era de undeva de prin Ardeal, parcă din Brașov...

— Te rog să ne faci o descriere amănunțită a fiecăruia dintre ei — ceru Apostolescu.

Simionescu își notă în carnet precizările făcute de Frangopol.

— Mai ai ceva de adăugat la cele spuse pînă acum ? dori să afle anchetatorul.

— Nu. Cred că v-am spus tot ce știam — răspunse el evitînd privirea lui Apostolescu.

— Ești sigur ?

Frangopol își înclină capul afirmativ, dar fără prea multă convingere.

— De ce nu ne spui nimic despre cearșafurile pe care le-ai înlocuit ?

Băiatul se îmbujoră brusc și își lăsă capul în jos.

— Hai, dă-i drumul ! îl îndemnă Simionescu, fără prea multe menajamente.

După ce, din nou, mai înghiți de cîteva ori în sec, începu să relateze :

— În ziua de 23 august, cînd am revenit în camera 25, am găsit totul într-o dezordine cumplită : așternutul era răvășit, pe jos erau aruncate niște hîrtii cu resturi de mîncare, pe patul și peretele dinspre Tuzla se vedeau niște pete...

— Ce fel de pete ? se grăbi Apostolescu.

— Pete de apă. Probabil că se spălaseră în cameră, deși eu le-am atras atenția să n-o facă că dăm de bucluc cu administratorul vilei. Ce mai vorbă ! La plecare s-au purtat ca niște măgari ! A

trebuit să munceso o zi întreagă pînă am pus ordine în cameră...

— Cum e cu cearşafurile? îl canalizează Apostolescu spre făgaşul care-l interesa.

— După ce-am pus ordine în cameră, am constatat că Fănel şi Titi au furat un cearşaf şi o faţă de pernă... Nu numai atît, dar au mai şi rupt o bucată dintr-un al doilea... La început am crezut că a trecut pe acolo Anghel şi a predat partea lui de rufărie la administraţia vilei. Apoi, văzînd că nu lipseşte nici una din cele două pături, m-am dus la colegul meu şi i-am povestit ce s-a întîmplat. El mi-a spus că nu ştie nimic şi că, dealtfel, nici nu-l priveşte. Dacă eu i-am adus în cameră, eu răspund de ufaria care lipseşte.

După ce m-am sfătuit cu Anghel, ne-am decis să mergem la miliţie şi să reclamăm furtul. Ajunşi acolo am expus cazul unui subofiţer, care ne-a spus să facem o reclamaţie în care să indicăm numele şi adresele celor doi bănuiţi. Însă noi n-aveam datele respective. Nu numai atît, dar subofiţerul ne-a spus că pînă la descoperirea rufelor furate sîntem buni pentru plata lor... şi asta la preţ de imputare, adică de trei ori mai mult decît costau.

În această situaţie m-am dus la sora mea, care locuieşte în Constanţa, şi i-am povestit ce-am păţit. Ea m-a povăţuit să renunţ la reclamaţie şi să cumpăr nişte pînză, că-mi confecţionează ea un cearşaf şi o faţă de pernă. Aşa am şi făcut şi, cînd au fost gata, le-am predat administratorului. În ceea ce priveşte cearşaful rupt, l-am predat împăturit, odată cu celelalte şi n-a fost observat.

— Cunoşti acest bărbat? întreabă Apostolescu arătîndu-i fotografia necunoscutului pescuit în lac.

— Nu l-am văzut niciodată — răspunse Frangopol, după ce o examină cu o vădită repulsie.

— Sper că ai spus adevărul, îl avertiză Apostolescu.

CAPITOLUL IX

DIRECŢIONAREA CERCETĂRILOR

În ziua următoare îl căutară pe Anghel Constantinescu, al doilea locatar de drept al camerei 25, la domiciliul său din Medgidia. Dar trebuiră să constate că au făcut drumul degeaba.

Omul pe care-l căutau se aflase tot timpul în imediata lor apropiere; la arestul miliţiei.

Cînd fu adus în biroul anchetatorilor, aceştia văzură că au de-a face cu un tînăr pînă în douzeci de ani, de statură potrivită şi bine legat.

Apostolescu îl invită să ia loc, indicîndu-i scaunul din faţa mesei sale de lucru.

— Cînd şi de ce ai fost arestat? se interesă Apostolescu.

— Eram cu prietena mea la un bal și ne distram, ca toți oamenii, cînd a apărut unu' care i-a spus Floricăi pe nume și-a invitat-o la dans. Bineînțeles că l-am înjurat ! Cîteva ore mai tîrziu, cînd și uitasem întîmplarea, tipu' a apărut din nou lîngă noi și mi-a spus că sînt un husăn și că Florica a fost gagica lui. Asta m-a înfuriat foarte tare, mai ales cînd a spus că...

— Cu ce fel de cuțit l-ai lovit ? îl întrerupse Simionescu.

— Cu d-ăla, cu două tăișuri !

— De unde l-ai luat ?

— Ei, asta-i bună ! Era șișu' meu.

— Unde l-ai lovit ? Vru să știe Apostolescu.

— În bufet — răspunse el, punîndu-și mîna pe abdomen.

— Ai încurcat-o, băiete ! îl întrerupse Simionescu. Prin faptul că ai avut un cuțit asupra ta, se înlătură efectele legitimei apărări și te așteaptă o condamnare de cel puțin trei ani, iar dacă victima moare, cum e firesc după natura leziunii pe care i-ai provocat-o, ai să stai zece ani în pensiunea statului.

— Aș ! Cu-n clănțău bun se rezolvă — replică el plin de siguranță.

— Să știi că pentru astfel de cazuri, încă nu s-a născut un avocat în stare să te scape de închisoare. În sfîrșit, faptele sînt consumate — spuse Apostolescu scîrbit. Noi te-am chemat însă pentru altă problemă. Ce știi despre Fănel și Titi ?

— Ce să știu ? că Petrică Frangopol le-a închiriat camera pe care o aveam la vila „Narcisa" și,

cînd au plecat, au șutit un cearșaf și o față de pernă.

— Ați fost prieteni ?

— Nu. I-a recomandat Petrică și apoi i-am mai întîlnit de cîteva ori pe plajă, dar, deși stăteam de vorbă, n-am făcut prietenie cu ei.

— Le cunoști numele de familie sau adresele ?

— Nu. Tot ce pot să vă spun e că Fănel era bucureștean, iar Titi zicea că-i brașovean.

— Știi cu ce se ocupau ?

— Mi-au spus că au lucrat pe un șantier, pînă la sfîrșitul lunii iulie, dar n-au precizat unde anume. Dealtfel, nici nu m-a interesat. Îi căutați pentru cîrpele șutite din ogeac ?

— Nu, pentru ceva mai grav — zise Apostolescu, arătîndu-i fotografia necunoscutului. Îl cunoști ?

— Brr..., ce urît ! comentă el. Nu l-am văzut niciodată.

— Cînd i-ai văzut pentru ultima oară pe Fănel și pe Titi ?

— Cred că înainte de jumătatea lu' august.

— Știi cumva cu cine erau prieteni ?

— Nu, de cîte ori i-am văzut erau singuri.

— Te rog să ne faci o descriere a lor.

●

Un sfert de oră mai tîrziu, în birou, în afară de Apostolescu și Simionescu, se aflau căpitanul Vasiliuc și sergentul major Grigore.

— Cum stăm, tovarășe căpitan, cu lista persoanelor dispărute ? începu Apostolescu.

— Nici una din persoanele anunțate ca dispărute,

pînă în prezent. n-au semnalmente apropiate de ale necunoscutului — preciză Vasiliuc.

Apostolescu ridică din umeri și spuse :

— De obicei identificarea criminalilor se face după cunoașterea victimei, de data aceasta, datorită împrejurărilor. vom proceda invers. Trebuie să prindem criminalii și apoi să aflăm cine este victima.

— Nu-i prea complicat? zîmbi cu îndoială Vasiliuc.

— Întrucît nu întrevăd altă cale, consider că propunerea mea este, de departe, mai bună ca oricare alta. E cineva contra? glumi Apostolescu.

— Argumentul e suprem! Neavînd altă alternativă, evident, unica este și cea mai bună — răspunse pe același ton Vasiliuc. Deși, recunosc, nu prea văd cum poate fi materializată.

— Aparent, destul de simplu — răspunse Apostolescu și începu să relateze stadiul în care ajunsese cu ancheta.

— Da, aveți dreptate — recunoscu celălalt. după ce Apostolescu termină —, se pare că a apărut o pistă bună. Cum doriți să desfășurăm investigațiile?

— Cred că dumneata și subofițerul Grigore. deoarece cunoașteți mai bine județul. ar trebui să vă ocupați cu identificarea celor doi subchiriași ai camerei 25. N-o să fie o treabă prea ușoară, deoarece aveți o grămadă de șantiere pe aici. dar n-avem altă cale. Folosindu-vă de diminutivele Fănel și Titi, precum și de semnalmentele lor, trebuie să depistăm șantierul pe care au lucrat și, astfel, să-i identificăm. Între timp eu și colegul meu, locotenentul Simionescu, ne vom ocupa de audierea celorlalți locatari ai vilei „Narcisa".

CAPITOLUL X

SCRISOAREA

— Unde mergem, tovarășe căpitan — întrebă șoferul, după ce Apostolescu și Simionescu se instalară în mașină.

— Spre Techirghiol — spuse Apostolescu sprijinindu-și spatele de banchetă. Apoi, după ce-și puse un picior peste celălalt și își aprinse o țigară, se adresă lui Simionescu : — Dane, ce părere ai despre tărășenia noastră ?

— Cred că descoperirea adevăratului loc de comitere a omorului a reprezentat cea mai dificilă parte a anchetei. De aici încolo totul se rezumă numai la o investigație simplă, de rutină, respectiv la o problemă de timp. După ce stabilim cine se ascunde în spatele diminutivelor „Fănel" și „Titi", aflăm cine sînt criminalii ! Apoi, prin aceștia, cine este victima... După toate probabilitățile, domnii Fănel și Titi fac parte din categoria acelor fluieră-vînt care vin pe litoral de cum începe sezonul și stau pînă se termină. Folosindu-se de diferite tertipuri, reușesc să trăiască de azi pe mîine luni de zile, pînă spre toamnă.

— Cum ai ajuns la concluzia că fac parte din categoria paraziților și haimanalelor ? îl întrerupse Apostolescu, în timp ce-și scutura țigara prin fereastra deschisă a portierei.

— Din relatările martorilor a rezultat că de la sfîrșitul lunii iulie n-au mai avut serviciu. Avînd în vedere cîștigul pe care-l puteau realiza pe șantierul unde au lucrat, nu văd cum s-ar fi putut descurca toată luna august, fără să apeleze la expediente ?

— Concluzia e logică, continuă.

— Probabil că, ajungînd în scurt de parale, s-au hotărît să dea o lovitură mare. Această lovitură s-a materializat prin atragerea și uciderea victimei în camera pe care o ocupau în vila „Narcisa". În aceste condițiuni, avem un mobil fără echivoc : Jaful ! Vezi lucrurile altfel ?

— Nu. Rezultatele obținute pînă în prezent de anchetă, nu permit o altă concluzie — admise Apostolescu pe cînd mașina intra în Eforie-Sud.

●

După opt ore de audiere a locatarilor vilei „Narcisa", anchetatorii trebuiră să se resemneze. Nimeni nu-și amintea să fi auzit zgomote suspecte din camera 25 în noaptea cînd se presupunea că a fost ucis necunoscutul. Majoritatea audiaților își completară declarațiile arătînd că, datorită vacarmului permanent produs atît de restaurantul din apropiere, cît și de cei care aprovizionau hala în cursul nopții, în nici un caz nu s-ar fi putut sesiza gălăgia provocată de o eventuală luptă, indiferent de camera unde s-ar fi produs aceasta.

De asemenea, fiind întrebați dacă își amintesc de cei doi locatari ai camerei 25 și, eventual, de musafirii care-i vizitau, răspunseră negativ sau dădură date prea vagi pentru a putea fi fructificate.

— Crezi că e cazul să-i mai audiem și pe locatarii care s-au mutat între timp din vilă ? întrebă Simionescu cînd coborau scara spre parter.

— Numai dacă am vrea să ne pierdem timpul de pomană — răspunse Apostolescu ridicînd din umeri și pornind către biroul administratorului.

— Ați terminat ? întrebă Barbu cînd îi văzu intrînd în biroul lui.

— Cu locatarii da. Acum a venit rîndul dumneavoastră să ne spuneți ce știți despre cei doi necunoscuți de la 25 — spuse Apostolescu în timp ce se așeza, fără să mai aștepte vreo invitație, pe unul din scaunele din fața biroului administratorului, iar Simionescu, pregătindu-și carnetul de notițe, îi urma exemplul.

Barbu își potrivi cu încetineală ochelarii auditivi, probabil pentru a cîștiga timp, apoi răspunse șovăind :

— De fapt, nu i-am văzut decît de cîteva ori... și atunci numai fugitiv. Crezînd că sînt salariații cantinei, nu le-am acordat mai multă atenție decît celorlalți locatari... Tot ce pot să vă spun e că mi-au făcut impresia unor băieți liniștiți... plecau dimineața, veneau seara... Nimeni nu i-a reclamat că tulbură liniștea vecinilor... Pe scurt, nu mi-au dat ocazia să le acord prea multă atenție...

— Vă rog să mă iertați — interveni Simionescu —, dar nu prea înțeleg ! În vila pe care o administrați dumneavoastră vine și pleacă cine

vrea ?... Orice fluieră-vînt găsește adăpost în această vilă, iar administrația habar n-are ?!

— Aveți dreptate. Așa este. Nu m-am preocupat în suficientă măsură de evidența locatarilor..., dar vă promit că începînd de astăzi am să înlătur această deficiență — se grăbi el, pocăit, să-și facă autocritica și să-și ia obișnuitul și salvatorul angajament.

— Mulțumesc ! mormăi supărat Simionescu. Perspectiva de care ne vorbiți o să ne ajute grozav de mult în cazul pe care-l anchetăm !

„Asta înseamnă că drumul pentru identificarea suspecților ocolește această vilă... Oricum, atît timp cît există pista pe care o urmează căpitanul Vasiliuc, nu-s pierdute toate speranțele... Deși, dracu știe ?!..." — gîndi Apostolescu, apoi, ridicîndu-se în picioare, porni spre ușă.

— Tovarășe căpitan — zise Barbu în clipa cînd Apostolescu punea mîna pe clanța ușii —, era să uit ! Uitați-vă ce-am găsit ieri prin corespondența neridicată de locatari... Poate vă interesează ? adăugă el arătînd un plic alb de format mic.

Apostolescu se întoarse și reveni spre Barbu. După ce luă plicul pe care i-l întinse administratorul, începu să-l privească întorcîndu-l cînd pe o parte, cînd pe cealaltă.

Adresantul era : *D-na Tina Anghelescu, București, str. Matei...* Restul adresei era transformată într-o mîzgăliturăde cerneală, din care nu se mai puteau distinge celelalte date.

În colțul din stînga, o mînă grăbită scrisese : *„Retur, adresă indescifrabilă !"*

Pe cealaltă parte a scrisorii apărea numele expeditorului : Donald Pedro, Vila „Narcisa", cam. 25, Eforie Sud — Constanța. „Probabil că, pe drumul dintre expeditor și adresant, scrisoarea s-a udat cu apă și, fiind scrisă cu cerneală-pastă, adresa a devenit ilizibilă" — își spuse Apostolescu și scoțind din buzunar lupa, începu să examineze ștampilele aplicate pe plic de către oficiile poștale prin care trecuse. Plecase din Constanța la 19 august, sosise la București în ziua următoare și fusese reexpediată spre Constanța la 29 august.

„Deci, în perioada care ne interesează, în camera 25 a mai existat un locatar, în afară de „Fănel" și „Titi" ? continuă să-și spună Apostolescu.

Mai ezită un moment, apoi se decise și desfăcu plicul. Scoase dinăuntru două foi de hîrtie albăstruie, acoperite cu un scris mărunt și deosebit de ordonat.

Textul începea cu „Dragă doamnă Tina", continua cu o declarație de atașament, pe cît de reverențioasă pe atît de abracadabrantă, și se termina cu un P.S. : „Mi-am schimbat numele, nu mai sînt Titi sînt altul. Acum mă numesc Donald Pedro".

„Deci, în camera 25 efectivul se limitează tot la doi suspecți..., din care unul și-a ales un nume destul de răsunător pentru a fi purtat cu cinste de o vedetă de la Hollywood" — își spuse Apostolescu amuzat și-i dădu scrisoarea lui Simionescu.

— De cît timp zace scrisoarea asta aici, domnule Barbu ?

— Cred că de cel puțin o săptămînă... Tocmai mă apucasem azi să triez scrisorile neridicate, pentru a le expedia locatarilor care au părăsit vila

între timp, cînd am dat peste ea și m-am gîndit că v-ar putea interesa. Vă este folositoare ?

— Da. Așa am impresia. Vă mulțumim și la revedere !

●

— Atît timp cît n-avem adresa completă a destinatarului, crezi că putem scoate ceva din scrisoare ? întrebă sceptic Simionescu în timp ce coborau treptele vilei.

— Dacă adăugăm și o doză de optimism, cred că nu-i imposibil.

— A nu se uita că în București sînt cinci străzi a căror denumire începe cu Matei...

— A se ține minte că miliția are un serviciu de evidență a populației, creat, printre altele, și pentru depistarea anumitor persoane.

●

O oră mai tîrziu, ca răspuns la indicația cerută, serviciul evidenței populației comunica : „...*Urmare a cererii dumneavoastră, precizăm că numita Tina Anghelescu domiciliază în strada Matei Basarab 206, etajul II, apartamentul 11, sectorul IV, Buc*".

La ora șase după amiaza, Apostolescu și Simionescu luară loc în mașina miliției și porniră către capitală.

TINA ANGHELESCU

În jurul orei nouă seara, mașina anchetatorilor trecu pe lîngă liceul „Matei Basarab" și opri, puțin mai departe, pe dreapta, în fața unui imobil modern cu trei etaje.

Ușa apartamentului 11 fu deschisă de o fetiță frumușică, pînă în cinci ani, care, ținîndu-și lăbuța piciorului stîng ascunsă sub încheietura genunchiului drept, îi întrebă strengărește :

— Tu pe ține cauțați ?

Mai înainte ca Apostolescu să răspundă, se auzi din interior o voce feminină :

— Mihaela, cine-i acolo ?

— Mamicuța, au venit doi băeci mari...

— Vin imediat ! anunță vocea din casă.

Femeia, care apăru în ușă, era îmbrăcată într-un capot înflorat și strîns pe talie cu un cordon din alt material ; probabil că, datorită grabei nu-l găsise pe cel original.

Nu părea să aibă mai mult ca treizeci și cinci de ani, părul blond și lung îi cădea peste umeri, iar ochelarii, cu lentile fumurii, dădeau figurii ei, comune, un aer de severitate și distincție intelectuală.

— Ce doriți ? se interesă ea.

— Dorim să stăm de vorbă cu doamna Tina Anghelescu.

— Eu sînt.

— Vă rugăm să ne iertați că vă vizităm la ora aceasta, dar acuma am ajuns în București... — se scuză Apostolescu. Sîntem de la miliție și vrem să vă cerem cîteva lămuriri.

— De la miliție ?! se miră ea, apoi adăugă : Vă rog să poftiți înăuntru.

După ce intrară într-o încăpere, o sufragerie modernă, și luară loc pe scaunele din jurul unei mese gazda spuse :

— Vă ascult. Despre ce-i vorba ?

— Cunoașteți un bărbat care se numește Donald Pedro ?

— Donald Pedro ?! N-am auzit niciodată de un astfel de nume !

— Dar de un oarecare Titi ați auzit ?

— Titi ? S-ar putea, dar e cam puțin pentru a ști la cine vă referiți. Toți Constantinii au diminutivul Costel sau Titi !...

— Cunoașteți pe expeditorul acestei scrisori ? întrebă Apostolescu scoțînd din portofel scrisoarea găsită la vila „Narcisa" și arătîndu-i-o.

— Da, bineînțeles ! zise ea după ce-și aruncă o scurtă privire pe plic. Vă referiți deci la Constantin Săndoi, un tinerel pe care l-am cunoscut la sfîrșitul anului trecut. Dar ce-i cu el ?

— Am să vă rog să ne faceți o scurtă descriere a cunoștinței dumneavoastră — ceru Apostolescu, fără să fi părut că a auzit întrebarea femeii.

Gazda repetă semnalmentele cunoscute ale unuia din cei doi locatari ai camerei 25.

Apostolescu, avînd certitudinea că se află pe un drum bun, întrebă :

— Puteți să-mi spuneți unde locuiește ?

Femeia îl privi cîteva clipe îngrijorată, apoi spuse :

— Da, cred că știu... Am primit cîteva scrisori de la el... Stați să le caut — spuse ea ridicîndu-se de la masă și îndreptîndu-se spre bufetul sufrageriei. Deschise o ușă, trase sertarul de sus și, după ce cotrobăi prin el, reveni spre anchetatori arătîndu-le patru scrisori.

Mai înainte de a le înmîna lui Apostolescu, dădu cu ochii de fetiță, care, stînd cu bărbia lipită de marginea mesei, se uita cu gurița deschisă la musafiri, și o repezi :

— Mihaela, tu ce cauți aici ?! Du-te imediat la culcare !

În timp ce fetița părăsea încăperea, fără a părea prea entuziasmată, Apostolescu începu să examineze scrisorile. Pe una dintre ele găsi și adresa de care avea nevoie : Comuna Hălchiu — județul Brașov.

— Da' ce s-a întîmplat ? Ce aveți cu el ? insista femeia.

— Vă rugăm să ne precizați, unde și cum l-ați cunoscut ? Vă atrag atenția că este bănuit de complicitate la omucidere și este necesar să ne spuneți, fără vreo omisiune, tot ce știți despre el !

— Omor ?! El a omorît pe cineva ?!...

— N-am spus că a omorît, ci numai că este bănuit... Ceea ce este, de fapt, cu totul altceva. Vă rog să ne relatați împrejurările în care l-ați cunoscut.

Mărul lui Adam mai saltă de cîteva ori pe gîtul ei alb, apoi, părînd că s-a mai liniștit, începu să povestească :

— La sfîrșitul anului trecut am fost la penitenciarul din Aiud, pentru a-l vedea pe soțul meu, care execută acolo o pedeapsă privativă de libertate...

— Pentru ce-a fost condamnat soțul dumneavoastră ?

— A comis un accident mortal de circulație, fiind sub influența alcoolului, și a încercat să dispară...

— Mulțumesc. Vă rog să reveniți la împrejurările în care l-ați cunoscut pe Constantin Săndoi.

— După ce-am avut vorbitorul cu soțul meu, am plecat la gară și așteptam sosirea trenului pentru București.

Stînd în sala de așteptare, atenția mi-a fost atrasă de un băiat tînăr, pînă în douăzeci de ani, care era îmbrăcat numai cu o cămașă cu mîneci scurte și un pantalon ușor, din doc, deși afară era frig și ningea. Cînd l-am văzut atît de zgribulit și de abătut, mi s-a făcut milă și l-am întrebat ce este cu el. Mi-a povestit că, în urmă cu cîteva luni, a încercat să fugă peste graniță, dar a fost prins și condamnat la doi ani de închisoare. În ziua cînd l-am întîlnit, ca urmare a unei grațieri, fusese eliberat și se înapoia la el acasă. Mi s-a făcut atît de milă de el, încît i-am dat să îmbrace două pulovere groase, pe care soțul meu le-a refuzat, deoarece mai primise două prin poștă de la maică-sa. Apoi, văzîndu-l cum privește la un copil care mînca un brioș, mi-am spus că poate îi este foame și i-am oferit din sandviciurile pe care le aveam la mine. La început a refuzat, probabil din jenă. Cînd a început însă să mănînce mi-am dat seama cît era de înfometat.

Nu știu în ce măsură, dumneavoastră, ca bărbați, mă puteți înțelege, dar n-am mai putut rezista și a trebuit să-mi ascund lacrimile... Sînt mamă și mă gîndeam la fetița mea. Cînd a terminat de mîncat, mi-am scos fularul de la gît și i l-am dat... Eu aveam haină de blană și mă puteam lipsi de el... Dar iertați-mă, datorită surprinzătoarei dumneavoastră vizite, nu m-am achitat de obligațiile mele de gazdă! Cu ce doriți să vă servesc? O cafea sau o dulceață?

— Cu nimica, doamnă. Sînteți foarte amabilă, dar nu-i cazul să vă deranjați. Poate cu altă ocazie — spuse Apostolescu în timp ce-i examina chipul, care, nici într-un caz, nu trăda sensibilitatea și bunătatea ce rezultau din relatarea interlocutoarei. Vă rog să vă continuați povestirea.

— În timpul călătoriei cu trenul, mi-a povestit că are o viață de familie foarte grea, mama vitregă și tatăl alcoolic, și că din cauza acestor nemulțumiri a încercat să plece din țară. Eu i-am explicat că nici în alte țări nu umblă cîinii cu colaci în coadă și cel mai bine ar fi să se stabilească la un loc de muncă și să-și întemeieze un cămin. Mi-a răspuns că, după lunile pe care le-a petrecut în închisoare, la această concluzie a ajuns și el. Înainte de a coborî în Gara Brașov, mi-a spus că are cîteva rude în București și atunci cînd le va vizita îmi va restitui și lucrurile pe care i le împrumutasem. În acest scop, a insistat și i-am dat adresa și numărul meu de telefon. După ce ne-am despărțit, mi-a trimis patru scrisori — zise ea arătînd spre plicurile aduse mai înainte —, dar eu n-am răspuns la nici una dintre ele...

— Probabil că datorită obligaţiilor casnice? tatonă Simionescu.

Femeia păru puţin încurcată, apoi răspunse:

— Şi asta a fost o cauză, dar nu determinantă... Eu l-am privit aşa cum priveşte o mamă un copil, iar el, după cum mi-am dat seama din scrisorile primite, începuse să vadă altceva în mine... Acesta a fost principalul motiv pentru care nu i-am răspuns. Iar ulterior, după ce a venit şi la mine acasă, am considerat că-i cazul să-l îndepărtez.

— Cînd şi în ce împrejurări a fost la dumneavoastră? întrebă Apostolescu.

— Pe la începutul lunii august, m-a chemat la telefon şi mi-a spus că este în Bucureşti şi ar dori să stea de vorbă cu mine. Am fost de acord şi pe la ora opt seara a venit aici. Cînd i-am deschis uşa, am ramas surprinsa văzînd că are parul blond. Intrebîndu-l de ce l-a vopsit, mi-a motivat că au început să-i apară fire albe. După ce i-am dat să mănînce, l-am întrebat cu ce ocazie se află în Bucureşti. Zicea că a venit cu un prieten de-al lui care este bucureştean, fără a-mi preciza despre cine-i vorba. Întrucît era ora înaintată, l-am culcat aici, zise ea arătînd spre studioul din sufragerie, iar eu cu Mihaela dincolo, în dormitor. A doua zi dimineaţa, cînd m-am trezit, nu l-am mai găsit şi am presupus că s-a înapoiat la Constanţa, unde susţinea că lucrează. Dar în seara aceleiaşi zile, fără a-mi mai fi dat vreun telefon prealabil, m-am trezit din nou cu el la uşa. N-am avut încotro şi, după ce a mîncat cu noi, l-am lăsat iar să doarmă în sufragerie.

În dimineața următoare, i-am explicat că nu pot să-l mai găzduiesc în continuare și l-am rugat să nu mai vină la mine. Mi-a răspuns că nu trebuie să-mi fac griji din cauza lui, deoarece chiar în aceeași zi va pleca să lucreze la minele de uraniu. Am considerat situația clarificată și, prinsă de îndatoririle mele, uitasem de existența lui. Dar, după vreo două săptămîni, m-am trezit din nou cu el sunînd la ușă pe la ora nouă dimineața, cînd mă pregăteam să plec de acasă. Trebuie să mărturisesc că, deosebit de faptul că insistența lui îmi călca pe nervi, începusem și să mă tem de el. În definitiv, de unde știam eu adevărata cauză pentru care fusese închis? Dacă era un criminal sau un tîlhar, care-și pusese în gînd să mă prade? Dealtfel, chiar faptul că era într-o continuă peregrinare, și deci nu lucra nicăieri, mă obligă să mă întreb din ce trăiește. Nu?

Pe scurt, cînd am dat din nou cu ochii de el, fără să-l mai las în casă, l-am întrebat ce dorește. A început să bîiguie că a vrut să profite de faptul că trecea prin București, pentru a-și întrerupe călătoria cu trenul și a venit să mă vadă. M-am enervat și, spunîndu-i că dacă mai vine pe la mine, chem miliția, i-am închis ușa în nas. Probabil că amenințarea mea și-a făcut efectul. De atunci nu l-am mai văzut. Asta-i tot ce pot să vă spun!

— Puteți preciza cînd v-a făcut ultima vizită? Vru să știe Apostolescu.

— Cu două zile înainte de 23 August, adică în dimineața zilei de 21.

Anchetatorii mulțumiră gazdei pentru concursul acordat și părăsiră locuința.

— Dane — zise Apostolescu cînd ajunseră în stradă —, în noaptea asta dormim în paturile noastre, iar mîine dimineață fructificăm informația furnizată de doamna Anghelescu.

CAPITOLUL XII

TITI SĂNDOI

Mașina anchetatorilor gonea cu viteză pe serpentinele care urcau spre Brașov. În jurul orei zece dimineața, opri la adresa furnizată de Tina Anghelescu.

Apostolescu mai verifică încă o dată numărul prins pe zidul căsuței și bătu în poartă.

Mai întîi se stîrni larma provocată de un cîine pricăjit, apoi, după ce mai bătu de cîteva ori, în dosul gardului își făcu apariția o basma roșie, ascunzînd părul unei femei. Cînd își săltă capul peste uluci, pentru a-i privi pe cei care băteau în poartă. Apostolescu îi văzu chipul supt și tuciuriu și aprecie că trebuie să aibă aproximativ cincizeci de ani.

— Ce doriți ? întrebă ea, fixîndu-l pe detectiv cu ochiul drept ; cel stîng, datorită unui pronunțat strabism, privea lateral, fără o țintă precisă.

— Dorim să discutăm cu Titi Săndoi...

— Nu-i acasă ! îl întrerupse femeia și, grăbită, dădu să le întoarcă spatele.

— Un moment ! Sîntem de la miliție — preciză Apostolescu.

Femeia se apropie din nou de gard și, cu o amabilitate care încerca să-i ascundă neliniștea, spuse :

— Titi este plecat... de vro două săptămîni. S-a angajat ca muncitor la o fabrică de zahăr...

— Vă rog să deschideți poarta. Peste gard e greu de discutat — spuse Apostolescu privind semnificativ în spatele lui, spre casele de pe cealaltă parte a ulițiii, de unde cîteva persoane, atrase de prezența mașinii lor, asistau la discuție.

Pășind spre casă, în urma femeii, Simionescu avu posibilitatea să-i examineze ținuta vestimentară. Capotul avea mînecile scurte și era confecționat din același material ca și basmaua, dar mult mai uzat. În jurul soldurilor avea petrecut un șorț alb, care, la fel ca și călcîiele, expuse vederii de niște pantofi cu șnaifuri strivite, nu mai luase de mult contactul cu săpunul și apa.

În contrast cu aspectul femeii, casa, mobilată modest și cu un gust discutabil, era întreținută curată.

— Dumneavoastră cine sînteți ? întrebă Apostolescu, după ce luară loc pe scaunele din jurul unei mese, acoperită cu o scoarță oltenească, similară celei așternute pe dormeză și dușumea.

— Io-s mama lu' Titi. Da' de ce-l căutați ?... A făcut ceva rău ?

— La această întrebare încă nu se poate răspunde. Tot ce dorim de la el, deocamdată, este să-i cerem cîteva explicații. Vă rog să ne spuneți unde-l putem găsi.

— Cînd a plecat de-acas', acu' v-o două săptămîni, a spus că a găsit un post la fabrica de zahăr din Bod... Da' parcă poți să crezi vrodată ce spune el...

— Știți cumva cu ce s-a ocupat în vara acestui an ?

— Nu. Da' poci să vă zic c-a plecat p'în februarie și s-a înapoiat acum două-trei săptămîni. Deși l-am întrebat, atît io cît și ta-su, n-a vrut să ne spuie ce-a făcut și p-unde a umblat. Dacă nu vedeam că are păru' mare, aș fi putut crede că a stat iar la-nchisoare... Auzi dumneata, să fie-n ultimu' an la școala de ucenici și să vrea să fugă din țară... Ba, mai mult, după ce-a ișit din închisoare, ta-su a obținut aprobarea să meargă-napoi la școală și să-și termine anu'... Da' credeți că a vrut ?! S-a apucat să umble de colo-colo, iar noi trebuie să plătim acum despăgubiri școlii... Și toate astea numai din cauza lui ta-su, care n-a știut niciodată să-l stăpînească...

●

— Pornește spre Bod — ceru Apostolescu șoferului după ce se urcară în mașină.

— S-ar părea că omulețul nostru este, cel puțin, un pic licheluță — comentă Simionescu.

— Să nu uităm că relațiile ne-au fost furnizate de o mamă vitregă — răspunse laconic Apostolescu, în timp ce-și scormonea buzunarele în căutarea pachetului cu țigări.

●

După ce-i explicară șefului serviciului personal ce doresc, acesta îi rugă să ia loc în biroul lui și plecă să-l caute pe Săndoi.

Nu trecut mult timp și reveni însoțit de un tînăr îmbrăcat cu o șalopetă pătată din abundență cu ulei..

— Dînsul este tovarășul Săndoi — anunță el, apoi, înțelegînd că prezența sa ar inoportuna discuția pe care o doreau ofițerii, se scuză, spunînd că este chemat de director, și părăsi biroul.

Era un băiat înalt și, deși bine legat, părea foarte suplu. Părul, ondulat și tuns cu grijă era negru la rădăcină, dar, după vreo doi centimetri, se metamorfoza într-o culoare cuprinsă între blond și platinat.

Trăsăturile feței erau atît de frumoase și bine armonizate, încît, pentru o clipă, Simionescu se gîndi la Alain Delon. Singura deosebire dintre cei doi erau ochii lui Săndoi, mari și frumoși, dar negri ca smoala topită.

— Ia loc, te rog — îl invita Apostolescu, trecînd pe locul din spatele biroului și arătîndu-i scaunul

din fața acestuia, pe care, pînă la venirea lui Săndoi, îl ocupase el.

Tînărul se conformă invitației în timp ce continua să privească, cu un aer de avansată plictiseală, chipurile celor doi bărbați din încăpere.

— Ți s-a spus de unde sîntem, nu ?

— Da — răspunse el acru. De la școala de ucenici pe care am părăsit-o... Și, probabil, ați venit pentru a-mi reaminti de despăgubirile pe care vi le datorez. N-aveți decît să-mi puneți poprire pe salariu ! Am să vă plătesc pînă la ultimul ban, numai să mă scutiți de „prelucrări" !...

Apostolescu îi privi chipul atrăgător, gîndindu-se la funcționarul de la serviciul personal, care nu divulgase adevărata lor calitate.

— Domnule Săndoi, sîntem de la miliție ! anunță Apostolescu, brusc.

— De la miliție ?! repetă el surprins, apoi continuă, dînd din cap cu resemnare : — Înțeleg, înțeleg...Au schimbat tactica și v-au trimis pe dumneavoastră să mă convingeți... Da' își pierd timpul de pomană... Eu...

— Un moment ! îl întrerupse Apostolescu. Te informez că nu ne interesează situația dumitale școlară..., ci cu totul altceva. Pentru început, te rog să ne spui cu ce te-ai ocupat de cînd ai fost eliberat din închisoare.

Mai întîi se uită neîncrezător, apoi spuse cu impertinență :

— De fapt, ce înțelegeți prin „altceva" ?

— Cînd am să consider că e cazul, te voi anunța ! Răspunde la întrebarea pe care ți-am pus-o ! Ce-ai făcut din momentul eliberării din închisoare ?

Tonul imperios și aspru al anchetatorului își făcu efectul scontat. Săndoi deveni mai supus și începu să relateze :

— De la sfîrșitul lunii decembrie, cînd am fost eliberat, și pînă la începutul lunii martie am stat acasă la părinți. Apoi, aflînd că pe litoral se caută oameni, am plecat la Constanța, unde am rămas pînă spre sfîrșitul lunii august, cînd m-am înapoiat acasă. După cîteva zile, m-am angajat aici la fabrică, unde prestez munca de ungător la mașini... Pe scurt, cam asta am făcut.

— Da. Foarte pe scurt. Numai că pe mine mă interesează mai pe larg. Ia-o de la început și spune-mi unde și cu ce te-ai ocupat, după ce-ai plecat din casa părinților tăi ?

Săndoi povesti, aproape o oră, unde a lucrat și cu ce s-a ocupat în cele aproape șase luni petrecute pe litoral, iar Simionescu îi stenografia spusele.

— Să revenim la ultimul tău domiciliu, vila „Narcisa". În ce cameră ai locuit ?

— În camera 25.

— În ce interval ?

— Între 10 și 20 august, cînd m-am înapoiat acasă, deoarece, terminîndu-se sezonul, nu se mai găsea de lucru.

— Cum ai obținut loc în camera 25, cînd dumneata nu mai erai angajat nicăieri ?

— Mi-a cedat locul o cunoștință de-a mea, care avea camera repartizată, dar nu locuia în ea.

— Numele acestei cunoștințe ?

— Petrică, restu' numelui nu-l știu.

— De unde-l cunoșteai ?

— Îl știam de pe plajă. În ziua cînd ne-a cedat camera 25, l-am întîlnit prin oraș și, întrebîndu-l într-o doară dacă nu știe pe undeva vreo cameră mai ieftină, ne-a oferit-o pe-a lui pentru suma de două sute de lei.

— Te-ai exprimat la plural. Cu cine mai erai ?

— Cu un prieten de-al meu.

— Numele lui ?

— Fănel Niculescu.

— A locuit și el cu tine ?

— Da.

— Pînă cînd ați stat în camera 25 ?

— V-am spus ! Pînă în seara zilei de 20 august, cînd ne-am înapoiat acasă...

— Ați părăsit camera împreună ?

— Nu, Fănel spunea că vrea să mai stea cîteva zile pe litoral.

— De unde-l cunoști pe Fănel Niculescu ?

— Începînd din luna mai, am lucrat în aceeași echipă, la construcții, și ne-am împrietenit.

— În lunile iulie și august unde ați lucrat ?

Săndoi precizează șantierul unde lucrase cu prietenul lui și continuă :

— Eu mi-am primit lichidarea pe ziua de 16 iulie, deoarece echipa nu mai avea nevoie de lăcătuși, iar Fănel pe ziua de trei a lunii următoare.

— Cu ce te-ai ocupat din ziua de 16 iulie și pînă în 20 august, cînd ai părăsit Constanța ?

— Făceam plajă, mă plimbam cu fetele sau mă duceam la cîte un cinematograf.

— Nu mă interesează cum te-ai distrat, ci din ce ai trăit, dacă mai bine de o lună n-ai lucrat nicăieri ?

— Păi n-am prea avut nevoie de bani, deoarece la prînz mîncam pe blat la cantinele unde lucrasem, și ne cunoșteau bucătarii, iar seara ne gospodăream din banii lui Fănel.

— Și n-ați încercat să vă angajați în altă parte?

— Ba da, dar fără să reușim. Fiind sfîrșit de sezon nici un șantier nu mai angaja oameni. Dealtfel, dîndu-ne seama că n-o să mai putem rezista multă vreme fără să muncim, ne-am hotărît să ne întoarcem la București și să ne căutăm servicii pe timpul iernii. Fănel promițîndu-mi că pînă-mi voi găsi de lucru am să pot sta la el acasă. Dar mama lui n-a fost de acord să locuiesc acolo și a trebuit să stau două zile la o cunoștință de-a mea. Văzînd că în acest interval n-am putut obține un serviciu, care să-mi convină, m-am dus la Fănel și i-am spus că eu plec înapoi pe litoral. Nici n-am apucat să-mi exprim intenția și Fănel s-a declarat de acord să vină și el cu mine, mai cu seamă că mai avea de ridicat un rest de bani de pe șantierul unde lucrase.

— Cînd ați revenit în Constanța?

— Chiar în după amiaza respectivă, adică în ziua de 9 august. În noaptea aceea am dormit în gară. A doua zi ne-am întîlnit, așa cum v-am spus, cu Petrică, care ne-a cedat camera lui de la vila „Narcisa". Pînă în ziua de 16 august, cînd Fănel a primit cei cinci sute de lei pe care i-a obținut vînzîndu-și fișul.

— Spuneai că ai locuit două zile la București, la cine anume? Numele și adresa.

Săndoi făcu precizarea cerută. Se referea la Tina Anghelescu.

— De unde o cunoşti pe doamna care te-a găzduit ?

— Este o doamnă căreia îi voi rămîne recunoscător toată viaţa pentru felul în care m-a ajutat cînd am fost la nevoie...

Depoziţia martorului concorda cu relatarea făcută de Tina Anghelescu la audierea din ziua anterioară.

— Acum te rog să revii la ziua de 20 august şi să ne spui tot ce-ai făcut pînă în momentul în care ai părăsit Constanţa — ceru Apostolescu.

— În ziua aceea, cînd ne-am trezit, cred că era zece dimineaţa, am plecat pe plaja de la Eforie, unde aveam întîlnire cu două fete. Cînd am ajuns la locul convenit, am constatat că fetele ne trăseseră clapa şi nu veniseră. În speranţa că totuşi vor veni, ne-am dezbrăcat şi am stat la soare, dar n-au mai apărut. Pe la ora unu a venit un băiat şi a stat de vorbă cu Fănel...

— Cine era băiatul ?

— Habar n-am. Tot ce pot să vă spun este că în noaptea precedentă, cînd a venit acasă, l-am găsit dormind pe cel de-al treilea pat al camerei noastre. A doua zi, cînd m-am trezit, musafirul nostru era deja plecat.

— Continuă relatarea din momentul în care a venit musafirul din noaptea precedentă. Ce-a discutat cu Fănel ?

— Nu ştiu, deoarece a venit în timp ce eu înotam şi a plecat mai înainte de a ajunge lîngă ei. Cînd m-am înapoiat, Fănel mi-a spus că am venit la timp, deoarece trebuie să plece undeva. Înainte de a pleca, ne-am înţeles să ne vedeme la vilă pe

la șase seara. Eu am mai rămas pe plajă încă vreo oră, apoi m-am dus și am mîncat la cantină. Cînd am terminat de servit masa, m-am întors la vilă și m-am culcat. Am dormit pînă pe la șapte seara, cînd Fănel s-a înapoiat acasă și mi-a spus să mă scol și să ieșim la aer. După ce ne-am plimbat vreo două ore, fără să fi putut „agăța" vreo fată, Fănel a cumpărat o sticluță de lichior și ceva de mîncare și ne-am întors la vilă.

În timp ce mîncam, am ridicat problema perspectivelor noastre la Eforie și am ajuns la concluzia că a venit momentul să ne luăm tălpășița, altfel riscam să rămînem și fără bani de tren. Fănel a fost de acord că trebuie să plecăm cît mai repede și mi-a propus să plec chiar în noaptea aceea...

— Singur ?

— Da, deoarece spunea că în noaptea respectivă avea întîlnire cu o doamnă și nu voia să piardă ocazia de-a o vedea.

— Nu înțeleg. Cine-l împiedica să se vadă cu ea, iar a doua zi să plece cu tine ?

— Păi voia s-o aducă la noi în cameră.

— Și ce-i cu asta ?! Se jena de tine ?

— Aceeași întrebare i-am pus și eu, mai ales că noi am mai făcut chestii d-astea cu duiumul. Mi-a răspuns că este vorba de o femeie căsătorită, care nu dorește să fie văzută de altcineva.

— Bine. Continuă din momentul în care ați terminat de mîncat.

— Întrucît pînă la plecarea trenului mai aveam încă două ore, ne-am apucat să jucăm poker. După vreo jumătate de oră a venit și Petrică, spunînd că a fost prin apropiere și s-a gîndit să ne facă o

vizită. L-am tratat si pe el din lichiorul pe care-l cumpărasem, apoi, după vreun sfert de oră, a plecat. Probabil plictisindu-se să ne vadă jucînd cărți.

Cînd am rămas singuri, mi-am strîns bagajul și m-am dus cu Fănel la gară. Înainte de plecarea trenului, ne-am înțeles să păstrăm legătura prin poștă. Ultima oară cînd l-am văzut pe Fănel a fost pe peron, cînd ne-am despărțit. Asta-i tot ce pot să vă spun!

— De la Eforie, ai plecat direct spre Brasov?

— Nu, m-am oprit în București pentru a-i mai face o vizită doamnei de care v-am vorbit.

— La ce oră a plecat trenul din Eforie?

— Pe la unsprezece si jumătate.

— Și nu ți s-a părut curios faptul că prietenul tău urma să se întîlnească atît de tîrziu, după miezul nopții, cu o femeie căsătorită? Cine era această „doamnă"?

— Eu n-o cunosc și nici nu știu cum se numeste... Fănel mi-a povestit că a agățat-o în după-amiaza acelei zile, cînd eu am rămas singur pe plajă. Spunea că a cunoscut-o într-un magazin si că soțul ei a fost rechemat la serviciu...

— Atunci, cu atît mai mult, de ce nu se vedea cu ea mai devreme?!

— Deoarece în vila în care locuia dînsa mai stăteau si niște prieteni de-ai familiei. De aceea, pentru a putea veni la întîlnire cu Fănel, trebuia să aștepte pînă se culcau cunoștințele ei.

— În ce vilă locuia această doamnă?

— Nu știu. Eu n-am întrebat, iar Fănel, sînt sigur, n-a precizat.

Apostolescu se uită gînditor spre Simionescu, parcă cerîndu-i sprijinul.

— Da', de fapt, ce s-a întîmplat ? întrebă Săndoi în timp ce privirile sale încercau să ghicească răspunsul pe chipurile impenetrabile ale anchetatorilor.

— Vreau să ne dai cîteva lămuriri — zise Apostolescu, fără să-i ia în considerare întrebarea. Ai spus că, în noaptea precedentă plecării tale de la vila „Narcisa", ai găsit un străin dormind în camera voastră şi că a doua zi, cînd te-ai trezit, acesta era plecat. Aşa e ?

— Da.

— Te rog să ni-l descrii.

Întrebarea păru să-l deruteze pe Săndoi.

— Ştiţi... De fapt, nu l-am văzut cum arăta la chip... Cînd m-am întors acasă, l-am găsit dormind cu faţa în jos, în pernă...

— Atunci cum ţi-ai dat seama că era una şi aceeaşi persoană cu bărbatul cu care discutase Fănel ? Mai ales că, după spusele tale, l-ai văzut numai de departe. Poate că l-ai confundat ? insinuă Apostolescu.

— Nu se poate să-l fi confundat, răspunse Săndoi cu convingere. L-am recunoscut după haine şi după păr. În noaptea cînd l-am găsit dormind la noi, pe un scaun era o haină maron şi, deasupra acesteia, un pantalon din stofă bej. Deosebit de asta am remarcat că avea părul vopsit blond, ca şi al meu. Adică, deşi nu i-am văzut faţa, sînt sigur că tot el a fost şi pe plajă...

— Lui Fănel nu i-ai cerut explicații asupra persoanei care dormise la voi în cameră ?

— Firește că da ! Mi-a răspuns că era un electrician și anul trecut au lucrat împreună pe același șantier. A adăugat apoi că s-au întîlnit întîmplător și, pentru că amicul lui s-a plîns că n-are unde dormi, l-a invitat să se culce la noi. N-am văzut nimic rău în asta, tot aveam un pat disponibil.

— Ți-a spus cum se numește ?

— Nu. Dealtfel, ce mă privea pe mine ?

— Poți să ne mai dai și alte semnalmente, în afara ținutei vestimentare ?

— Tot ce-am mai remarcat, cînd am ieșit din apă și m-am apropiat de ei, este că era scund și slăbuț...

— Dacă era îmbrăcat cu haina, cum ți-ai putut da seama că era slăbuț ?

— Dar e simplu— răspunse Săndoi zîmbind cu superioritate. Mai întîi pieptul, care se zărea printre reverele hainei sale, era prea scofîlcit față de lățimea umerilor. Apoi, în clipa cînd s-a întors, pentru a se îndepărta de Fănel, am văzut că umerii hainei sale erau prea drepți pentru a nu fi burdușiți cu vatilină.

Apostolescu îl privi un moment gînditor, probabil întrebîndu-se în ce măsură poate pune bază pe spiritul de observație al interlocutorului, apoi întreabă :

— În ceea ce privește chipul ce ne poți spune ?

— Datorită distanței care ne despărțea, cred că erau vreo zece-cinsprezece metri, am mai remarcat

că, deşi era bronzat, avea tenul alb şi ochii de culoare deschisă, cred că albaştri.

— Cum se explică că lui Petrică, prietenul care v-a vizitat în noaptea de 20 august, i-aţi spus că mai staţi pînă la sfîrşitul lunii, cînd voi hotăriserăţi să plecaţi, pe rînd, în următoarele douzeci şi patru de ore? îl luă repede Simionescu.

Săndoi răspunse cu promptitudine:

— Petrică zicea că a trecut întîmplător pe la vilă, dar noi ştiam adevăratul scop al vizitei sale... Dorea să se asigure că nu plecăm fără să-i dăm cei două sute de lei pentru chirie. Încă din prima zi hotăriserăm să-l ducem cu vorba şi s-o ştergem fără să-i plătim. De aceea, pentru a cîştiga timp, i-am spus că mai rămînem pînă la sfîrşitul lunii.

— Ce aţi băut în seara de 20 august? întrebă Apostolescu.

— Un sfert de kilogram de lichior de portocale, din care l-am servit şi pe Petrică.

— Altceva nimic?

Interlocutorul negă printr-o clătinare a capului.

— Cînd Fănel a venit acasă, şi ţi-a propus să ieşiţi la plimbare, ai avut impresia că era băut?

— Nu, n-am remarcat să fi băut ceva.

— Ţi a povestit ce-a făcut şi cu cine s-a văzut de la ora unu, cînd a plecat de pe plajă, şi pînă la şapte seara, cînd s-a înapoiat la vilă?

— Mi-a spus, numai în treacăt, că s-a întîlnit cu nişte prieteni de-ai lui.

— A precizat cu cine?

— Nu.

— Cunoşti acest bărbat ? întreabă Apostolescu arătîndu-i fotografia victimei.

Mai întîi o privi distrat, apoi, dîndu-şi seama ce reprezenta, un fior de oroare îi scutură umerii şi înapoind-o repede anchetatorului, spuse, cu dezgust :

— Nu-l cunosc ! Cine-i monstrul ăsta ? !

— Dă-mi, te rog, adresa lui Fănel Niculescu — ceru Apostolescu, fără să-i răspundă.

După ce Simionescu îşi notă adresa, Apostolescu spuse :

— Poţi să te întorci în fabrică şi să-ţi vezi de treburile tale.

CAPITOLUL XIII

SUSPECTUL

Maşina anchetatorilor porni spre Bucureşti.

— N-ai impresia că motivarea lui Fănel Niculescu, pentru a mai rămîne o noapte la vilă, este „niţel" cam trasă de păr ? întrebă Simionescu.

— Aşa se pare... Dacă, într-adevăr, povestea cu femeia era reală, ar fi trebuit să vorbească despre ea de îndată ce l-a sculat din somn pe Săndoi... sau în timpul celor două ore de „aerisire" ! Dar nu mai

puțin interesantă este și cealaltă relatare, care se referă la bărbatul cu haină maron și părul vopsit.

— La asta mă gîndeam și eu. Pe de-o parte apariția lui, așa pe neașteptate, în camera 25, unde a dormit, apoi discuția dintre acesta și Fănel pe plajă... Oare chiar atît de întîmplător să se fi întîlnit și a doua oară ?... Și nu numai atît, dar de îndată ce a discutat cu el, Fănel și-a adus aminte că are niște treburi și a părăsit plaja.

— Așa este, Dane. Prea multe coincidențe sînt legate de persoana acestui musafir cu părul vopsit. După lămuririle date de Săndoi, cred că am putea admite următoarea ipoteză : Fănel și „Blondul" au pus la cale atragerea unei victime în camera 25. După ce aceasta a fost îmbătată, conform avizului dat de medicul legist, a fost violentată în cameră, așa cum au arătat urmele de sînge de pe divan, și apoi înecată în lac. Dealtfel, această prezumpție este susținută și de precipitata expediere a lui Săndoi din vilă, unde presupușii criminali stabiliseră să-și suprime victima. Ai vreo observație ?

— Consider că varianta e bine înnodată !... Și abia aștept să aud explicațiile lui Fănel Niculescu.

●

Automobilul miliției opri, pe o stradă liniștită, în fața unei căsuțe modeste, dar bine întreținută.

Apostolescu, urmat de Simionescu, împinse poarta, care era numai sprijinită de canat și intră într-o curte plină cu răsaduri de flori. Se îndreptă

spre veranda de sticlă a casei și bătu ușor în ușa lăsată larg deschisă.

Nu mai trebui să-și repete gestul, deoarece un zgomot de pași precedă apariția unei femei în pragul ușii. Era de înălțime mijlocie — mică, dolofană și părea să aibă în jur de patruzeci de ani.

— Pe cine căutați ? se interesă ea, observîndu-i pe detectivi cu o vădită curiozitate.

— Am dori să stăm de vorbă cu Fănel Niculescu — spuse Apostolescu, pe cînd privea obrazul oval și plăcut al femeii.

— Îmi pare rău, dar nu este acasă. E plecat în provincie.

— Sînteți rudă cu el ?

— Da. Sînt mama lui. Da' în ce problemă îl căutați ?

— Sîntem de la miliție, doamnă, și am dori să-i cerem niște relații...

— Ce s-a întîmplat ? ! A făcut vreo prostie... ? se sperie ea.

— N-aș putea să vă răspund la această întrebare pînă nu discutăm cu el... Știți probabil cum e munca noastră ? Pînă la elucidarea unui caz bănuim pe toată lumea, chiar și pe martori... răspunse căpitanul pentru a o liniști.

— Vă rog să poftiți în casă — îi invită ea, retrăgîndu-se din ușă pentru a le face loc să intre.

Prima cameră, care urma marchizei, era mobilată cu o sufragerie modernă și ieftină, al cărui furnir. de culoare închisă, lucea ca o oglindă ; dealtfel curățenia și ordinea domneau în întreaga încăpere.

— Vă rog să luați loc — spuse ea arătînd masa din mijlocul camerei. Cu ce să vă servesc? O dulceață... o cafea?

— Sînteți foarte amabilă, dar vă rog să nu vă deranjați — spuse Apostolescu în timp ce luau loc pe scaunele tapițate. Poate cu altă ocazie... — adăugă el pentru a nu jigni bunăvoința gazdei. Acum sîntem grăbiți.

Femeia ridică din umeri, într-un gest de politicoasă resemnare, și, luînd loc pe un scaun, zise:

— Vă rog să-mi spuneți ce s-a întîmplat, de-l căutați pe fiul meu?

Apostolescu îi privi cîteva clipe obrazul grăsuț, încadrat de un păr negru și ondulat, și răspunse, nu atît din tactică polițienească cît pentru menajarea unei mame:

— Doamnă este vorba de un accident mai grav, la care s-ar părea că a participat, într-un fel sau altul, și fiul dumneavoastră. De aceea, am vrea să discutăm cu dînsul, pentru a ne da seama în ce măsură ne poate ajuta la clarificarea cazului de care ne ocupăm.

— Cînd a avut loc accidentul la care vă referiți?

— Acum vreo trei săptămîni...

— Îmi pare rău, pentru dumneavoastră, dar nu cred că el este omul de care aveți nevoie. Fănel lipsește din București de la începutul lunii august, așa că...

— Puteți preciza ziua cînd a plecat din capitală?

— Pot să vă spun cu precizie, că era într-o sîmbătă. În ceea ce privește ziua, nu mai știu atît de bine dar cred că era 8 sau 9 august.

— Cum de rețineți atît de bine că a plecat într-o sîmbătă ? păru să se îndoiască Apostolescu.

— E simplu. În ziua aceea am aranjat să mergem în vizită la niște rude din provincie, dar, cînd am venit acasă, nu l-am mai găsit. Plecase cu un prieten de-al lui.

— Cine era prietenul cu care plecase ?

— Nu știu cum îl cheamă. Cînd s-a înapoiat acasă, cu două zile mai înainte, era însoțit de un băiat cu părul blond. Fănel mi-a explicat că au lucrat împreună pe un șantier la Constanța și că ar vrea să-l ajute să-și caute de lucru în București. Pînă la găsirea serviciului, Fănel m-a rugat să fiu de acord ca prietenul lui să locuiască la noi. Deosebit de faptul că n-avem decît două camere, vă mărturisesc că nici el nu mi-a plăcut. Un bărbat care umblă cu părul vopsit, după părerea mea, e neserios și nu doream ca Fănel să fie prieten cu el. Pe scurt, am refuzat să-l găzduiesc.

Cum vă spuneam, cînd am venit acasă sîmbătă, pe la prînz, am constatat că Fănel, fără să-mi fi scris vreun rînd barem, își luase geamantanul cu lucruri și plecase. A doua zi, o vecină mi-a povestit că l-a văzut plecînd împreună cu un tînăr cu părul blond. Desigur, însoțitorul lui nu putea fi altcineva decît băiatul de care v-am vorbit, acela cu părul vopsit. Deci, întrucît Fănel n-a mai venit în București de aproape o lună de zile, probabil că nu el este omul pe care-l căutați — adăugă ea cu convingere.

— De, eu știu? se arătă încurcat Apostolescu. S-ar părea că aveți dreptate cînd spuneți că fiul dumneavoastră nu poate fi amestecat în afacerea de care ne ocupăm, dar meseria noastră ne obligă să stăm de vorbă cu toți cei care ar putea să ne ajute... Pînă nu ne convingem că, într-adevăr, nu ne poate fi de folos, nu putem renunța la o discuție cu el. De aceea, v-am rugat să ne spuneți unde l-am putea găsi.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Conform unui obicei prost, niciodată nu-mi scrie unde se află și ce face.

— Nu știți nici în ce oraș se află?

— Nu. Probabil că dumneavoastră vi se pare curios, dar eu m-am obișnuit cu aceste taceri, care pot dura și jumătate de an.

— Spuneați că aveți niște rude în provincie, n-ar putea să se afle acolo?

— Nu, deoarece mi-ar fi scris ele că Fănel s-a dus pe acolo.

— Oricum, pentru bună ordine, am să vă rog să ne dați adresele rudelor și cunoștințelor dumneavoastră mai apropiate.

Amfitriona dădu cîteva adrese și Simionescu se grăbi să și le noteze în carnet.

— Cu asta am cam terminat — spuse Apostolescu ridicîndu-se de pe scaun, apoi, părînd că și-a amintit ceva, continuă:

— Apropo, de unde sînteți de fel? Chiar din București?

— Nu. M-am stabilit în București cu vreo zece ani în urmă. Familia mea este din Buzău.

— Aha ! Așa se explică de ce-mi păreți atît de cunoscută. Și eu am locuit în Buzău, pînă acum vreo trei ani — spuse el, cu atîta nonșalanță, încît Simionescu, care-l cunoștea de cînd erau copii și furau împreună caise de prin curțile vecinilor, din cartierul Obor, trebui să-și disimuleze uimirea.

Doamna, bucuroasă că și-a întîlnit un concetățean, spuse pe ce stradă a locuit, iar Apostolescu preciză și el o stradă din vecinătatea acesteia, unde chipurile ar fi locuit și el.

— Probabil că și pe Fănel îl cunosc. Aveți cumva vreo fotografie de-a lui pe acasă ?

— Stați un moment s-o caut — zise ea trecînd grăbită în cealaltă cameră.

Reveni în scurt timp și îi înmînă detectivului o fotografie.

În imaginea acesteia apărea un bărbat suplu și foarte înalt, stînd în fața verandei, iar lîngă el se afla interlocutoarea lor, care-i ajungea cu capul pînă la umăr. Tînărul era brunet, la fel ca mama lui, și avea trăsături regulate și frumoase.

— Da, e frumușel... — comentă Apostolescu, de astă dată cu sinceritate. Dealtfel, are și cui să-i semene... adăugă el privind-o semnificativ.

Evident, gazda, din modestie, se grăbi să respingă, complimentul, iar Apostolescu o convinse să-i împrumute fotografia pentru cîteva zile.

Înainte de a părăsi casa, Apostolescu îi arătă fotografia necunoscutului pescuit în Lacul Tei-Herghiol și, în conformitate cu uzanțele polițienești, o întrebă dacă, întîmplător, cunoaște victima.

Femeia examină fotografia și, după ce-și scutură umerii terifiată, spuse :

— Nu, nu-l cunosc ! Da' ce-a păţit sărmanul ?

— S-a înecat, doamnă.

Apoi, fără să-i mai dea timp să facă vreo legătură între persoana înecatului şi motivul pentru care fiul ei era căutat de miliţie, se grăbiră să-şi ia rămas bun şi să plece.

●

— Ascultă, şefu' — comentă Simionescu după ce se urcară în maşină —, cînd naiba ai locuit la Buzău ?! Oare n-oi fi tu gloriosul urmaş al celebrului baron Münchhausen, fără ca eu să fi aflat pînă acum ?!

Apostolescu dădu cu tristeţe din cap.

— Avem o meserie ingrată, Dane. Există oare situaţie mai penibilă decît aceea de a anunţa o mamă că are un copil criminal ?! Am făcut tot ce-am putut pentru a-i înlătura zbuciumul... cel puţin deocamdată...

— Şi acum ce facem ? Îl dăm la urmărire generală ?

— N-avem altă soluţie. Punem locuinţa sub supraveghere, cerem o verificare la adresele rudelor şi prietenilor săi şi dăm la multiplicat fotografia băiatului pentru a fi utilizată la urmărirea sa !

APOSTOLESCU VREA SĂ SE RETRAGĂ

A doua zi dimineața, Apostolescu și Simionescu abia intraseră în biroul ce le fusese rezervat la I.M.J. Constanța și, după o scurtă ciocănitură în ușă, apăru căpitanul Vasiliuc și sergenul major Grigore.

— Cum v-ați petrecut timpul pe alte meleaguri ? se interesă Vasiliuc, după ce-și strînseseră mîinile și luară cu toții, loc pe scaune.

— Grozav ! Dar voi ce sînteți atît de exuberanți ? Ați fost avansați între timp ?

— Aș ! Dinspre partea asta, din păcate, nimic nou... — se prefăcu supărat Vasiliuc. Altu-i motivul satisfacției noastre. Am aflat cine au fost cei doi locatori ai camerei 25 ! Bineînțeles, nu mai înainte de a ne rupe picioarele pe o duzină și jumătate de șantiere, împrăștiate pe întregul litoral...

— Un moment ! îl întrerupse Apostolescu zîmbind. Să nu-mi spui că se numesc Săndoi și Niculescu... că pe ăștia i-am luat deja în colimator !

Toată veselia noilor veniți dispăru.

— Păi bine, dacă știați cine sînt, de ce ne-ați mai lăsat să amețim în căutarea lor ? !

— Acum două zile, cînd am direcționat cercetă-

rile, habar n-avem cine sînt. Abia ulterior i-am depistat, îl liniști Apostolescu și începu să le relateze ce a făcut în ultimele zile.

Cînd termină de vorbit, Vasiliuc spuse :

— În concluzie, toate bănuielile se îndreaptă către numitul Fănel Niculescu ?

— Întocmai ! Dealtfel, înainte de a porni spre Constanța, am cerut I.G.M.-ului să-l comunice pe întregul teritoriu la : „Urmăriți — Prindeți — Arestați"

— Și pînă la dibuirea lui ce avem de făcut ? O astfel de acțiune poate da rezultate într-un interval cuprins între șase ore și șase luni !... Ceea ce, de fapt, nu-i chiar același lucru, nu ? ! spuse posomorît Vasiliuc.

— Nu te pot contrazice, cam așa stau lucrurile... — zise Apostolescu înălțîndu-și umerii într-un gest de resemnare. Totuși, în paralel, mai avem o pistă care trebuie urmărită. Din discuțiile pe care le-am avut cu Săndoi, a rezultat că bănuitul a contactat un necunoscut, care pare destul de interesant pentru a ne învrednici să dăm de el. Individul respectiv a dormit în camera 25, în noaptea de 19 spre 20 august și a doua zi dimineața a dispărut. În cursul aceleiași zile, pe la ora prînzului, necunoscutul reapare pe plajă și stă de vorbă cu Niculescu, iar cînd îl vede pe Săndoi, ieșind din apă și apropiindu-se de ei, se îndepărtează. Cîteva minute mai tîrziu, pe neașteptate, Niculescu îl anunță pe Săndoi că are puțină treabă și pleacă. Această „nițică treabă" a durat aproximativ șase ore, de la ora unu pînă la șapte seara, cînd revine la vilă și-l pofte-

ște la o plimbare pe Săndoi. Bănuitul, fără să explice pe unde a umblat întreaga după-amiază, îi propune colegului său să părăsească camera chiar în noaptea aceea, deoarece vrea să aducă o femeie. Martorul este de acord și astfel, Niculescu rămîne, după miezul nopții, unicul locatar al camerei și poate trece la uciderea victimei. Dar, pentru a-și realiza fărădelegea, mai avea nevoie de ceva, de un complice. Altfel nu văd cum ar fi putut să transporte victima, de unul singur, pînă în lac.

Și Apostolescu începu să-și expună suspiciunile pe care le avea în legătură cu necunoscutul ce dormise în camera 25.

Sergentul major Grigore, care pînă atunci stătuse cuminte, privind și ascultînd pe cei ce vorbeau, spuse nemulțumit :

— De ce, tovarășe căpitan ? Pentru că a avut ghinionul să doarmă într-o cameră unde s-a comis un omor, douăzeci și patru de ore mai tîrziu ?... Sau pentru că s-a întîlnit întîmplător pe plajă cu bănuitul ?... Faptul că a dormit la acesta, și a doua zi a stat cu el de vorbă, pe plajă, n-ar putea fi numai o simplă coincidență ?

În timp ce subofițerul își argumenta punctul de vedere, Apostolescu îl privise amuzat pe sub pleoape :

— Grigore, de la început trebuie să reții că într-o afacere criminală, spre deosebire de alte situații, repetarea a două fapte similare nu poate fi considerată ca întîmplătoare. Asta ca principiu de anchetă. Dealtfel, deosebit de cele două întîmplări, pe care le-ai considerat „coincidențe", mai sînt încă trei ce vin să întărească supoziția mea :

În primul rînd, locul unde au făcut plaja a fost ales de Niculescu, deoarece el aranjase acolo o întîlnire cu două fete. Această ipoteză explicînd : atît faptul că necunoscutul a intrat îmbrăcat, adică cu intenția expresă de a întîlni pe cineva, cît și pe acela că l-a depistat, într-un loc unde se aflau zeci de mii de oameni. așa de ușor pe Niculescu.

În al doilea rînd, necunoscutul a apărut exact în momentul în care lipsea Săndoi, și a dispărut, cu aceeași promptitudine, la revenirea acestuia din mare.

În al treilea rînd, oare hotărîrea lui Niculescu de a părăsi plaja, așa nitam-nisam, curînd după ce a discutat cu necunoscutul, să fie tot o întîmplare ?

În timp ce subofițerul Grigore, părînd convins de argumentele lui Apostolescu, își înclină capul aprobator, interveni căpitanul Vasiliuc.

— Într-adevăr, numărul coincidențelor, legate de persoana celui ce-a fost găzduit în camera 25, este cu mult mai mare decît trebuie pentru a-i cere niște explicații asupra felului în care și-a petrecut timpul în noaptea omorului. Din păcate, deși imperioasă, această necesitate rămîne, cel puțin deocamdată, în stadiu de deziderat ! Dacă despre Niculescu, presupusul criminal, avem toate datele și putem spera să aflăm în curînd despre arestarea lui, în ceea ce-l privește pe chiriașul de-o seară al camerei 25, nu știm nimic. Cu semnalmentele furnizate de Săndoi (statură mică, slăbuț și părul vopsit blond) e greu să-l depistăm... Chiar dacă adăugăm și amănuntul că este îmbrăcat cu o haină maron și pantaloni bej — glumi căpitanul cu amărăciune.

Simionescu, aparent, foarte preocupat de introducerea unei pietre noi în bricheta sa, ridică privirea spre Vasiliuc.

— Mai este ceva... — zise el punînd pe birou bricheta demontată și scoțîndu-și din buzunar carnețelul de notițe. După ce-l răsfoi, fără prea mare grabă, preciză... la întrebarea. ce explicații a dat Fănel Niculescu asupra persoanei care a dormit în camera voastră, martorul Săndoi a răspuns : „este electrician și anul trecut am lucrat împreună pe același șantier..."

— E clar ? întrebă Apostolescu, în timp ce Simionescu se grăbi să-și mesterească bricheta.

— Adică ! exclamă îngrozit subofițerul Grigore. În concluzie trebuie să verificăm toate șantierele pe care a lucrat bănuitul ? !

— Am înțeles. Purcedem la identificarea electricianului — spuse plouat Vasiliuc.

— Îmi pare rău, știu că e o muncă pe cît de dificilă pe atît de dezagreabilă, dar n-avem de ales... — zise compătimitor Apostolescu. Și adăugă :

— Întrucît identificarea electricianului și arestarea lui Niculescu necesită un timp mai îndelungat, pentru a nu ne pierde vremea pe aici, eu și locotenentul Simionescu ne înapoiem la I.G.M., iar dumneavoastră preluați răspunderea anchetei.

●

Tocmai se pregăteau să părăsească biroul, cînd intră un subofițer care-l anunță pe Apostolescu că șeful inspectoratului județean dorește să-l vadă.

— Așteaptă-mă, Dane. Mă duc să văd despre ce-i vorba... — spuse Apostolescu îndreptîndu-se spre ușă.

●

Colonelul Bogdănoiu era un bărbat între două vîrste, înalt, gras și bine bronzat, atît de soare cît și de la natură.

— Ia loc, căpitane, și spune-mi cum merge ancheta în cazul necunoscutului înecat în Lacul Techirghiol, întrebă el cu jovialitate.

După ce-și termină relatarea, Apostolescu spuse :

— În aceste condițiuni, consider că prezența noastră aici devine inutilă și, cu acordul dumneavoastră, vrem să ne întoarcem la București.

— Dragă, eu personal n-am nimic împotrivă, dar s-ar părea că șeful dumitale, colonelul Alexandrescu, este de altă părere. Citește, te rog, scrisoarea asta ! spuse el întinzînd peste birou o coală de hîrtie roșie, dactilografiată.

Apostolescu luă scrisoarea și, văzînd în colțul de sus din dreapta, antetul, „Scotland Yard — British National Bureau for Interpol", începu s-o citească intrigat.

„Domnule inspector,

Urmare a relațiilor de colaborare dintre birourile noastre, vă rugăm să ne acordați sprijinul dumneavoastră pentru arestarea și extrădarea învinuitului Harry Holliday — cetățean britanic.

Susnumitul este evadat din închisoarea Dartmoor, unde trebuia să execute o pedeapsă cumula-

tivă de 147 de ani, pentru jafuri cu mîna înarmată, dublă omucidere, escrocherii, trafic de narcotice etc.

Deşi de la data evadării, 4 august a.c., a fost căutat în mod asiduu, atît de poliţia britanică cît şi de Interpol, nu i s-a putut da de urmă.

Solicitarea concursului biroului dumneavoastră se datoreşte unei informaţii furnizate de un detectiv din Departamentul de investigaţii criminale, care şi-a petrecut concediul pe teritoriul românesc, la Mamaia. Acesta, revenind în Anglia acum cîteva zile şi aflînd de evadarea criminalului, a raportat că l-a zărit pe numitul Harry Holliday intrînd în holul Hotelului „Perla". Atunci cînd l-a văzut, aproximativ în a doua decadă a lunii august, ştiind că Harry Holliday este în închisoare, s-a gîndit numai la o asemănare de persoane şi nu i-a acordat nici o atenţie.

Faţă de cele arătate, vă rugăm să ne obligaţi cu obişnuita dumneavoastră amabilitate şi să dispuneţi cercetările de rigoare.

Rămînînd în aşteptarea răspunsului dumneavoastră, vă transmitem alăturat principalele date de identificare ale criminalului (fişa antropometrică, fotografia faţa-profil şi cele 10 impresiuni digitale).

Al dumneavoastră,
Superintendant
(ss) Indescifrabil

— Ce părere ai ? întrebă colonelul Bogdănoiu, după ce Apostolescu aşează scrisoarea pe birou.

— Că este interesantă... Bineînţeles, cu condiţia ca detectivul, care afirmă că l-a văzut pe Holliday la Mamaia, să nu-l fi confundat.

— Întrucît ambele ipoteze, aparent, sînt la fel de posibile, trebuie să stabilim care dintre ele este cea reală.

— Avînd în vedere datele de identificare puse la dispoziție de Scotland Yard, nu cred că va fi greu pentru anchetatorii dumneavoastră să clarifice această situație — se eschivă Apostolescu, dornic să ajungă mai repede în Capitală.

— Sînt de acord cu ce spui, căpitane — spuse colonelul zîmbind ironic —, dar ai ghinion ! Uită-te și la apostila de pe scrisoare.

Apostolescu recunoscu, în partea stîngă a textului dactilografiat, scrisul nervos al colonelului Alexandrescu : „Tov. Bogdănoiu, vă rog să fiți de acord ca investigațiile să fie conduse de căpitanul Nicu Apostolescu din I.G.M.".

— E clar ? se interesă vădit amuzat colonelul.

— Dacă remarcam indicația șefului meu de la început, să știți că ceream voluntar preluarea acestei afaceri — afirmă îmbufnat Apostolescu.

CAPITOLUL XV

HARRY HOLLIDAY

Mașina ieși din Constanța și se angajă pe bulevardul ce făcea legătura cu stațiunea Mamaia.

— Crezi că e ceva adevărat în toată această afacere ? întrebă posomorît Simionescu.

— Fără nici o îndoială, misiunea noastră ! spuse sarcastic Apostolescu şi îşi întoarse capul spre lacul Sutghiol, care se zărea prin geamul portierei, pe partea stîngă a şoselei.

— Admiţînd că, într-adevăr, detectivul englez l-a zărit pe gangsterul căutat de Scotland Yard, mai mult ca sigur că respectivul a luat-o din loc... Doar nu era atît de prost încît să rămînă trei săptămîni la Mamaia.

— Nu fii atît de sceptic. Poate s-a îndrăgostit de vreo romăncuţă şi s-a stabilit în Mamaia, pînă la consumarea idilei amoroase — îl tachină Apostolescu.

Cînd Simionescu îşi scoase bricheta şi îşi aprinse ţigara, pe partea dreaptă a şoselei apărură pompa de benzină „Peco" şi, puţin mai departe, primele clădiri ale staţiunii Mamaia.

Maşina se strecură pe cea de-a doua alee, care se deschidea pe partea dreaptă şi, după ce străbătu vreo 20 de metri, stopă în faţa unei clădiri, moderne şi frumoase, cu 9 etaje.

După ce urcară cîteva trepte şi ajunseră în holul elegantului hotel, se îndreptară către biroul de recepţie.

Ajungînd lîngă stelajul care împiedica vizitatorii să intre în nişa ce adăpostea biroul propriu-zis, Apostolescu îşi rezemă coatele pe poliţă. În faţa lor se afla o femeie, lucrînd de zor la birou, netrădîndu-şi prezenţa decît prin spatele unei uniforme bleu-ciel, ca a stewardesselor de la Tarom, cu umerii taiorului parţial camuflaţi sub un păr negru, bogat şi uşor ondulat.

Pentru a-și anunța prezența, Apostolescu lovi ușor cu vîrful degetelor în poliță. Dar, fie că fusese prea discret, fie că era prea ocupată cu treburile ei, funcționara nu reacționă.

Abia după ce Apostolescu mai repetă o dată gestul, capul funcționarei începu să pivoteze spre stînga și claia de păr negru fu înlocuită cu un obraz oval și alb, străjuit de doi ochi mari și negri.

Fără să se ridice de pe scaun, într-o fracțiune de secundă, îi trecu în revistă costumul, cămașa, cravata, figura colțuroasă și bronzată, ochii verzi și părul blond, tuns scurt și frezat cu cărare. Apoi, cu convingerea că a ghicit naționalitatea interlocutorului, schiță un zîmbet profesional și i se adresă în englezește :

— *I'm sorry, sir, but we haven't free rooms...*[1]

— *Never mind. That's not the point. Please, could you spare me a moment?*[2] — replică Apostolescu în timp ce-i examina, cu un interes neoficial, buzele cărnoase, frumos desenate și neîntinate cu ruj.

— *Of course. What can I do for you?*[3] spuse ea abandonîndu-și scaunul și venind lîngă stelajul pe care se sprijinea Apostolescu.

În timp ce tînăra se apropie, detectivul avu posibilitatea să-i vadă și partea inferioară a corpului, ascunsă pînă atunci de birou. „S-ar părea că sarcina de reducere a cheltuielilor materiale a fost

---

[1] Regret, domnule, dar n-avem camere libere...

[2] Asta n-are nici-o importanță. Puteți să-mi acordați un moment ?

[3] Desigur. Despre ce-i vorba ?

bine înțeleasă de administrația hotelului... încă un pic și fusta i s-ar fi ascuns sub taior. Dar, în cazul de față, nu-i păcat, are ce arăta..." își spuse el admirativ.

Simionescu, care rămăsese în mijlocul holului, de unde privea aferat în jurul lui, zărind chipul femeii, își reaminti că prima îndatorire a subalternului este să fie, întotdeauna, alături de superior, atît la bine cît și la rău.

Cînd se apropie, Apostolescu, renunțînd la limba lui Peter Cheyney, tocmai începea să-i explice funcționarei ce vroia de la dînsa.

— Știți, de fapt, nu prea sînt turist, ci mai degrabă ofiter de miliție criminală... — glumi el, arătîndu-i legitimația.

— Și de ce m-ați lăsat să-mi lipesc limba de cerul gurii ? spuse ea zîmbind și clătinîndu-și capul mustrător.

— În primul rînd, n-am vrut să vă deziluzionez în aprecierea făcută asupra naționalității mele ; în al doilea rînd, m-am gîndit că vă face plăcere să discutați în limba engleză, iar în al treilea rînd și ultimul, n-am considerat că e bine să-mi strig calitatea de la distanța care ne despărțea.

— Domnul e cu dumneavoastră ? întrebă ea, stingherită de fixitatea privirii lui Simionescu.

— Desigur. Vă rog să faceți cunoștință. Locotenentul Dan Simionescu și domnișoara...

— Irina Vlădescu.

— Îmi pare bine, căpitanul Nicu Apostolescu

— Vă rog să-mi iertați graba, dar peste cîteva zile mă înapoiez la București și trebuie să-mi predau gestiunea. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Am vrea să ne spuneți dacă în hotelul dumneavoastră a locuit oarecare Harry Holliday, cetățean britanic ?

— În ce perioadă ?

— În ultima lună. Adică începînd cu 10 august.

— Numai un moment, să-mi consult catastiful — zise ea, întorcîndu-se și pornind spre biroul la care lucrase mai înainte.

Cînd reveni avea în brațe un registru mare și gros.

Îl puse pe masă, în fața anchetatorilor, și, în timp ce-și plimba indexul lung și subțire, ca de pianistă, pe coloana unde erau trecute numele persoanelor găzduite, îl răsfoia spre înapoi.

Cînd ajunse la data de 1 august se opri și, ridicîndu-și ochii mari și frumoși spre Apostolescu, spuse fără să-și ascundă regretul :

— Îmi pare rău, domnule căpitan, dar în hotelul nostru n-a locuit nimeni cu numele Harry Holliday... Dar, dacă considerați necesar, pot să verific și mai departe, spre începutul anului ?

— Nu, nu-i necesar. Înainte de 4 august n-ar fi putut să fie în țara noastră — refuză Apostolescu, gîndindu-se că pînă la acea dată gangsterul mai era încă în închisoare.

— Atunci... nu-mi rămîne decît să regret că nu v-am putut fi de folos — zise ea ridicîndu-și mîinile, deasupra registrului consultat, într-un gest de neputință.

— Avînd în vedere evidența dumneavoastră dorință de a ne ajuta — spuse Apostolescu, extr-

gîndu-şi din portofel fotografia transmisă de Interpolul britanic —, vă rog să-mi spuneţi dacă acest bărbat vă pare cunoscut ?

Femeia îşi aruncă o scurtă privire asupra fotografiei faţă-profil şi spuse strîmbîndu-şi năsucul, mic şi drept, cu dezgust :

— Îl cunosc, bineînţeles. Deşi umbla elegant şi căuta să treacă drept un gentleman, se vedea de la o poştă că nu-i altceva decît un derbedeu deghizat în domn... Nici n-apucasem să-i termin formele de recepţie şi s-a grăbit să mă întrebe cînd sînt liberă. Deşi m-am făcut că nu l-am auzit, în speranţa că va pricepe confuzia ce-o făcea, şi-a mai repetat o dată întrebarea. În mod normal l-aş fi trimis la plimbare, dar, avînd în vedere indicaţia dată de directorul nostru, prin care ni s-a atras atenţia că numai turiştii au dreptate, m-am abţinut şi i-am explicat, zîmbind pe cît se putea, că fiind căsătorită n-am nici timp şi nici dispoziţie pentru aventuri sentimentale.

Credeţi că a priceput ? Aş ! Se înfăţişa de cîteva ori pe zi să-mi spună că ceva nu-i funcţionează bine în garsonieră. La început n-am priceput ce urmăreşte şi anunţam serviciul de întreţinere, care, după ce verifica reclamaţiile transmise de mine, venea să-mi anunţe că n-au constatat nici-o defecţiune. Cînd, după cîteva astfel de farse, s-a prezentat din nou cu o reclamaţie imaginară, n-am mai putut rezista şi i-am propus să caute alte distracţii, deoarece, fiind foarte ocupaţi, noi n-avem timp de ele. Ei bine, ştiţi cum a reacţionat ? Cu o impertinenţă de-

bordantă, m-a poftit la el în cameră pentru a-mi dovedi temeinicia reclamațiilor sale. Am rămas tot atît de surprinsă, de mojicia sa, încît pe moment n-am mai știut ce să-i răspund, iar el, profitînd de dezorientarea mea, a continuat rînjind cu insolență : ...„bineînțeles, puicuță, nu acum. Te aștept cînd îți termini serviciul !" N-am mai rezistat. Ignorîndu-i prezența, i-am întors spatele și am revenit la biroul meu. Probabil că atitudinea mea și-a făcut, în sfîrșit, efectul, deoarece de atunci n-a mai venit la mine.

— Domnișoară Irina, „curtezanul" dumneavoastră mai locuiește în hotel ?

— Nu l-am mai văzut de două săptămîni, probabil că a părăsit hotelul cînd nu eram eu în tură.

— Am să vă rog să-mi spuneți sub ce nume s-a înscris în registru și, eventual, cînd a venit și cînd a plecat de la dumneavoastră.

— Se numea Mike Gills — spuse ea, deschizînd din nou registrul și începînd să-l răsfoiască, pînă puse mîna pe numele citat, apoi, plimbîndu-și degetul pe orizontală, continuă : — ...cetățean britanic... a sosit la noi în ziua de 15 august și a plecat în ziua de... Am greșit ! se scuză ea îmbujorîndu-se la față. N-a părăsit încă hotelul... Și-a reținut și achitat garsoniera pînă la 15 septembrie, adică mai are dreptul la ea încă cinci zile. Vă rog să mă iertați pentru eroarea comisă... dar, nemaivăzîndu-l în hotel de două săptămîni, am crezut că a plecat...

— Nu-i nimic, nu vă faceți probleme. Vă rog

să-mi spuneți la ce etaj și în ce cameră locuiește ? întrebă Apostolescu cu o nerăbdare ascunsă.

— Stă la etajul VII, camera 721.

— Acum, e în hotel ?

Irina Vlădescu își aruncă o privire peste umăr, în direcția vitrinei unde se țineau cheile de la camere, și spuse :

— Nu. Cheia este la noi.

— Aș vrea să arunc o privire în camera domnului Mike Gills, puteți să ne împrumutați cheia de de la ușă ?

— N-avem voie să dăm cheile decît titularilor..., dar nici să vă refuz nu pot — zise ea, învîrtindu-se pe călcîie și pornind către vitrina cu chei. În momentul cînd o înmînă căpitanului, adăugă : Am să vă rog să nu zăboviți prea mult, deoarece, dacă se înapoiază și vă găsește în camera lui, pot avea neplăceri.

— Fiți fără grijă ! Ne asumăm răspunderea. Oricum, dacă-l vedeți venind, anunțați-ne prin telefon !

●

Coborîră din lift și se angajară pe un culoar larg, încadrat de nenumărate uși, și pardosit cu un covor plușat, de culoare bordo, care le amortiza zgomotul pașilor.

Cînd ajunseră în fața ușii, pe care se aflau prinse cele trei cifre căutate, 721, Apostolescu apăsă pe butonul soneriei și așteptă. Abia după ce-și mai re-

petă o dată gestul, un minut mai tîrziu, se hotărî să se folosească de cheia primită de la biroul de recepție.

Deschise ușa și, urmat de Simionescu, intrară într-un vestibul mic. În partea stîngă era o ușă întredeschisă, prin care se zărea o cadă de baie, iar opusă acesteia, pe peretele din dreapta, se afla un cuier de care atîrnau două trencicoturi.

Apostolescu păși înainte și deschise ușa din față. Văzură o cameră mare, mobilată costisitor și, întîmplător, cu gust. În stînga era un studio modern, iar mai înainte, spre fereasta din față, care ocupa întregul perete, se afla un televizor. În partea dreaptă, spre mijlocul camerei, se găsea o măsuță încadrată de trei fotolii, tapițate cu o stofă bej, asemănătoare covorului tip persan ce ascundea parchetul. În continuare spre ușa de unde priveau anchetatorii, se afla un garderob cu trei uși, furniruit ca și studioul.

Apostolescu merse pînă în mijlocul încăperii și, oprindu-se lîngă măsuță, aruncă o privire circulară asupra obiectelor din cameră.

După ce-și opri ochii asupra garderobului, porni spre el și începu să-i deschidă ușile.

Primul compartiment, cel rezervat pentru rufe, era înțesat cu „cartușe" de țigări „Kent" și sticle cu whisky și coniac, cu etichete una mai atractivă ca cealaltă.

În celălalt compartiment, străjuit de două uși, se aflau nenumărate costume și cămăși agățate pe

umerașe, iar jos, pe polița garderobului, se vedeau două geamantane mari.

Remarcă un calendar care indica ziua de sîmbătă 20 august 1968.

Apostolescu se uită spre Simionescu, care-l privea întrebător, și spuse :

— Dă-i drumul, Dane ! Vezi ce poți să scoți din chestiile astea pentru identificarea proprietarului. Să nu te atingi de sticlele cu băutură !

Fără să mai aștepte ca Simionescu să înceapă scoaterea umerașelor cu haine din garderob și așezarea lor pe pat, se duse și ridică receptorul telefonului.

— Vă rog să-mi dați legătura cu biroul de recepție — ceru el operatoarei. Așteptă puțin, apoi reluă : Da, eu sînt domnișoară Irina... Nu, nu mai e cazul să ne grăbim. Vă rog să-l anunțați pe directorul hotelului că, în interesul cercetărilor, miliția a preluat camera... Nu-i nimic dacă se supără..., o să-i treacă ! ...Totodată, vă rog să ne-o trimiteți pe supraveghetoarea etajului VII... Deocamdată, numai atît, vă mulțumesc și vă sărut... pe mînuță.

Ținînd receptorul la ureche, bătu de cîteva ori în furca aparatului. Cînd operatoarea-i răspunse, solicită legătura cu inspectoratul de miliție.

— Dați-mi legătura cu secția criminalistică — ceru el, după ce obținu legătura cu centrala miliției. Mai așteptă cîteva clipe, apoi reluă : la telefon căpitanul Apostolescu. Mă aflu la Hotelul „Perla" camera 721, și am nevoie de un expert în „cărți de vizită"... Da, e urgent. Să-și aducă tot tacîmul !

CAPITOLUL XVI

SUPRAVEGHETOAREA

Așează receptorul în furcă, aruncă o privire spre Simionescu, care verifica cu meticulozitate buzunarele hainelor scoase din garderob și etalate pe somiera studioului și merse spre vestibul. Deschise ușa ce ducea spre camera de baie și, stînd în pragul ei, începu să-i contemple interiorul.

Un minut mai tîrziu, renunță să mai acorde atenție căzii de baie, îngropată în plăci de faianță de culoare bleu-ciel care, la fel ca și celelalte instalații sanitare, sclipea de curățenie. Se apropie de poliță de sticlă montată deasupra lavoarului și, fără să pună mîna, începu să examineze obiectele depuse pe ea.

Lîngă trusa electrică de bărbierit, văzu o periuță și un tub cu pastă de dinți așezate într-un pahar, iar alături diferite tuburi și sticluțe cu produse de cosmetică bărbătească.

Înainte de a părăsi camera de baie, remarcă un halat de casă agățat de cîrligul din dosul ușii. Inspectă rapid conținutul celor două buzunare ale halatului, dar nu găsi nimic.

Cînd reveni în dormitor, Simionescu stătea în genunchi și verifica, în mijlocul încăperii, un geamantan așezat pe covor.

— Iese ceva, Dane ?

— Tot ce-am găsit, deocamdată, se află pe masă — răspunse Simionescu, fără să-și ridice privirea de la geamantan.

Pe fața de masă, lîngă o scrumieră curată, se afla un pumn de monede, engleze și germane, din metal : shillingi din argint, penny din alamă și cîteva mărci din nichel.

— Ținînd seama de mărci, s-ar părea că, în drum spre țara noastră, a trecut și prin R.F.G. — comentă Apostolescu cu glas tare.

— Pentru a nu mai avea dubii, ia și chestia asta... — spuse Simionescu, înmînîndu-i, fără să se ridice de pe covor, un pașaport. Ultima viză, înainte de a intra la noi e vest-germană.

Cînd deschise pașaportul, și se uită la fotografia posesorului, văzu figura ovală și zîmbitoare a lui Harry Holliday. Numele înscris în pașaport aparținea inginerului Mike Gil's.

— Neîndoielnic că atît pașaportul cît și fotografia, luate separat, sînt cît se poate de veritabile... — glumi Simionescu, în timp ce lăsa jos capacul geamantanului în care umblase pînă atunci și, ridicîndu-se, se îndreptă spre garderob pentru a-l scoate afară pe cel de-al doilea.

— De unde rezultă că uneori, din asamblarea de fapte autentice poate rezulta orice... chiar și o mistificare ! zise bine dispus Apostolescu și, auzind că se sună la ușă, intră în vestibul

Cînd reveni în dormitor era însoțit de o femeie, de aproximativ 50 de ani, înaltă și voinică, îmbrăcată într-un halat albastru. Își pironi o privire dezaprobatoare asupra lui Simionescu, care, stînd

cu spatele spre ușă, cotrobăia prin geamantan, și spuse cu severitate :

— Mi s-a telefonat de la biroul de recepție să vin la camera 721. Ce reclamație aveți ?

— Nu-i vorba de nici o reclamație. Doream să stau de vorbă cu dumneavoastră, dar, mai întîi, luați loc, vă rog — zise Apostolescu arătîndu-i unul dintre fotolii.

— Sînt foarte ocupată și n-am timp de conversații — anunță ea, distantă, rămînînd în picioare. Vă rog să-mi spuneți ce doriți ?

— S-ar putea ca discuția noastră să dureze mai mult, de aceea v-am rugat să luați loc. Sîntem de la miliție — precizâ Apostolescu cu blîndețe.

Mai întîi păru surprinsă, apoi, reconsiderînd invitația anchetatorului, femeia se așeză pe fotoliul oferit.

— Vă stau la dispoziție — spuse ea, pe un ton incomparabil mai amabil.

— Cum vă numiți ?

— Marinaș, Elena Marinaș.

— Doamnă Marinaș, ce ne puteți spune despre chiriașul acestei camere ?

— Că e un cusurgiu... În primele zile, cînd s-a instalat aici, ne-a înnebunit cu niște reclamații imaginare, apoi a dat Dumnezeu și a plecat într-o excursie... Vă rog să mă credeți, întregul etaj nu ne-a dat atîtea probleme ca dînsul — spuse ea, din nou înfuriată.

— Cînd a plecat în excursie ?

— La vreo trei-patru zile după ce s-a mutat aici.

— Nu puteți preciza în ce zi anume ?

— Nu, îmi pare rău... Tot ce pot să vă spun este că sînt cel puțint două săptămîni de atunci.

— Din momentul plecării, în excursia de care mi-ați vorbit, n-a mai revenit în hotel ?

— Nu.

— De fapt, de unde știți că a plecat într-o excursie ? V-a împărtășit intențiile lui ?

— Nu, n-am discutat cu dînsul, dar dacă și-a lăsat toate lucrurile în cameră, altundeva nu putea să plece.

— Și dacă a suferit un accident ?

Femeia avu o scurtă ezitare, apoi spuse :

— În astfel de situații sîntem întotdeauna anunțați de miliție. Dealtfel, aceste „dispariții" sînt caracteristice turiștilor străini. Vin și angajează camere pe perioade mai lungi, apoi, aflînd că mai sînt și alte stațiuni frumoase, pleacă să le viziteze, fără să ne anunțe, și, la sfîrșit, cînd expiră termenul de angajare a camerei vin să-și ia lucrurile. Deci nu văd de ce chiriașul acestei camere ar fi făcut excepție.

— Cine rupe foile calendarului, dumneavoastră ? întrebă Apostolescu, arătînd spre calendar.

— Nu. Această plăcere e lăsată pe seama turiștilor. Sînt niște oameni foarte curioși. De cînd unul dintre ei mi-a cerut să nu mai țin calendarul la zi, deoarece atunci cînd se află în concediu dorește să oprească timpul în loc, am dat dispoziție femeilor care se ocupă cu curățenia camerelor să nu mai umble la ele.

— Deci, se impune concluzia că locatarul acestei camere a plecat în excursie în ziua de 20 august ?

Femeia privi data indicată de calendar şi dădu afirmativ din cap.

— Da, aşa s-ar părea... Numai să nu fi omis să rupă foile calendarului cu cîteva zile înainte de a pleca.

— Ne puteţi spune dacă primea vizite în cameră ?

— Cu excepţia unei femei, care a dormit două zile cu dînsul, n-am mai văzut pe altcineva.

— Femeia de care-mi vorbiţi, era tot străină ?

— Ce străină, dom'le ! protestă supraveghetoarea. Era una d-alea, ştiţi dumneavoastră... Şi pentru că tot veni vorba, de ce le lasă miliţia să umble de capul lor ?

— Da', dumneavoastră, de ce le permiteţi accesul în hotel ? replică Apostolescu zîmbind.

— Pentru că vin însoţite de turişti şi nu pot să-mi permit să le apuc de guler şi să le zvîrlu în stradă, aşa cum ar merita.

— Ei bine, cam aceleaşi consideraţii ne împiedică şi pe noi să acţionăm. Ne-aţi putea spune cine este femeia care l-a vizitat ? reveni Apostolescu la tema care-l interesa.

— N-o cunosc. Dealtfel nici n-am astfel de relaţii ! răspunse ea cu severitate. Tot ce pot să vă spun este că am mai văzut-o anul acesta intrînd prin diferite camere...

— Puteţi s-o descrieţi ?

— Cred că n-a împlinit douăzeci de ani, e mică de statură, umblă cu nişte pantofi cu tocuri foarte

înalte, e neagră ca un tuci, are părul vopsit roșu aprins și poartă o meșă în formă de coc.

— De cînd a plecat locatarul acestei camere, ați mai văzut-o prin hotel, sau aiurea ?

— Nu, n-am mai văzut-o...

Auzind zbîrîitul soneriei din vestibul, lăsă fraza neterminată.

Simionescu, care, între timp, terminînd cu verificarea conținutului celui de-al doilea geamantan, stătuse lîngă Apostolescu și stenografiase depoziția martorei, plecă să deschidă ușa de la intrare.

Cînd reveni în dormitor era acompaniat de un bărbat scund și grăsan, care ținea de mîner un geamantan mic din piele neagră.

— Să trăiți, tovarășe căpitan ! Sînt plutonierul Stănescu, de la secția de criminalistică...

— În regulă, tovarășe plutonier — zise Apostolescu ridicîndu-se din fotoliu și strîngîndu-i mîna. Am să te rog să ridici impresiunile digitale de pe aceste obiecte — continuă el arătîndu-i sticlele cu alcool și pachetele cu țigări din garderob —, iar cînd termini să faci același lucru și cu cele care se află în baie, pe polița de deasupra lavoarului.

În timp ce plutonierul își pregătea trusa și își punea mănușile din cauciuc, Apostolescu reveni lîngă supraveghetoare și se așeză pe fotoliul părăsit puțin mai înainte.

— Da' ce s-a întîmplat ?! se arătă femeia intrigată. Chiar a pățit ceva ?

— Încă nu știm nimic. S-ar părea că a dispărut și încercăm, cu ajutorul dumneavoastră, să stabilim împrejurările. Să revenim de unde am rămas. Spu-

neaţi că i-aţi văzut plecînd odată, atît pe femeia cu părul roşu cît şi pe locatarul camerei 721. Vă rog să continuaţi relatarea.

— Ce să mai continui ?! De atunci, nu i-am mai văzut...

— Puteţi preciza în care parte a zilei i-aţi văzut, aşa cum ne-aţi spus, pentru ultima oară ?

— Da. Cu vreun sfert de oră înainte de a preda schimbul colegei mele, adică pe la ora nouă şi un sfert seara.

— Vă mai amintiţi cum era îmbrăcat turistul ?

— Da. Purta un costum tropical, din stofă de culoare închisă, cravată asortată, cămaşe albă... Mă rog, era îmbrăcat, ca un domn, la patru ace. Ah, să nu uit, cu o mînă susţinea braţul femeii, iar cu cealaltă ducea un geamantan mic... aşa, ca a lui domnu' — precizâ ea, arătînd spre trusa criminalistică a plutonierului.

— Aţi remarcat şi culoarea geamantanului ?

— Da. Avea o culoare galbenă. Cred că era făcut din piele de porc.

— Cine, din personalul hotelului, mai avea acces în această cameră în afară de dumneavoastră ?

— Numai femeia de serviciu.

— Înainte de a vă mulţumi, pentru relatarea dumneavoastră, am să vă rog să fiţi de acord ca tovarăşul plutonier să vă amprenteze.

După ce subofiţerul fixă, pe o placă, impresiunile celor zece degete ale supraveghetoarei, aceasta plecă.

Cîteva minute mai tîrziu, intră în garsonieră femeia de serviciu. Întrucît audierea ei nu aduse elemente noi, Apostolescu ceru subofiţerului să repete şi cu ea operaţia de fixare a amprentelor

Cînd rămaseră singuri, Apostolescu se adresă plutonierului.

— De cît timp mai ai nevoie pînă-ţi termini treaba ?

— În cel mult jumătate de oră sînt gata, tovarăşe căpitan.

— Bine, continuă. După ce-ai isprăvit, încui uşa şi laşi cheia la biroul de recepţie.

— Am înţeles ! îl asigură subofiţerul şi dădu să se întoarcă spre sticlele pe care le scosese din garderob şi le înşirase pe măsuţă.

— Uşurel ! Nu ţi-am spus esenţialul. Din colecţia pe care ai recoltat-o, excluzi amprentele luate femeilor care au fost aici. Apoi verifici dacă aceste impresiuni sînt pozitive — zise Apostolescu înmînîndu-i fişa transmisă de Scotland Yard —, iar ce rămîne neidentificat conservi, pentru orice eventualitate.

CAPITOLUL XVII

INVESTIGAŢII DE RUTINĂ

— Crezi că mai era necesară verificarea pozitivităţii amprentelor lui Holliday ? întrebă Simionescu pe cînd liftul cobora spre parter.

— Întrucît numărul probelor științifice este, întotdeauna, invers proporțional cu cel al confuziilor, iar ultimele ajută anchetatorul cît o sare mînară pe un bolnav de holeră, le prefer lipsa! răspunse Apostolescu deschizînd ușa liftului.

Se îndreptară spre biroul de recepție, unde Irina Vlădescu îi întîmpină cu obișnuita curiozitate a sexului ce-l reprezenta :

— Ați terminat, domnule căpitan... ?

— Tot Apostolescu mă numesc — o ajută el glumind.

— Nu era nevoie de precizare — zise ea plecînd ochii spre călimara cu cerneală de pe masa de lucru — V-am reținut numele de la început... Dar nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Să știți că, de obicei, întrebările, reprezentînd un privilegiu al meseriei noastre, le punem noi. Cîteodată însă, atunci cînd avem de-a face cu colaboratori apropiați, se pot admite unele excepții de la regulă — se grăbi el să adauge, cînd îi văzu obrajii înroșindu-se de stinghereală. După toate probabilitățile, domnul Mike Gills, locatarul de la camera 721, este „nițeluș" un gangster internațional...

— Și credeți că-l veți mai putea prinde ? se îndoi ea.

— Dacă sîntem ajutați de cei care, într-un fel sau altul, au venit în contact cu el, desigur.

— Eu personal sînt gata să vă ajut, dar cum ?

— Dîndu-ne și alte amănunte despre persoana lui.

Tot ce-și mai aminti tînăra femeie a fost că, înainte de a o chema în camera lui pentru a se

convinge că reclamațiile ce le făcea erau temeinice, a invitat-o să facă o plimbare cu mașina la Eforie și să ia masa la restaurantul „Șura Dacilor".

— Avea un autoturism propriu ? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— Nu știu. Întrucît m-am făcut că nu-i aud oferta, nu i-am cerut să-mi precizeze cu ce vrea să mă „ducă" — glumi ea, cu o nuanță de ușoară ironie.

— Domnișoară, vă amintiți dacă s-a interesat cineva de el, atît în timpul petrecut în hotel cît și după ce-a plecat ? interveni Simionescu.

— Nu, în mod cert, n-a întrebat nimeni de el. Tot ce pot să vă mai spun este că, într-o seară, la vreo două zile după ce mi-a făcut ultima sa invitație, l-am văzut intrînd în lift cu o tînără, care purta o fustiță tip ..pantalonași-fierbinți" și părul foarte roșu.

— Dacă ați mai vedea-o pe această tînără, credeți că ați putea s-o recunoașteți ? Vru să știe Apostolescu.

— Bineînțeles. Am văzut-o prea des prin holul hotelului nostru, pentru a nu-i reține fizionomia.

— Ați mai revăzut-o și în ultimele două săptămîni ?

— Nu, în ultimul timp ne-a scutit de această plăcere. În orice caz, din seara aceea eu n-am mai văzut-o.

— Domnișoară Irina, deși n-aș putea spune că „audierea" dumneavoastră îmi displace, din contră, sînt nevoit să-mi continui ancheta. În această ordine de idei, ne-ați putea indica și alți salariați de-ai hotelului capabili să ne dea relații despre domnul

Mike Gills? Evident, cu excepția supraveghetoarei și femeii de serviciu de la etajul VII — completă Apostolescu repede.

— V-aș sfătui să discutați și cu „Papa", portarul nostru, deoarece are un sipirit de observație deosebit — recomandă ea.

— Mulțumindu-vă pentru sprijinul ce ne-ați acordat, nu exclud posibilitatea unei reveniri, pentru a vă cere și alte precizări — spuse el, în timp ce, sărutîndu-i mînuța, catifelată și ușor parfumată, nu slăbea din privire ochii mari și negri ai tinerei femei.

— Iar eu, vă promit că voi fi întotdeauna gata să colaborez cu organele de miliție — îl asigură ea.

— Noroc că te cunosc mai de mult, șefule, altfel, după cum o priveai, aș fi putut să jur că-i făceai curte — se grăbi să-l ironizeze Simionescu, de îndată ce se îndepărtă de biroul de recepție.

— Aceeași șansă ai și tu, Dane... Știi, în caz contrar mi-aș fi putut închipui că remarca ta își are obîrșia în invidia față de aproapele tău, ceea ce ar fi un mare păcat... Ba, chiar mai mult, ar putea fi luat drept un sacrilegiu, deoarece se îndreaptă către superiorul tău... — replică, cu candoare, Apostolescu, pe cînd se strecura într-un pătrar al ușii turnante.

În secunda următoare se afla afară, în soare, dar nu putea să vadă valurile albastre ale mării,

deoarece, între el și acestea, se interpunea un dulap îmbrăcat într-o tunică albastră.

Exact în clipa cînd ușa îl catapultă și pe Simionescu afară, dulapul se roti cu o sută optzeci de grade, pentru a-și arăta uniforma de feldmareșal, cu revere roșii și epoleți încărcați din belșug cu fireturi aurii.

— *Please..., are you looking for something?*[1] întrebă el în timp ce ducea mîna la cascheta așezată pe o minge de fotbal, care le zîmbea cu amabilitate

Era un bărbat trecut de cincizeci și cinci de ani și, după cele peste o sută de kilograme pe care le purta în pantofi, lăsa impresia că niciodată n-a ocolit satisfacțiile oferite de o fleiculiță și un sprițuleț de rasă.

Apostolescu mai aruncă o privire asupra căschetei portarului, după care întrebă amuzat :

— *By chance, arn't you mr. „Papa"?*[2] și văzînd că-și înclină aprobator cozorocul căschetei, continuă : — Sîntem de la miliția judiciară și vrem să vă cerem cîteva informații.

— Sînt la dispoziția dumneavoastră — se oferi el în timp ce-i studia cu curiozitate pe detectivi. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Cunoașteți un turist care se numește Mike Gills ?

— Da, sigur ! Este un industriaș britanic, care locuiește în hotelul nostru.

— Cu ce ocazie v-ați cunoscut ?

---

[1] Aveți nevoie de ceva ?

[2] Din întîmplare, nu sînteți dv. domnul „Papa" ?

— Văzînd că-i cunosc limba, a venit și am stat de cîteva ori de vorbă ; mai despre Mamaia, mai despre Londra, unde am locuit prin anii '30... Era un om foarte amabil. Întotdeauna avea grijă să-mi dea cîte un *pourboire* gras.

— Numele de unde i-l știți ? S-a recomandat în timpul discuțiilor pe care le-ați avut ?

— Da. Adică, de fapt, m-a rugat să-l anunț prin telefonul meu, dacă-l caută cineva — spuse el arătînd un aparat telefonic agățat pe perete, în imediata apropiere a ușii turnante. Cu această ocazie am aflat și cum se numește.

— Și cine l-a căutat ?

— Un mecanic de la stația de service pentru automobile, unde, dealtfel, l-am îndrumat eu.

— Cu ce scop a apelat la service ?

— Pentru a-i face o revizie la mașină.

— Mecanicul de ce l-a căutat ?

— Pentru a-l anunța că i-a adus mașina.

— Altcineva s-a mai interesat de el ?

— După cunoștința mea, nu.

— Puteți preciza cu ce persoane l-ați văzut stînd de vorbă ?

— Nu l-am văzut discutînd cu nimeni. Tot ce pot să vă spun e că în ultimele două zile, înaintea plecării sale cu mașina, s-a înhăitat cu o „piți-poancă" d-alea, de se-nvîrt p-aici cu străinii. Una cu părul roșu. Dealtfel, cu ea a și plecat... A suit-o în mașină și p-aici ți-e drumul !

Apostolescu îi ceru s-o descrie și constată că este una și aceeași cu persoana semnalată de supraveghetoarea etajului VII și de Irina Vlădescu.

— Ce mașină avea ? Puteți preciza marca ?

— Nu mă prea pricep la mașini, dar cred că era un Cadillac... că prea era frumoasă. Ceea ce pot să vă spun cu siguranță, avea culoarea galbenă și era grozav de frumoasă.

— Vă mai amintiți ce alte servicii v-a mai cerut ?

— Într-o zi, m-a rugat să-i chem un taximetru să-l ducă spre Cazinou...

— Dacă avea Cadillac-ul lui, ce nevoie avea de un taximetru ?

— Mașina-i era-n revizie, așa că n-avea cu ce umbla.

— Înțeleg. Deci v-a rugat să-i chemați un taximetru. Întîmplător, ați auzit ce adresă a indicat șoferului ? întrebă Apostolescu, în timp ce, printr-o lovitură discretă de cot, îi atrase atenția lui Simionescu că e de preferat să amîne studierea geografiilor ispititoarelor nordice, care, îmbrăcate în costume sumare de baie, treceau pe lîngă ei, într-un dute-vino continuu, dinspre hotel spre plajă și viceversa.

În timp ce Simionescu, cu regret, își readucea ochii la carnetul în care nota spusele portarului, acesta reluă :

— Cum să n-aud, cînd, de fapt, eu i-am indicat șoferului ce are de făcut.

— Adică ?

— Păi, domnul Gills, neștiind românește, m-a rugat să-i spun șoferului ce dorește de la el...

— Și ce-a dorit ? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— Să-l ducă la Exchange office, unde voia să schimbe niște bani, și apoi înapoi la hotel.

— Aţi putea preciza în ce zi a apelat la serviciile taximetrului ?

— Nu. E imposibil. Doar au trecut atîtea zile de atunci... Dacă vă poate fi de folos, aş putea să vă spun că şi-a schimbat banii chiar în ziua cînd l-a căutat mecanicul care-i adusese maşina de la revizie. A plecat la bancă pe la şapte seara şi, după vreo jumătate de oră s-a înapoiat ; apoi, pe la ora nouă, l-a căutat mecanicul de la service.

— Ce s-a întîmplat după ce l-aţi anunţat că a venit omul pe care-l aştepta ?

— A coborît şi, după ce a luat în primire cheile maşinii şi i-a dat mecanicului o sută de lei, s-a întors în hotel. Da, cred că n-au trecut nici zece minute şi a coborît din nou, de astă dată însoţit de femeia cu părul roşu, care l-a aşteptat pînă a scos maşina din parcaj şi a venit s-o ia. De atunci nu l-am mai văzut.

— Nici pe însoţitoarea lui ?

— Nici.

— Spuneaţi că însoţitoarea lui face parte din categoria „domnişoarelor" care-şi caută de lucru cu străinii. O cunoaşteţi ? Ne puteţi spune cum se numeşte, sau unde ar putea fi găsită ?

— Îmi pare rău, da' nu ştiu nimic despre ea, în afară de faptul că a început să intre în hotel cu vreo trei săptămîini mai înainte de a-l racola pe domnul Gills.

— Încercaţi să vă amintiţi, aţi văzut-o vreodată discutînd cu cineva, de la care am putea cere referinţe despre ea ?

— Numai un moment ! se scuză el şi se repezi, cu o agilitate pe care n-ai fi bănuit-o la un om

atît de greoi, să deschidă ușa unui taximetru care trăsese la scara hotelului. După ce ajută două doamne să coboare din mașină, și puse un boy să le care bagajele în hotel, reveni lîngă anchetatori.

— Unde am rămas?... Aha, da... Nu, n-am văzut-o decît în compania străinilor. Da' să nu mint. Într-o zi, cînd a venit însoțită de doi străini, era întovărășită de o colegă de breaslă și care știu că se numește Marijana. Da' nu-i cunosc nici numele de familie, nici adresa — se grăbi el, scontînd probabil următoarea întrebare a anchetatorului.

Apostolescu îi mulțumi pentru bunăvoință și, înainte de a-și lua la revedere de la el, îl întrebă unde se află service-ul care a revizuit automobilul domnului Mike Gills, alias Harry Holliday.

●

Jumătate de oră mai tîrziu, cînd părăsiră service-ul, știau că domnul Mike Gills a adus în ziua de 19 august, ora opt seara, un autoturism — Buick-Riviera, de culoare galbenă, seria motorului DOXP 25421 și numărul mineralogic 262 Z 6095 — pentru revizie.

După terminarea lucrării, autoturismul a fost livrat proprietarului de către un mecanic de serviciu, în seara zilei de 20 august.

— Fiind ora patru după-amiază, n-ar fi cazul să ne ocupăm și cu restaurarea forțelor? propuse Simionescu, arătîndu-și semnificativ ceasul, cînd ajunseră lîngă mașina miliției.

— Ar cam fi, Dane..., dar, pentru a ne tihni masa, mai avem de făcut încă un drum. Tovarășe — se adresă Apostolescu șoferului —, du-ne la oficiul de schimb valutar al stațiunii !

●

— Desigur ! Imediat ! se oferi directorul oficiului, cînd află ce doresc anchetatorii de la el. Vă rog să luați loc — îi invită el, în timp ce apăsa pe butonul interfonului de pe biroul său.

— Da, domnule director — se auzi în difuzor vocea secretarei.

— Să vină la mine contabilul șef Codreanu !

După ce închise aparatul, directorul se interesă dacă musafirii săi doresc să bea o cafea, dar aceștia refuzară pentru a nu-și strica pofta de mîncare, care atinsese apogeul. Dealtfel, în următorul minut își făcu apariția și persoana chemată.

Era un bărbat înalt, brunet, cu părul ondulat și nu părea să fi depășit vîrsta de patruzeci de ani. Avea o figură plăcută și inteligentă.

— Costică — începu directorul —, te rog să faci cunoștință cu domnii... Sînt de la miliție și au nevoie de-o relație de la noi.

— Sînt la dispoziția dumneavoastră. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Pe scurt, iată despre ce-i vorba. Sîntem în urmărirea unui infractor căutat de poliția engleză și întrucît, după informațiile pe care le avem, s-ar părea că a vizitat oficiul dumneavoastră, am dori

să aflăm cu ce scop. E posibil să ne furnizați o astfel de relație ?

Cînd Apostolescu termină de vorbit, contabilul șef, care-l ascultase tăcut, mulțumindu-se numai să-l privească amuzat, își clătină capul într-un gest de îndoială și începu să vorbească, cu un accent ușor moldovenesc :

— Știți, din cei care intră zilnic în oficiul nostru, numai zece la sută vin cu treburi precise, mă refer la schimbul de valută, restul : ori ne vizitează pentru că n-au altă treabă mai bună, ori fac parte din categoria celor ce încearcă să ne concureze... Vă dați seama că în aceste condițiuni, cînd majoritatea vizitatorilor nu intră în legătură cu noi, practic, e imposibil să găsim un răspuns la întrebarea dumneavoastră.

— Această figură vă spune ceva ? se interesă Apostolescu în timp ce-i înmînă fotografia gangsterului.

Codreanu luă fotografia în mînă și, după ce-o examină îndelung, spuse șovăind :

— Da, îmi pare cunoscut, dar nu pot să-mi amintesc din ce împrejurare. Dealtfel, avînd o figură destul de comună, s-ar putea să am numai impresia că l-am mai întîlnit și altcîndva...

— Dacă v-am spune numele acestei persoane, credeți că ar fi mai ușor să-l depistați ?

— Cu condiția să nu-și fi păstrat numele în anonimat, cînd a fost la noi, desigur ! Mai ales dacă puteți aproxima și data la care ne-a „onorat" cu vizita sa...

— Se numește Mike Gills...

— Mike Gills ?! îl întrerupse interlocutorul, F

chiar ! Stați un moment — adăugă el, aplecîndu-se peste biroul directorului și apăsînd pe butonul interfonului.

— Da, domnule director — răspunse vocea secretarei.

— Vorbește Codreanu — anunță el distant —. Violeta, spune-i Marinelei să-mi aducă registrul de operații exchange.

— V-ați amintit ? se grăbi să afle Apostolescu.

— Bineînțeles ! Dacă începeați cu numele acestei persoane, v-aș fi răspuns de îndată afirmativ. Acest domn Gills mi-a dat prea multă bătaie de cap, pentru a nu-l reține.

— Adică ? îl grăbi nerăbdător Apostolescu.

— Într-o seară, pe la jumătatea lunii trecute, revizuind bilanțul zilei respective, am constatat că un cetățean englez a schimbat o sumă neobișnuit de mare. Știți, arareori se întîmplă ca operațiile făcute de noi să depășească echivalentul a o sută de dolari. Ei bine, domnul respectiv a schimbat douăzeci de mii de dolari în lei ! Cînd am văzut suma ce i se schimbase, am chemat funcționarul care făcuse operația și i-am cerut lămuriri. Explicațiile primite s-au limitat la două teancuri de bancnote, nou-nouțe, a cîte o sută de bilete fiecare. Vă mărturisesc, prima senzație pe care am avut-o a fost aceea a surpării tavanului în capul meu... Am avut certitudinea că ni s-au plasat bacnote false. Funcționarul, care toată viața numai de treaba asta s-a ocupat, jura că sînt veritabile, iar eu, impresionat de mărimea sumei, susțineam contrariul. Pe scurt, le-am trimis chiar în aceea

noapte la Banca Națională. De unde, a doua zi, ni s-a confirmat că... erau perfect autentice !

— Mda... interesant... — murmură Apostolescu în clipa cînd se auzi o ușoară ciocănitură în ușă.

La invitația directorului, intră în birou o fată pînă în douăzeci de ani, năltuță, suplă și cu ochii căprui, mari și expresivi, ținînd în brațe un registru cu coperți verzi. Rămase lîngă ușă.

— Marinela — zise sever Codreanu —, deschide, te rog, la operațiunea de schimb făcută în favoarea domnului Mike Gills !

Fata răsfoi grăbită prin registru, apoi, găsind partida cerută, se apropie cu el deschis și-l puse respectuoasă pe birou, în fața contabilului șef.

Acesta urmări cu degetul pe verticală, pînă la numele căutat, apoi, în timp ce-l plimba pe orizontală, zise :

— Operațiunea a avut loc în ziua de 20 august a.c., iar contravaloarea valutei, trei sute șaizeci de mii de lei, a fost plătită în bancnote de o sută de lei...

— Întîmplător, ne-ați putea face precizări asupra seriei banilor încasați de Mike Gills ? îl întrerupse Apostolescu cu un interes nedisimulat.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot răspunde la această întrebare — zise el clătinîndu-și cu regret capul.

— Nu te pripii, Costică ! Avînd în vedere livrările ce ni se fac zilnic de către Banca Națională, am putea stabili seriile cu care am lucrat în ziua de 20 august... — spuse directorul.

DOUĂ PISTE

La ora şase seara, cînd se înapoiară la inspectorat, Simionescu se lăsă să cadă pe un scaun, cu un oftat de mulţumire, iar Apostolescu ridică telefonul şi ceru legătura cu I.G.M.-ul. Cînd termină comanda, fără să închidă aparatul, formă pe disc un număr compus din trei cifre şi ceru să i se trimită un lucrător de la „moravuri".

Apoi, găsind pe birou un plic ce-i era adresat, îl deschise şi scoase afară o coală de hîrtie dactilografiată. Era buletinul de expertiză dactiloscopică, prin care se confirma că, printre amprentele relevate în camera 721, au fost pozitivate, în mod indubitabil, impresiunile numitului Harry Holliday, transmise prin fişa furnizată de Scotland Yard.

— Şefu' pe unde înotăm? se interesă Simionescu, după ce Apostolescu aruncă pe birou buletinul dactiloscopic.

— Fie, consimţi Apostolescu, deşi mă îndoiesc că eşti chiar atît de dezorientat, cum vrei să pari; consider că o revedere şi o concluzionare a constatărilor noastre e utilă. În primul rînd, informaţia furnizată de Scotland Yard, cu privire la „onoarea" copleşitoare pe care ne-a acordat-o gangsterul Harry Holliday, s-a dovedit riguros exactă. Amprentele şi fotografia acestuia, exclud orice confuzie. În această situaţie am trecut la cea de-a doua parte a investi-

gaţiilor, în acelaşi timp şi cea mai dificilă : descoperirea celui căutat !. Cu această ocazie am stabilit că, uzînd de un paşaport falsificat, a locuit cinci zile la Hotelul „Perla", într-o cameră angajată şi plătită pentru o lună de zile, apoi a dispărut brusc, în seara zilei de 20 august, după ce, în prealabil, a ridicat o sumă impresionantă de bani de la bancă...

— Oare pentru ce i-au trebuit atîţia bani ? îl întrerupse gînditor Simionescu.

— Şi eu aş vrea să ştiu... Dacă afli înaintea mea, te rog să mă anunţi ! replică Apostolescu sarcastic, apoi reluă : Astea sînt faptele ! În ceea ce priveşte urmele, apar două contradicţii flagrante. Primo, ridicarea banilor de la bancă, cu aproximativ o oră înainte de a-şi lua tălpăşiţa, demonstrează o premeditare, un act deliberat. Secundo, felul în care şi-a părăsit locuinţa, abandonîndu-şi hainele şi, mai cu seamă, ustensilele considerate ca insdispensabile (periuţa şi pasta de dinţi, aparatul de ras etc.), indică o situaţie contrarie. Adică o plecare precipitată, neprevăzută...

Cînd începu să sune telefonul, Apostolescu se întrerupse şi ridică receptorul. Era comanda cerută mai înainte cu I.G.M.-ul.

— Cu maiorul Iancu, vă rog — ceru el operatoarei. Alo !... Tu eşti, Nae ? Eu, eu... Cine altul crezi că te îndrăgeşte atît de mult ?... Cum ce fac p-aici ?! Stau toată ziua pe plajă şi mă bronzez... Cine ?!... Bineînţeles... împreună cu „micuţa"-mi secretară — spuse Apostolescu aruncînd o privire semnificativă spre Simionescu, care urmărea amuzant convorbirea. Nu, despre altceva-i vorba ! Din investigaţiile făcute, a rezultat că, într-adevăr, domnul Holliday a bine-

volt să ne viziteze țara... Da, ai dreptate! E o cinste cu care ne putem lăuda... mai rar așa satisfacție!... Nu, din păcate, n-am mai avut pe cine să „umflăm"! Cînd i-am depistat cuibușorul, păsărica își luase valea... cu aproape trei săptămîni mai înainte... Desigur, omițînd să ne indice noua sa adresă... Îți mulțumesc pentru compasiune, da' lucrurile nu stau chiar atît de prost... Posedăm două elemente care ne-ar putea pune pe urmele lui, de aceea te-am și apelat. Notează, te rog... — și Apostolescu dictă datele furnizate de stația service asupra mașinii lui Holliday. Stai, stai! Nu te grăbi! Vreau ca acțiunea pentru depistarea mașinii să cuprindă trei etape — continuă repede Apostolescu. a) Să se verifice, la punctele de frontieră, dacă mașina a ieșit din țară. În caz afirmativ, trebuie să facem rost de niște sare pentru a i-o pune pe coadă! b) Dacă abia acuma are această intenție, să fie reținut, fără prea multe menajamente, și c) În cazul în care continuă să se vînture prin țară să fie urmărit în mod discret și, trăsnet, să mă informați asupra noii sale reședințe. Numele sub care a intrat în țară este Mike Gills... Mai stai o clipă! Bănuitul are asupra lui un depozit însemnat de bancnote de o sută de lei... Da, foarte mare, aproximativ trei mii de bucăți... Da, seria a fost înregistrată. Noteaz-o!... Bine, Năică, îți mulțumesc și aștept urmarea — încheie anchetatorul și așează receptorul în furcă.

— În legătură cu contradicțiile de care-mi vorbeai — reluă Simionescu discuția din punctul în care o întrerupsese convorbirea telefonică —, dacă așezăm lucrurile altfel, am putea ajunge și la concluzia că antagonismul lor este aparent. Ba mai

mult! Cele două situații, ce ne-au contrariat, ar putea, la fel de bine, să se completeze succesiv și reciproc...

— Adică ?

— Holliday a avut de făcut o plată... aceasta ar explica atît încasarea banilor de la bancă cît și plecarea cu ei, o oră mai tîrziu. Ce părere ai, șefu', se lipește ?

— Da, Dane! Trebuie să recunosc că prezumpția ta nu-i cu nimic mai anemică decît a mea. Mai mult decît atît, ea atrage după sine și o altă concluzie. Plecarea lui Holliday fără ustensilele de care vorbeam, se poate explica prin faptul că lipsa lui din hotel nu era prevăzută să depășească intervalul dintre două rasuri, adică douăzeci și patru de ore... Probabil că, ulterior plecării sale, a intervenit ceva fortuit... ceva care l-a împiedicat sau l-a determinat să nu se mai înapoieze... De fapt, precipitata sa dispariție ar putea să aibă și o altă explicație... Știi, mă gîndesc că așa cum l-a văzut și recunoscut detectivul londonez, care și-a anunțat șefii, putea și Holliday să-l remarce. În această situație, și avînd în vedere experiența gangsterului, era firesc să-și dea seama de urmarea întîlnirii lor și s-a grăbit s-o șteargă... englezește. În ceea ce privește abandonarea hainelor și obiectelor sale personale, față de disponibilul său monetar, nu reprezenta o pagubă mai mare ca cea suferită de Oceanul Pacific cînd pierde o găleată cu apă...

Se auzi o bătaie în ușă și, la invitația lui Simionescu, intră un bărbat voinic, brunet, cu părul tuns scurt, ca la perii, ce nu părea să aibă mai mult de patruzeci și cinci de ani.

— Sînt căpitanul Udrea, de la „moravuri", și mi s-a ordonat să iau legătura cu dumneavoastră — zise el cu inflexibilitatea unui sfinx.

— Tovarășe căpitan — începu Apostolescu, după ce cel chemat luă loc pe scaunul oferit —, avem nevoie de sprijinul dumneavoastră...

— Vă ascult — îl întrerupse grăbit noul venit.

— Sîntem în căutarea unui infractor internațional, căruia i s-a pierdut urma. Tot ce am putut stabili, pînă în prezent, este că în cele cinci zile petrecute la Mamaia a contactat o singură persoană. Întrucît persoana respectivă, după toate aparențele, face parte din clientele obișnuite ale sectorului de care vă ocupați, am dori s-o găsim cu ajutorul dumneavoastră.

— Dacă face parte din categoria celor luate în evidențele noastre, nu-i nici o problemă. Vă rog să-mi dați datele de identificare: nume, adresă etc. — zise el deschizînd un carnet și pregătindu-și stiloul.

— Dane — se adresă Apostolescu colegului său —, dă citire semnalmentelor furnizate de supraveghetoarea și portarul hotelului.

După ce Simionescu îi execută ordinul, Udrea își închise în mod demonstrativ carnețelul, în care nu-și notase nimic, și spuse:

— Regret, dar semnalmentele furnizate de martorii dumneavoastră sînt mult prea comune, pentru a ne servi la o identificare. În definitiv, dintre toate aceste semnalmente, cea mai categorică pare a fi părul, respectiv culoarea acestuia, care, din păcate, la femei n-are o permanență mai certă ca la cameleoni!

— Mai avem un amănunt care, prin asociere, ar putea să vă ajute — își aminti Apostolescu. S-ar părea că, în funcție de împrejurări, se întovărășea cu altă femeie din categoria ei, o oarecare Marijana.

Udrea continuă să studieze chipul colțuros al căpitanului Apostolescu, chiar și după ce acesta își făcuse completarea. Apoi începu să explice, cu o răbdare pedagogică :

— Marijana, Mariana, Marilena, Marialuiza, Marry etc., în profesia lor nu reprezintă — în nouăzeci și cinci la sută din cazuri ! — un prenume, ci un apelativ comercial, de reclamă. În funcție de imaginația care le animă, se botează și se rebotează cu atîta dezinvoltură încît, adesea, nici ele nu-și mai amintesc cum s-au numit în ziua precedentă.

Apostolescu făcu un gest de nerăbdare, mai înainte de a începe să vorbească :

— Tovarășe căpitan, pînă acuma ne-ați argumentat numai imposibilitatea identificării persoanei căutate... și, vă mărturisesc că, aproape m-ați convins ! Da', din păcate, nu pentru asta am făcut apel la sprijinul dumneavoastră. N-ați vrea să faceți un efort și să ne demonstrați, contrar celor susținute pînă acum, că totuși persoana de care v-am vorbit poate fi depistată ?

— Ba da ! Dar pe altă cale decît cea propusă de dumneavoastră. Am să arăt martorilor, care v-au furnizat semnalmentele femeii căutate, albumele unde colecționez fotografiile „artistelor" trecute pe la noi. E mai operativ și mai sigur — replică el și zîmbi pentru prima oară de cînd intrase în birou.

DESCOPERIREA AUTOTURISMULUI

A doua zi dimineața, anchetatorii nici nu apucaseră să-și ocupe scaunele și se auzi o ciocănitură în ușă.

Era un subofițer, mic de statură, suplu și cu părul complet alb, deși obrazul său roșcat nu părea ofilit de ridurile vîrstei.

— Să trăiți! Sînt plutonierul adjutant Stoica Gheorghe, vă rog să-mi permiteți să raportez.

— Te ascult — zise Apostolescu în timp ce-l invita printr-un gest să ia loc.

— Tovarășe căpitan, sînt șeful unui echipaj-auto și am fost anunțat prin radio că I.G.M.-ul caută un autoturism american, galben, cu numărul de circulație 262 Z-6095. Azi-dimineață, cînd m-am dus să raportez ce știu despre această mașină, șefii mei, după ce-au luat legătura cu I.G.M.-ul, mi-au ordonat să mă prezint la dumneavoastră...

— Ce știi despre ea? îl întrerupse nerăbdător Apostolescu.

— Vă raportez că se află parcată la Eforie-Sud...

— Cînd ai văzut-o ultima oară?

— Azi-noapte. După ce am primit circulara-radio, m-am mai dus să verific dacă se mai afla acolo...

— Ești cu mașina?

— Da.

— Bine. Du-ne la locul unde-i parcată!

Cînd Simionescu dădu cu ochii de mașina alb-albastră a adjutantului, strîmbă din nas. Știa, din experiență, că un gabarit ca a lui nu se lasă ușor vîrît într-un liliputan de volkswagen. După ce, cu chiu și vai, reuși să se strecoare pe locurile din spate, Apostolescu readuse banchetа rabatată în poziția normală și se așeză lîngă subofițer.

— Putem pleca — zise el trîntind portiera mașinii.

Subofițerul dădu din cap și învîrti cheia de contact.

Mașina, rulînd pe asfaltul șoselii, depășі Agigea, trecu pe sub podul de cale ferată de la Eforie-nord și, avînd compania lacului Techirghiol pe partea dreaptă, atacă ultimii kilometri care-i mai despărțeau de destinație.

Curînd, automobilul își reduse viteza, apoi, semnalizînd schimbarea direcției de mers, întoarse ușor spre stînga, pilotă cîțiva metri pe partea dreaptă și intră într-o zonă mare de parcaj, unde se imobiliză.

— Am ajuns — anunță subofițerul deschizînd portiera și coborînd din mașină. Veniți să v-o arăt — adăugă el pornind înainte, printre șirurile de mașini tot atît de diferite ca modele pe cît se deosebeau în culori și nuanțe.

Se strecurară printre două autoturisme, un „Opel-Rekord" și o Volgă, și merseră spre următorul șir de mașini. Mai înainte ca însoțitorul lor să le indice

mașina căutată, privirile anchetatorilor fură atrase, ca de un magnet uriaș și irezistibil, spre aceasta.

Chiar dacă se făcea abstracție de colosalele ei dimensiuni, culorile alese cu o acuratețe deosebită (galben-tabac, de la pneuri și pînă la baza parbrizului, și maro-abanos spre capotă) o distingeau și, în același timp, o făceau să le eclipseze pe cele din jur, deși nu mai fusese spălată de multișor. Era atît de prăfuită, încît Apostolescu, mai înainte de a-i privi interiorul, prin sticla fumurie a portierei de lîngă fotoliul șoferului, trebui să uzeze de batistă pentru a-l îndepărta.

Pe tapițeria mașini, cu excepția centurilor de siguranță, nu se afla nimic care să-i rețină atenția. Cînd privirea sa ajunse pe bordul de comandă, văzu, printre multiplele cadrane indicatoare, cheia de contact introdusă în dispozitivul ei.

— De cînd se află mașina aici ? întrebă Apostolescu, peste umăr, făcînd un pas înapoi și continuînd s-o examineze cu atenție.

— Cel puțin de două săptămîni. Primisem o listă de mașini furate și am venit să verific dacă n-a fost vreuna dintre ele abandonată pe aici. N-am găsit ce căutam ; în schimb, atenția mi-a fost atrasă de acest splendid exemplar.

— Aici e parcaj cu pază ?

— Da.

— Fii te rog amabil și cheamă paznicul.

Cît timp lipsi subofițerul, Apostolescu și Simionescu examinară mașina de jur împrejur, fără ca ceva să le rețină atenția. Cînd ajunseră din nou lîngă portiera conducătorului, Apostolescu își puse batista

pe clanță și trase. Nu era încuiată. Rezumîndu-se la introducerea capului în interiorul ei, examină podeaua printr-o privire scurtă, apoi, întinzînd mîna spre poliță montată pe denivelarea care despărțea cele două locuri, scoase mai multe broșurele. Constată că sînt : un *English-Rumanian conversation book,* un *Roumanian tourist map,* un mers al trenurilor și un orar „Tarom". Cînd termină cu răsfoitul lor, pentru a vedea dacă nu conțin vreo însemnare revelatoare, își făcu apariția subofițerul și o femeie între două vîrste, îmbrăcată cu o bluză tărcată peste un pantalon lung. Pe piept avea o geantă din piele, ca cele folosite de taxatorii din tramvaie.

— Tovarășe căpitan, dînsa asigură paza și supravegherea locului de parcaj — o recomandă subofițerul.

Apostolescu se înclină în semn de salut.

— Puteți să-mi spuneți de cînd se află această mașină aici ? întrebă el.

— Păi... să tot fie vreo trei săptămîni — zise ea în timp ce-și întărea spusele și printr-o aplecare repetată a capului.

— N-ar fi posibil să ne dați un răspuns mai exact ? Eventual și asupra celor care au venit cu ea?

— Cum să nu... Pot. Am fost de serviciu în noaptea cînd a parcat-o... — începu ea să povestească, în timp ce, folosindu-se atît de mîini cît și de ochi, scormonea de zor printre banii și teancurile de carnete ce le avea în geantă. În seara aceea, am să vă spun eu care..., tocmai taxam un conducător cînd a venit ei și-a parcat-o... Da ! Am găsit ! exclamă

cu triumfătoare și scoase un carnet pe care se mai aflau cîteva chitanțe de taxare.

Începu să privească pe rînd bonurile, apoi, reținînd unul, făcu cîțiva pași de-a-ndaratelea și se uită la numărul de circulație al mașinii.

— Da, acesta-i bonu' — reluă ea. L-am completat în dimineața zilei de 21 august. Știți, ei plecase și eu tot îmi terminasem serviciu', așa c-am lăsat p-a doua zi taxarea. Da' ei n-au mai venit d-atunci!

— Dacă am înțeles bine, mașina a fost parcată în ziua de 20 august și dumneavoastră ați completat chitanța a doua zi. Așa este?

— Da, așa...

— Ați putea aprecia ora cînd s-a făcut parcarea?

— Păi... dacă, în săptămîna-ceea îmi terminam tura la ora unșpe' noaptea, înseamnă că atît trebuia să arate ceasu'...

— Îți mai amintești cine a coborît din această mașină?

— Sigur! Au coborît doi bărbați și o doamnă...

— Ai putea să-i descrii, adică să ne spui cum arătau?

— Asta, nu pot. Știți, ei erau departe de mine și lumina are becuri mici.

— N-ai reținut absolut nimic? Nici chiar vîrsta lor? Erau tineri sau bătrîni? insistă Apostolescu.

Femeia își clătina capul într-un gest de regret.

— Din noaptea în care a fost parcată, nu s-a mai apropiat nimeni de mașină. Așa e?

— Ba nu! S-a apropiat o grămadă... Toți care vin pe aici și-o văd, se opresc și se minunează de ea, că tare-i frumoasă.

Apostolescu îi mulțumi și îi spuse că poate să-și vadă de treburile ei.

Dar, după ce făcu cîțiva pași, reveni spre Apostolescu și spuse :

— Acu' îmi-amintesc, să știți că unu' din bărbați avea părul blond ca spicu' de grîu.

— Te rog să fii bun și să dai un radio-telefon la inspectorat — se adresă Apostolescu subofițerului, după plecarea taxatoarei. Cere să ni-l trimită pe plutonierul Stănescu, de la secția criminalistică.

●

O oră mai tîrziu, după ce Apostolescu îi dădu lui Stănescu cîteva indicații, cu privire la relevarea amprentelor din mașină, porniră spre șosea.

În timp ce așteptau ca adjutantul să-și scoată Volkswagen-ul din zona de parcaj, Apostolescu își plimba, gînditor, privirea spre Lacul Techirghiol, care se vedea la cîțiva zeci de metri mai departe.

Privirea sa alunecă pînă la un acoperiș de clădire și se opri. Tocmai se întreba de ce îi pare atît de cunoscută casa, cînd Simionescu, care privise în aceeași direcție, spuse :

— Uite și vila „Narcisa", vechea noastră cunoștință...

— Sînt gata, tovarășe căpitan — anunță subofițerul Stanciu, oprind mașina lîngă ei și deschizîndu-le portiera.

— Ne întoarcem la Constanța — spuse Apostolescu, reluîndu-și locul lîngă adjutant.

CAPITOLUL XX

O CONCLUZIE FIREASCĂ

— Să fie numai o simplă coincidență ? întrebă Simionescu, de pe bancheta din spate a mașinii, după ce aceasta începuse să ruleze pe asfaltul șoselei.

Apostolescu își aprinse tacticos o țigară, apoi după ce trase cîteva fumuri, privind absent peisajul ce defila prin fața parbrizului, catadicsi să-i răspundă :

— M-am gîndit de la început la o astfel de posibilitate, dar am respins-o ca absurdă. Mi s-a părut prea fantastică, pentru a o lua în considerare... Și totuși, cu fiecare pas făcut, ea s-a impus tot mai mult.

— Și atunci ?

Apostolescu răspunse indirect, adresîndu-se subofițerului :

— Du-ne la morgă, te rog.

●

— Ce plăcere neașteptată ?! exclamă doctorul Negulescu ridicîndu-se de la masa sa de lucru și ieșindu-le în întîmpinare.

După ce își strînseră mîinile și luară loc pe scaunele oferite, Apostolescu făcu introducerea :

— Domnule doctor, iar v-am găsit ceva de lucru...

— Vechea poveste sau ceva nou ?

— Asta am vrea și noi să știm ! Vă rog să verificați dacă datele antropometrice din această fișă, furnizată de poliția engleză, corespund cu cele ale necunoscutului pescuit în lacul Techirghiol. Datorită desfigurării victimei, nu putem utiliza chestia asta... zise Apostolescu, arătînd fotografia lui Holliday.

Doctorul își potrivi pe nas ochelarii, cu rame negre și groase, și începu să examineze cifrele consemnate pe formular.

— Da, se poate — îi asigură el, punînd fișa pe birou și deasupra acesteia ochelarii. Dacă treceți după-amiază pe aici, întrebarea dumneavoastră va fi prevăzută cu un răspuns.

— Îmi pare rău, dar nu putem aștepta atît de mult. Vă rugăm să vă ocupați acum de treaba asta...

— Ce-i urgența asta ?! Arde ?

— Oarecum, da.

— Of ! se lamentă el clătinîndu-și capul mustrător. E o adevărată pacoste să ai de-a face cu miliția criminală... nici să respiri nu te lasă ! Bine — se învoi el —, da' să știți că, pînă fac măsurătorile, tot trebuie să așteptați o jumătate de oră.

— Mai bine o jumătate de oră, decît trei sau patru ore pînă după-amiază — admise Apostolescu.

— În regulă. Vă rog să staţi cuminţi pînă mă întorc — zise el luîndu-şi ochelarii şi fişa de pe birou.

Cînd ajunse lîngă uşă, mai înainte de a pune mîna pe clanţă, se întoarse cu faţa spre anchetatori şi spuse :

— Pînă vin eu, nu v-ar tenta o cafeluţă ?

Apostolescu, ezitînd, îl consultă din privire pe Simionescu, apoi clătină din cap.

— Sînteţi prea amabil, dar n-am vrea să ne stricăm pofta de mîncare.

Nici nu-şi terminaseră bine de fumat ţigările şi medicul reveni în birou.

— Ei ? îl luă Apostolescu, nerăbdător, în primire.

Datele din fişă corespund cu cele ale necunoscutului găsit în lac. Această constatare converge spre ideea că avem de-a face cu una şi aceeaşi persoană.

●

Cînd, pe la ora unu, intrară în biroul lor, Apostolescu găsi pe masa sa de lucru un bileţel prin care căpitanul Udrea îl anunţa că l-a căutat.

Puse mîna pe telefon şi îi comunică că s-au înapoiat şi-l aşteaptă.

— Dane, fă şi tu o ispravă bună pe ziua de azi. Dă telefon la bufet şi mai comandă trei cafele — propuse el cînd depuse receptorul în furcă,

După ce făcu comanda și indică numărul camerei lor, fără a omite să-i spună interlocutoarei că reducerea prețului de cost nu trebuie făcută pe seama cafelei, ci a zahărului, închise aparatul.

Cînd bufetiera părăsea încăperea, după ce lăsase pe biroul lui Apostolescu cestile aburind, își făcu apariția căpitanul Udrea, care, ridicînd neputincios din umeri, anunță :

— Regret, dar n-am reușit s-o identific pe femeia cu părul roșu !...

— Luați loc și serviți-vă cu o cafea — îl invită Apostolescu, aparent, impasibil.

Apostolescu îl lăsă să se așeze pe scaunul oferit, împinse una din cestile cu cafea spre el și, în timp ce-i întindea pachetul cu țigări, reluă :

— N-a ieșit nimic din albumele cu fotografii ?

— Absolut nimic !

— Deci am putea trage concluzia că nu-i o profesionistă a amorului tarifat ?

— Poate, dar e puțin probabil... Dealtfel, această ipoteză este infirmată de martori, care susțin că au mai văzut-o prin hotel și de fiecare dată în compania altui bărbat. Mai de grabă s-ar părea că avem de-a face cu o începătoare — dacă nu în profesie atunci în județul nostru —, ceea ce ar explica faptul că a rămas încă o anonimă pentru noi.

— Tovarășe căpitan, trebuie neapărat să ne ajutați la depistarea ei. Dacă ieri căutam o persoană care, prin faptul că s-a aflat în compania unui dispărut, speram să ne dea unele informații asupra acestuia, astăzi lucrurile stau cu totul altfel...

— Ce vreți să spuneți ?

- Că rezultatul ultimelor investigații impun concluzia că respectivul ar fi fost suprimat, iar femela pe care o căutăm n-ar fi străină de treaba asta.

— Vă referiți la cadavrul pescuit în Techirghiol ? Cunosc povestea... Sînteți sigur că identificarea e corectă ?

— Nu mai există altă alternativă ! Dane — se adresă Apostolescu colaboratorului său, văzînd că iar intenționează să-și demonteze bricheta —, lasă-ți tinicheaua în pace și explică-i tovarășului căpitan cum am ajuns la varianta uciderii lui Holliday !

Simionescu se uită revoltat la Apostolescu, gîndind : „Să-ți aprinzi țigările la bricheta mea știi, dar să-mi dai răgazul s-o mai și curăț, din cînd în cînd, nu știi !" ; apoi, resemnîndu-se, începu să relateze cu o voce uniformă :

— Mai întîi, dispariția lui Holliday a avut loc în noaptea suprimării necunoscutului găsit în lac ; în al doilea rînd, datele antropometrice ale urmăritului corespund cu cele ale victimei, și, în al treilea rînd, mașina gangsterului a fost parcată, în noaptea omorului, la o distanță de 50—60 de metri de vila „Narcisa", unde s-a consumat asasinatul ! Pe scurt, cam acestea sînt faptele ! se grăbi el să-și termine relatarea.

— Mă iertați — se arătă neîncrezător căpitanul Udrea —, dar nu prea înțeleg. E oare posibil ca un gangster de talia lui Holliday să se lase atras într-o cursă, unde să fie ucis ca o prăpădită de furnică ?

— Dacă nu se omite faptul că, de cînd e lumea, capcanele au fost dimensionate, întotdeauna, după talia vînatului ce trebuia să pice în ele, n-are ce ne surprinde. După supozițiile noastre — continuă Apostolescu —, lucrurile s-au derulat în felul următor: Holliday, care, sub pretextul că-și petrece concediul în țara noastră, se ascundea de urmărirea Interpol-ului, s-a trezit, datorită unui joc al hazardului, nas în nas cu un detectiv al poliției metropolitane. Știind că această întîmplare va declanșa, în mod indubitabil, extinderea urmăririi sale și pe teritoriul țării noastre, s-a grăbit să-și schimbe domiciliul. Pentru realizarea acestui deziderat trebuia să îndeplinească două condițiuni. Mai întîi, să posede un depozit de monedă românească, suficient de mare pentru a nu fi nevoit să apeleze, prea curînd, la un schimb valutar într-o bancă, unde, în mod firesc, risca să cadă în brațele unui detectiv. A doua condițiune pe care trebuia s-o îndeplinească era aceea a găsirii unui nou adăpost, menit să-i asigure anonimatul, atît de necesar. Panica, în care l-a aruncat întîlnirea nedorită cu detectivul englez, a fost atît de mare încît, pentru a nu mai pierde timpul cu găsirea altei locuințe, a apelat la femeia ce-l întovărășa de două zile. După toate probabilitățile, aceasta, pretextînd că i-a găsit o locuință, l-a atras la vilă, unde a fost ucis. Restul se cunoaște.

— Trebuie să recunosc că deși în supozițiile dumneavoastră există multă logică, am totuși unele nelămuriri — începu căpitanul Udrea. În primul rînd, cum se explică faptul că femeia cu părul roșu, l-a dus pe Holliday la „Narcisa"? Ați sta-

bilit că între ea și ocupanții camerei unde s-a comis omorul a existat o legătură prealabilă ?

— Da, există o astfel de legătură. Desigur, indirectă — începu să explice Simionescu, la un nou îndemn al șefului său. În camera criminalului pe care-l urmărește în prezent miliția națională, a dormit, cu o noapte înaintea omuciderii, un necunoscut cu părul blond. Același necunoscut a stat de vorbă cu Niculescu și în ziua comiterii omorului...

— Regret, dar nu prea văd unde vreți să ajungeți... — zise Udrea clătinîndu-și capul.

— Din mașina lui Holliday, parcată lîngă vila „Narcisa", au coborît doi bărbați și o femeie — continuă, implacabil, Simionescu. În mod firesc, unul dintre bărbați era proprietarul mașinii, adică Holliday, iar femeia nu putea fi altcineva decît „domnișoara" cu părul roșu, deoarece cu ea s-a urcat în mașină cînd a părăsit Hotelul „Perla". În ceea ce-l privește pe al doilea bărbat, e adevărat că, din păcate, habar n-avem cine este, dar, știm că avea părul blond ! Acum vedeți legătura ? întreabă Simionescu.

Căpitanul Udrea întoarse capul spre Apostolescu, care-l privea cu bunăvoință, și, după o ușoară ezitare, începu să vorbească :

— Da, încep să înțeleg... Necunoscutul cu părul blond este un prieten al femeii cu părul roșu, probabil proxenetul ei...

— Întocmai ! Aprobă Apostolescu. Din relatarea lui Săndoi, fostul coleg de cameră al bănuitului, a rezultat că blondul era un prieten al lui Niculescu. Probabil că în noaptea de 19 spre 20 au-

gust, cînd a dormit în camera 25, planul de omorîre a lui Holliday încă nu era pus la punct. Abia a doua zi, cînd apare incidentul cu detectivul englez, lucrurile încep să se contureze şi se decid să-l atragă în vilă pe gangster. Pentru această ipoteză pledează întîlnirea care a avut loc, pe plajă, între blond şi Niculescu, şi decizia ultimului de a-l expedia pe Săndoi la Braşov. După introducerea lui Holliday în camera 25, începe să se bea vîrtos, probabil cu scopul de a reduce puterea de apărare a viitoarei victime...

— De unde reiese abuzul de alcool ?

— Din zdravăna îmbibare alcoolică a cadavrului.

— În definitiv, ce motive au existat pentru suprimarea lui Holliday ?

Simionescu, care, nerezistînd tentaţiei, îşi demontase bricheta pînă la ultimul şurubel, spuse, fără să-şi ridice ochii de la piesele etalate pe jumătate de birou :

— Eh... Un fleac de trei sute şaizeci de mii de lei... Asta ca să nu mai vorbim de valuta pe care o avea asupra lui, că tot nu-i cunoaştem plafonul !

— Mda... — aprobă Udrea. Dacă-mi dădeaţi de la început reţeta mobilului, zău, nu mai erau necesare celelalte explicaţii...

— Acum, după ce v-am pus în temă cu toate implicaţiile afacerii şi aţi reţinut că dintre cei trei participanţi la omucidere nu-l cunoaştem decît pe Niculescu, sper că vă daţi seama de necesitatea desfăşurării unei urmăriri simultane a celor trei complici ?

— Am înțeles, tovarășe căpitan. Vă promit că voi face tot ce e omenește posibil pentru depistarea femeii cu părul roșu — zise căpitanul Udrea, ridicîndu-se de pe scaun și luîndu-și la revedere de la colegii săi.

— Mi-e foame — anunță Simionescu, cînd rămaseră singuri.

Apostolescu, ținîndu-și îngîndurat bărbia în palmă, nu-i răspunse. Neauzind reacția șefului său, Simionescu își ridică privirea de la piesele pulverizate ale brichetei și, văzînd atitudinea adînc meditativă a căpitanului, spuse cu o convingere provocatoare:

— Ce dacă-i trei-jumătate?! Dacă programul s-a terminat de jumătate de oră... scrie undeva că trebuie să mergem la masă?... Eu propun să nu ne fie foame...

— Ia mai taci, măi! spuse Apostolescu întinzînd mîna spre telefonul care începuse să zbîrnîie.

— Alo! Da, eu sînt... Cine?... A, ce plăcere!... Sărut-mînuța... Vai, se poate? Bineînțeles, domnișoară, Irina, la ora cinci. Voi fi!...

— Dane, hai la masă! îl îndeamnă Apostolescu după ce, cu un zîmbet visător, așezase receptorul în furcă cu gingășia ce se acordă unui bibelou scump, din porțelan.

— Nu mi-e foame! rezistă el, în glumă.

— Asta-i perfect! replică Apostolescu, bine dispus, ridicîndu-se de pe scaun. Întrucît mai există o ipoteză, care ar trebui luată în considerare, vreu să te ocupi tu de ea. Acum, în această după-amiază!...

— Despre ce-i vorba? întrebă Simionescu precaut.

— Nu-i exclus ca, odată cu Holliday, să fi fost aruncată în apa Techirghiolului și femeia cu părul roșu. Îa cîțiva oameni cu tine și, pînă se întunecă, sondează fundul lacului...

— Șefu', mi-e o foame teribilă ! îl întrerupse Simionescu, răsturnîndu-și cu un gest scurt rămășițele brichetei în palmă și pornind grăbit spre ușă.

.

CAPITOLUL XXI

COLABORAREA

După ce chelnerul de la restaurantul-grădină „Transilvania" se îndepărtă, Simionescu protestă indignat :

— Cine a mai pomenit dom'le, mici și fripturi stropite cu apă minerală ? ! De ce n-ai comandat bere ?...

— Pentru că ziua de anchetă încă nu s-a terminat !

— Și ce-i cu asta ? ! Crezi că o sticlă cu bere ne-ar zăpăci ? !

— Nu, desigur... numai că, fie că bei un pahar cu bere ori o damigeană cu vin, la fel miroși, iar interlocutorul este tentat, întotdeauna, să opinieze pentru ultima variantă...

— Mai ales dacă interlocutorul are picioare frumoase, fustă scurtă și se numește Irina Vlădescu ! îl întrerupse răutăcios Simionescu.

Apostolescu nu se decise să-i răspundă. Și, pentru a demonstra că subiectul a fost epuizat, își întoarse capul în direcția în care plecase chelnerul cu comanda.

Simionescu rămase tăcut, până montă ultima piesă a brichetei, apoi nu mai rezistă :

— Ascultă, șefu', într-adevăr crezi în posibilitatea aruncării femeii în lac ?

— Nu, nu tocmai — recunoscu Apostolescu. Dar, dacă continui s-o faci pe oița care se taie la ignat, nu exclud posibilitatea de a lua în considerare și această ipoteză. Și presupun, că-ți dai seama că o astfel de acțiune te-ar obliga să scormonești fundul lacului, în chip de submarin, cel puțin o săptămînă, nu ? Cu o lună în urmă, cînd era soare și suficient de cald pentru a face plajă, o astfel de misiune cădea bine, dar acum...

Mult așteptata și providențiala apariție a chelnerului le întrerupse discuția.

●

Cînd ajunseră lîngă standul de recepție al Hotelului „Perla", o găsiră pe Irina Vlădescu scriind de zor la birou, cu spatele spre ei, ca și la prima lor vizită.

Spre deosebire de vizita amintită, de data aceasta nu-i mai privi pe anchetatori cu o bunăvoință

profesională, ci, zărindu-l pe Apostolescu, se grăbi să vină spre ei, cu o bucurie nedisimulată.

— Sîntem la ordinele dumneavoastră — glumi Apostolescu, în timp ce-i săruta mîna, un pic mai insistent decît o cerea politețea.

— Întotdeauna la ordinele mele ? replică ea ușor ironică.

— Bineînțeles ! Întotdeauna... cînd e cazul — o asigură el pe același ton.

— Ca urmare a angajamentului luat față de dumneavoastră, astăzi am preluat investigațiile pe cont propriu. Parcă așa se spune, nu ? se interesă ea scufundîndu-și privirea magnetică a ochilor ei negri, imenși, în cei verzui ai detectivului.

Apostolescu, fără să clipească, dădu aprobator din cap și o asigură :

— Întocmai. Aceasta-i expresia consacrată.

— Deci, în spiritul promisiunii făcute, am aplicat colegei mele, care lucrează în schimbul de dimineață, un „interogatoriu de gradul trei".

— Și a dat rezultatul scontat ? se interesă Simionescu.

— Asta rămîne să apreciați dumneavoastră. Oricum, colega mea și-a amintit că a revăzut-o, acum vreo trei zile, pe amica domnului Mike Gills...

— Unde ? În ce împrejurare ? Se precipită Apostolescu, uitînd pentru o clipă de farmecul degajat de interlocutoarea sa.

— A văzut-o la croitoreasa ei, unde ambele așteptau să intre la probă...

— V-ați interesat pe unde-și are croitoreasa atelierul ?

— N-ar fi trebuit s-o fac ? îl provoacă ea.

— Cum să nu ! Un detectiv amator poate să-şi asume orice risc, deoarece, spre deosebire de cel oficial, n-are şefi care să-l tragă la răspundere pentru gafele făcute.

— Am impresia că afirmaţia dumneavoastră nu prea aduce a încurajare — constată ea privindu-l mustrător.

— Încurajările, de obicei, se fac la sfîrşit... dacă-i cazul — spuse Apostolescu zîmbind, deşi la fel ca Simionescu, aşteptau cu nerăbdare precizarea cerută.

— Atelierul se află pe bulevardul Republicii, lîngă cinematograf, iar întîlnirea lor a avut loc în după-amiaza zilei de 13 septembrie. Mulţumit ?

— Mai mult decît atît. Consider colaborarea noastră numai ca un început, de bun augur, ce trebuie neapărat extinsă. Pentru a crea condiţiile impuse de acest deziderat, trebuie să-mi mai furnizaţi cîteva date.

— Autobiografia ? întrebă ea voioasă.

— Nu tocmai..., dar aproape. Ieri spuneaţi că vă pregătiţi să daţi în primire gestiunea. Cînd apreciaţi că veţi realiza acest obiectiv ?

— Peste cîteva zile. Adică, mai exact, pe ziua de 20 septembrie ar trebui să fiu gata, deşi mă îndoiesc că voi reuşi...

— După data menţionată, ce intenţii aveţi ?

— Să plec la Bucureşti, adică acasă, şi să încep cel de-al patrulea an al facultăţii de filologie...

— Ce adresă aveţi în Bucureşti ? continuă Apostolescu pe un ton voit profesional.

— Asta-i totul ? ! Nu mai aveţi nimic de între-

bat ? se interesă ea, după ce-şi precizase adresa din capitală.

— Nu, deoarece mă rezerv pentru proximul interogatoriu.

●

— Să fiu al naibii, dacă nu te-ai înamorat de fată ! comentă răutăcios Simionescu, pe cînd maşina lor gonea spre Constanţa.

— Să fie clar ! replică tăios Apostolescu Mai întîi fata e o tovarăşă, o tovarăşă colaboratoare, apoi... Apoi ce să mai discutăm ? ! Îţi reamintesc că varianta Dan Simionescu deghizat în submarin încă n-a fost exclusă din inventarul ipotezelor !

CAPITOLUL XXII

FEMEIA CU PĂRUL ROŞU

Cînd intrară în atelier, opt femei priviră contrariate spre cei doi bărbaţi care se încumetaseră să le pîngărească sanctuarul.

Fără să se arate stingheriţi de atenţia ce li se acorda, deşi felul în care erau examinaţi îi stînje-

nea, aruncară o privire indiferentă peste cele opt clientе ce-și așteptau rîndul la probă și merseră înainte, spre o tejghea, unde se aflau altele două.

Femeia din dosul tejghelei, cu talia subțirică și cu părul oxigenat, se făcea că este foarte atentă la explicațiile interlocutoarei sale care, gesticulînd din mîini, vorbea ceva despre „pliuri" și „volănașe".

Prima care sesiză prezența lor, fu cea cu părul oxigenat. Mai întîi îi privi intrigată, apoi, probabil mulțumită că va putea stăvili pentru cîteva clipe avalanșa explicațiilor clientei ei, îi interpelă amuzată :

— Cred că ați greșit adresa. Croitoria pentru bărbați este alături, prima la dreapta.

— Dumneavoastră sînteți responsabila centrului ? întrebă Apostolescu, fără să-i ia în considerare binevoitoarea îndrumare.

— Da. Doriți să vă comandați ceva la noi ?

— Sîntem de la corpul de control al cooperației meșteșugărești ! decretă sentențios Simionescu.

Responsabila clipi de cîteva ori, intimidată de rezonanța titulaturii, apoi cu un ton de excesivă amabilitate :

— Vă stau la dispoziție.

Porniră spre o draperie ce masca o ușă și intrară într-o încăpere, cu pereții căptușiți cu oglinzi înalte, luminată de lămpi cu neon.

— Sîntem de la miliție — începu Apostolescu, arătîndu-i legitimația — și dorim să vă cerem o informație în legătură cu o clientă a dumneavoastră.

— A... Nu sînteți de la UCECOM ? întrebă ea, fără să încerce să-și ascundă ușurarea. Vă rog să-mi spuneți cu ce vă pot fi de folos.

— Ne interesează una dintre clientele ce v-au vizitat în după-amiaza zilei de 13 septembrie. Dane — se adresă el lui Simionescu, care între timp își deschisese carnetul de notițe —, fă descrierea !

— Nu mai e nevoie !... — îl întrerupse ea, după citirea primelor semnalmente. Vă referiți la Gherghina Vasile ! Dar ce-i cu ea ?

— Au fost găsiți niște bani, în imediata apropiere a atelierului dumneavoastră, și un martor susține că ar fi căzut din poșeta acestei doamne... — improvizâ cu seninătate Apostolescu.

— Aha ! Înțeleg. Doriți să stați de vorbă cu dînsa...

— Ne puteți furniza adresa ei ? întrebă Simionescu.

— Sigur ! Vă rog să așteptați un moment.

Cînd se înapoie, avea deja registrul deschis și le dictă adresa acesteia.

Părăsind camera de probe și intrînd în sala de așteptare, rumoarea clientelor se curmă brusc, pentru a-i lua din nou în primire cu privirile lor. Cei doi, grăbiți și făcînd abstracție de interesul pe care-l stîrniseră, străbătură, aparent nepăsători, încăperea. Cînd ajunseră lîngă ușă, fără să-și fi încrucișat privirile cu vreuna din cucoane, o deschiseră și ieșiră în stradă.

●

Clădirea ce-i interesa avea două etaje și un aspect lamentabil.

Pătrunzînd în holul întunecat al imobilului, fură

întîmpinați de un miros greu de varză murată și igrasie.

Se îndreptară spre o scară îngustă din lemn, cu treptele tocite. Cînd păsiră pe prima treaptă și plin ajunseră la ultima, de la mansardă, scîrțîitul care-l însoți părea să concureze concertul unui batalion de cotoi, înamorați, într-o noapte de vară.

Bătură la una din uși, străjuită de două belciuge de lacăt, și, din dosul acesteia, o voce feminină strigă : „Da. Imediat !"

Urmă un nou scîrțîit și prin crăpătura ușii își făcu apariția un păr roșu, bogat și coafat în mod savant, ca pentru un concurs de specialitate, împodobind capul unei femei între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Avea o figură arămie și ușor prelungă.

— Ce doresc domnii ? se interesă ea, în timp ce-i examina cu atenție pe sub genele atît de abundent rimelate, încît părea surprinzător faptul că pleoapele găseau suficientă energie pentru a le menține ridicate. Avea ochii căprui.

— Am dori să vorbim cu domnișoara Gina. Se poate ? se interesa Apostolescu în timp ce-o privea, intenționat, admirativ.

— Eu sînt ! ciripi ea, ca o fetiță răsfățată.

Apostolescu se înclină reverențios.

— Am fost îndrumați spre dumneavoastră de domnișoara Marijana... — începu el, amintindu-și de declarația portarului de la Hotelul „Perla".

— A, Marijana ! se înveseli ea. Cu ce vă pot fi de folos ? se interesă ea, cu o bunăvoință sporită, în timp ce, ridicîndu-și privirea peste umerii lui Apostolescu, îl cîntărea pe Simionescu.

— Știți... — continuă el, cu timiditatea unui adolescent, care încearcă pentru prima oară să facă o propunere unei femei. Stăm cîteva zile la Constanța și... vă rog să ne iertați îndrăzneala... Ne-ar face multă plăcere, dacă... dacă ați binevoi să ne arătați orașul...

— Dacă v-a trimis Marijana, bineînțeles că n-am să vă las... — se decise ea să-l scoată din încurcătură. Vă rog să poftiți înăuntru — adăugă deschizînd ușa larg.

Dîndu-se la o parte, pentru a le face loc să intre, descoperiră o încăpere mică, de aproximativ patru metri pătrați, luminată de o fereastră, suficient de mare pentru a permite unei pisici subdezvoltate să se strecoare prin ea, ferecată și acoperită cu un ziar îngălbenit de soare. Sub fereastră se afla un pat mic, din plasă de sîrmă, acoperit cu o pătură jegoasă ce cumula atît funcția de somieră cît și pe cea de plapumă.

Pe peretele din stînga, care nu mai văzuse cum arată chipul unui zugrav de la inaugurarea casei, se aflau cîteva cuie de care atîrnau un talmeș-balmeș de rochii viu colorate. Lîngă perete se găsea toaleta. Adică un scăun, de al cărui spătar era rezemată o oglindă, îmbrăcată în tablă și cu colțurile ornamentate de flori roșii, iar în fața acesteia, pe fundul de lemn, aruncate în dezordine o puzderie de flacoane, tuburi și borcane cu produse cosmetice străine.

„Amfitroana", lăsîndu-se pe plasa de sîrmă a patului, le indică, printr-o mișcare grațioasă a mîinii, ultimele și cele mai prețioase obiecte ale ca-

merei : două scaune de bucătărie nou-nouțe, unul vernil și celălalt roz-bombon.

Toată camera era înecată într-un miros dulceag-acrișor, de parfum, care încerca, zadarnic, să-l acopere pe cel de transpirație certată cu apa și săpunul.

— Da' Marijana de ce n-a venit cu dumneavoastră ? se interesă ea, în timp ce invitații se strecurau pe lîngă rama patului pentru a se așeza pe scaune. Apropierea dintre acestea era atît de mare, încît atingerea genunchilor lui Apostolescu de cei ai femeii, tolănită fără restricții pe pat, nu putea fi evitată.

— Noi am fi vrut să vină, dar... Știți... nu era singură... — îngăimă rușinat Apostolescu.

— Nu-i nimic, nu trebuie să fiți supărați pentru asta — îi consolă ea —, o să găsim, în locul Marijanei, o fată și mai frumoasă pentru a vă distra bine cît veți sta prin Constanța.

— Da, asta și dorim — se porni Simionescu. Restul nu contează...

Pentru ea însă conta. Vrînd să se edifice asupra posibilităților celor doi amatori de distracții, spuse zîmbind mieros, în timp ce-și aranja, voit provocator, furoul :

— Nici nu mi-ați spus cu ce vă ocupați...

Mai înainte ca Apostolescu, continuînd regula jocului, să-i precizeze că sînt gestionari, neprevăzutul își spuse cuvîntul.

Probabil că ușa camerei nu fusese bine închisă, deoarece, deschizîndu-se singură, se lovi zgomotos cu clanța de peretele lateral.

Simionescu, văzînd că femeia dă să se scoale, se grăbi s-o scutească de efort și, ridicîndu-se de pe scaun, închise ușa la loc. Întoarcerea pe care o făcuse pentru a-și reocupa scaunul, fusese prea rapidă. Reverul și poala stîngă a hainei îi rămaseră peste brațul respectiv și, pînă să revină la locul lor, Simionescu își expuse pieptul lat, ca un ecran de cinemascop, la subsoara căruia trona un minitoc din piele, ce nu reușea să ascundă crosa neagră a unui maxi-pistol „Walther P.P.K.".

Femeia continuă să privească, hinoptizată, pieptul locotenentului, chiar și după ce haina își reluă locul, la fel ca o cortină căzută peste scena unui teatru.

— Cine... cine sînteți dumneavoastră ? bîigui ea înspăimîntată.

Apostolescu își dădu seama că rolul de „cuceritor" a luat sfîrșit. Dealtfel, nu mai avea nici-o importanță, scopul urmărit era atins. Știind de la început că, datorită lipsei de probe, n-o va putea acuza de complicitate la uciderea lui Holliday, mersese pe varianta reținerii bănuitei sub învinuirea de prostituoare, care era mai ușor de dovedit. Această stratagemă i-ar fi putut crea un răgaz de 24 ore, în cadrul căruia putea lucra liniștit, pentru a elucida poziția bănuitei în drama anchetată.

— Sîntem ofițeri de miliție și te arestăm pentru culpa de prostituție ! o anunță el incisiv.

— Vai ! Da, ce aveți cu mine ?... N-am făcut nimic !... Nu-i adevărat ! Glumiți, așa-i ? reuși ea să spună cu greutate, mai înainte de-a izbucni în plîns.

Era o scenă sfîșietoare, groteatscă, care simțea că i rostogolește stomacul. Femeia care pînă atunci cochetase cu ei, provocîndu-i cu corpul ei frumos și tînăr, acum hohotea cu fața ascunsă în palme, pradă unei crize de nervi.

Dacă față de obișnuiții lui clienți, criminalii, nu-i trebuia un efort prea mare pentru a fi neîndurător, în situația de față nu se simțea în stare nici să simuleze această atitudine.

Simionescu îi întîlni privirea indecisă, și, amintindu-și că a lucrat cîndva la „moravuri", îl scoase din încurcătură. Întinzîndu-se spre rochiile agățate de cuiele bătute în perete, și, luînd una dintre ele, la nimereală, i-o aruncă pe umăr.

Femeia prinse rochia cu o mînă și o lipi de corp, într-o încercare tardivă de a-și ascunde goliciunea, apoi mătură cu o privire rătăcită chipurile celor doi bărbați care așteptau în picioare.

Cîteva minute mai tîrziu erau în mașină și porneau către inspectorat.

●

Era ora opt seara cînd intrară în birou.

— Ia loc, te rog — o invită Apostolescu.

— De ce m-ați adus aici? întrabă ea redevenind stăpînă pe sine.

Apostolescu își dădu seama că, în cele zece minute cît durase drumul cu mașina, femeia, ieșind din șocul surprizei, trecuse pe o poziție de autoapărare.

— Ce, ai și uitat? glumi el, deși nu simțea nici o bucurie la gîndul că trebuie s-o ia de la început.

— Vă rog să-mi spuneți de ce am fost arestată? insista ea dîrză.

Simionescu zîmbi, deoarece, avînd experiență cu clientele „moravurilor", știa de ce măiestrie actoricească sînt acestea capabile, cîteodată.

— N-ai fost arestată, încă, ci numai reținută sub învinuirea de practicare a prostituției — preciză Apostolescu.

— Nu-i adevărat! Asta-i o acuzație falsă, o insultă! se indignă ea. Dacă nu-mi dați drumul să plec, imediat, am să reclam acest abuz superiorilor...

— Ia-o ușurel — o povățui Simionescu calm. Avem suficiente probe pentru a ne susține acuzația...

— E o minciună, N-aveți nimic...

— De cînd te afli în Constanța? începu Apostolescu.

— De trei zile.

— Cu ce ocazie ai venit pe litoral?

— Am venit să-mi petrec concediul de odihnă. Sau e interzis?

— Unde lucrezi?

Femeia păru un moment dezorientată, apoi răspunse:

— Sînt coafeză.

— Unde?

— La București.

— Precizează locul de muncă.

— La cooperativa „Progresul".

— Arată-mi legitimația de serviciu!

— De fapt — începu ea să şovăie —, unitatea s-a dizolvat.

— Cînd ?

— Acum vreo trei luni.

— Ce-ai făcut în acest răstimp ?

— M-am odihnit.

— Din ce-ai trăit, dacă n-ai mai avut salariu ?

— Am avut economii.

— Pînă acum trei zile, în acest an ai mai venit la mare ?

— Nu. După cum v-am mai spus, am venit cu trei zile în urmă şi intenţionez să mai stau o săptămînă...

— Şi dacă noi dovedim, prin martori, că în ultima lună ai frecventat, cu diverşi bărbaţi, mai multe hoteluri ?

— Oare mă împiedică cineva să mă culc cu un bărbat care-mi place ? Puteţi dovedi că am luat bani pentru asta... ?

— Poţi dovedi din ce trăieşti ?

— V-am spus, din economii !

— Bine, vom verifica de cînd nu mai lucrezi nicăieri.

Femeia plecă privirea şi cu gesturi nervoase, necontrolate, începu să-şi strîngă genunchii cu palmele.

— Aş vrea să-ţi atrag atenţia că, în susţinerea acuzaţiei, vom utiliza şi declaraţia prietenei tale, Marijana, din care rezultă, cu prisosinţă, cum te-ai „distrat" la Mamaia în ultimul timp ! blufă Simionescu.

— Vreţi să-mi daţi un pahar cu apă ? ceru ea, rugător, ridicîndu-şi privirea spre Apostolescu.

Anchetatorul îi privi broboanele de transpirație, care luceau ca niște perle pe fruntea ei arămie, și îi făcu un semn colaboratorului său.

Simionescu plecă și reveni cu un pahar cu apă.

— Vă spun tot ce doriți, numai lăsați-mă să plec... Iertați-mă! se rugă ea, cu ochii înotînd în lacrimi, cînd puse paharul golit pe birou.

— Pe acest bărbat îl cunoști? întrebă Apostolescu arătîndu-i fotografia lui Holliday.

— Nu, acum îl văd pentru prima oară!

Apostolescu era sigur că mințea. Îi studia atent fizionomia și remarcase o ușoară pîlpîire a pleoapelor cînd își aruncase privirea pe fotografie.

— E un cetățean englez; a locuit în august la Hotelul „Perla".

— Nu-l cunosc! se încăpățînă ea.

— Sînt martori care declară că ai locuit două zile împreună cu el.

— Se înșeală, ori mint! Nu-l cunosc pe acest bărbat...

— Nu ești sinceră cu noi, Gherghino! Și probabil că nici adineaori, cînd te angajai să te faci om de treabă, nu credeai ce spuneai. În aceste condițiuni, de dovedită rea credință, cum crezi că te puteam ajuta? spuse sfătos Apostolescu.

— Da' dacă nu-l cunosc?! exclamă cu disperare.

— Dane, mai adu Gherghinei un pahar cu apă... Da' vezi să fie proaspătă!

Simionescu, mai întîi își încruntă fruntea, supărat, apoi, întîlnind privirea lui Apostolescu, se abținu de la vreun comentariu și, apucînd paharul de picior, ieși din birou.

Unul, după cîteva minute, reveni în birou, atît Apostolescu cît și interlocutoarea lui fumau în tăcere. Amîndoi aveau suficiente motive să fie îngrijorați.

După ce așeză paharul în fața femeii, îi întinse lui Apostolescu o bucățică de hîrtie îndoită.

Despăturî hîrtia și văzu un singur cuvînt scris cu stilou de o mînă nervoasă : „Pozitiv !"

Nu lasă pe spate și se rezemă bine în spătarul scaunului. În sfîrșit, dubiile fuseseră înlocuite de certitudine. În fața lui se afla unul dintre presupușii vinovați.

Probabil că și interlocutoarea simțise ușurarea ce-l cuprinsese pe anchetator, deoarece începu să se foiască pe scaun și duse paharul la gură, într-un gest reflex, dar îl lasă jos mai înainte de a-l atinge cu buzele.

— Ne-ai mințit tot timpul, Gherghino ! atacă el.

— Nu !...

— Ba da și știi bine, că așa-i !

— Nu v-am mințit, zău, credeți-mă — spuse ea în timp ce mai pompa cîteva lacrimi, ce trebuiau să-i susțină sinceritatea, pe obrajii încinși.

— Dacă, așa cum susții, nu l-ai cunoscut pe Mike Gills, cum explici prezența amprentelor tale în camera 721, unde a locuit acesta ?

Femeia privea cu îndărătnicie paharul de pe birou și tăcea.

— Te sfătuiesc să vorbești...

— Bine, am să vă spun totul ! se angajă ea din nou, ridicîndu-și ochii căprui, mînjiți cu rimelul dizolvat de lacrimi, spre anchetator. E adevărat.

Recunosc că l-am cunoscut pe bărbatul din fotografia arătată... Nu i-am reținut numele, deoarece era greu de pronunțat...

— Oprește-te! S-o luăm metodic. Te rog să povestești totul, dar absolut totul, asupra modului în care l-ai cunoscut și ce-a urmat. Clar?

— N-am să vă mai ascund nimic... o să vedeți — asigură ea, înclinîndu-și capul într-un gest ce simboliza epuizarea. Pe la jumătatea lunii trecute, mă plimbam pe faleza de la Mamaia, cînd m-a accostat domnul de care vă interesați. M-a întrebat dacă nu vreau să mă plimb cu mașina și eu am fost de acord...

— Cum te-ai înțeles cu el, vorbea românește?

— Nu, avea în mînă o cărticică și citea de acolo... După ce m-am urcat în mașină și a făcut cîteva ture prin Mamaia, m-a dus la un restaurant și am luat masa. Cînd am văzut cum arunca cu bacșișurile în stînga și-n dreapta, m-am dus la el în cameră fără să-i mai arăt pretențiile mele, cum făceam de obicei, deoarece am crezut că-i domn adevărat... Am stat la el în cameră două zile și nu coboram decît pentru a lua masa la restaurant. În ultima seară, cînd am mai fost împreună, îmi amintesc că era într-o sîmbătă, mi-a spus că are de rezolvat niște probleme și vom pleca împreună la Constanța. Cînd l-am întrebat de ce trebuie să merg și eu, mi-a spus că așa vrea el. Apoi mi-a explicat că, după ce ajungem în oraș, eu va trebui să-l aștept în fața „Continental"-ului, iar o oră mai tîrziu, cînd își va termina treburile, va veni să mă ia cu mașina pentru a ne înapoia la Mamaia. Mi-am

dat imediat seama ce urmărea. Voia să mă lase fraier, adică să nu-mi plătească pentru cele două nopți petrecute cu el. Cînd i-am spus că sînt de acord, dar mai întîi să mă plătească, a început să rîdă ca un bou și mi-a răspuns că el nu face parte din categoria bărbaților care-și plătesc femeile, ci, din contră, a acelora care încasează bani de la ele... Nenorocitul dracului! După ce m-a chinuit două nopți, a-nceput s-o facă pe heringul cu mine. Mai întîi m-am făcut că plîng, apoi i-am spus că l reclam... da' degeaba! Mi-a rîs în nas și a spus că, dacă nu tac, mă „toarnă" la poliție și o să fiu arestată. Ce era să fac? În meseria noastră trebuie să știi să te resemnezi,...

M-am prefăcut că renunț la bani, pentru a mă despăgubi altfel. Remarcasem încă de la început că are o valijoară, pe care o ținea în permanență încuiată. Cu puțin înainte de a pleca la Constanța, cînd el a intrat în baie să se bărbierească, i-am scos cheile pe care le ținea în buzunarul hainei și am deschis-o... Ce să vă mai spun? De cînd sînt n-am văzut atîția bani la un loc!... Și el, jigodia dracului, se bucura la o femeie ca mine... Ce era să fac? Am luat cîteva hîrtii de o sută de lei și, după ce-am încuiat geamantanul, i-am pus cheile înapoi în haină...

— Spune exact, ce sumă i-ai luat? ceru Apostolescu.

— Atunci n-am știut cîți bani erau... — se scuză ea, plecîndu-și rușinoasă ochii spre covor. Cînd am ajuns acasă, am constatat că era un teanc de 10 000 de lei...

— Felicitări, știi să menții prețul onorariilor — remarcă Simionescu cu o ironică admirație.

— Vă rog să mă credeți că este prima oară cînd am săvîrșit o astfel de faptă, dar am simțit că înnebunesc cînd l-am văzut bătîndu-și joc de mine. Da' ce, așa am ajuns eu ? !... Să facă mișto de mine un plevușcar ? !... Arde-l-ar focu'...

— Destul ! o întrerupse Apostolescu. Unde te trezești aici, pe maidan ? !

— Vă rog să mă iertați, mă înfuriasem — se scuză ea supusă.

— Continuă relatarea ! Ce s-a întîmplat după ce-ați părăsit hotelul ?

Din momentul în care m-a lăsat la „Continental", nu l-am mai văzut... Doar nu eram proastă să mă mai duc la întîlnire, după ce-i șutisem albăstrelele...

— La ce oră v-ați despărțit ?

— Cred că era aproape de zece noaptea.

— Cu cine s-a întîlnit și cu cine a stat de vorbă în cele două zile petrecute împreună ?

— Nu l-am văzut discutînd cu nimeni, în afară de chelneri și cei din personalul hotelului.

— Ești sigură ?

— Bineînțeles ! Cît a fost cu mine, n-a discutat cu nimeni... Poate să se fi întîlnit cu cineva cînd pleca singur...

— A părăsit des hotelul fără dumneata ?

— Da, de cîteva ori.

— Încearcă să-ți amintești, cînd și în ce împrejurări ?

— Păi... — începu ea meditativ. Prima oară, cînd a plecat, a fost în cea dintîi seară, de cînd eram

eu acolo, și mi-a spus că-și duce mașina la un garaj...

— A zăbovit mult ?

— Cam jumătate de oră.

— Bine, continuă !

— Apoi a plecat a doua zi, pe la șase, și s-a înapoiat după vreo două ore...

— Unde ți-a spus că se duce ?

— N-a precizat. Mi-a spus numai că are puțină treabă și a plecat luînd cu el geamantanul de care v-am vorbit... Cînd s-a înapoiat a început să mă trombonească cu plecatu' la Constanța...

— Treci peste asta ! Altceva ?

— Pe la ora nouă și ceva a primit un telefon și a părăsit imediat camera. După vreo zece minute, cînd s-a înapoiat, mi-a spus că a fost să-și ia în primire mașina. Asta-i tot ce știu...

— A mai primit și alte telefoane, în afara celui de care ne-ai vorbit ?

— Nu. Cînt am stat eu cu el, n-a mai vorbit cu nimeni. Și cu mine ce-o să se întîmple acum ? se interesă ea, îngrijorată, reamintindu-și de situația în care se afla.

— Vei rămîne la noi, pînă îți verificăm spusele. Oricum, n-aș vrea să-ți ascund faptul că te afli într-o situație foarte grea. Deosebit de culpa pentru care te-am adus aici, a mai apărut și cea de furt, calificat...

— Știam că pentru asta nu-i iertare... — spuse ea abătută.

— De aceea ai încercat să ascunzi adevărul ?

— Da. Mi-am închipuit că nenorocitu' m-a reclamat..., da' acum îmi dau seama că, de fapt, pe

el îl căutați... Dealtfel, de la început mi-am închipuit că trebuie să fie un pungaș... Putrezi-ar oasele-n pîrnaie !...

— Cum ți-ai dat seama că trebuie să fie un pungaș ? se amuză Apostolescu.

— Știți proverbul ăla „Spune-mi cu cin-te aduni ca să-ți spun cine ești..." ?

— Și cei cu asta ?

— Cu două zile mai înainte de a mă încurca cu el, l-am văzut stînd de vorbă cu un borfaș de pe aici...

Femeia încă nu apucase să-și termine fraza și anchetatorii, care începuseră să se relaxeze, considerînd, că n-au ce să mai scoată de la ea, deveniră din nou atenți.

— Fii mai explicită ! ceru Apostolescu. Cu ce borfaș l-ai văzut stînd de vorbă ?

— Nu știu cum îl cheamă, dar e un hoț de buzunare. Pe la începutul lunii august, cînd am venit la Constanța, l-am văzut... șutind portofelu' unui domn, da' nu era treaba mea și nu m-am băgat... Apoi, cîteva zile mai tîrziu, am văzut cum un gabor îl ținea de guler și-l băga aici, în clădirea miliției.

— Te rog să ne spui cum arăta.

Cînd femeia își termină descrierea, anchetatorii știau că se referă la persoana care dormise în camera 25, de la vila „Anton Pann", adică la tînărul cu părul vopsit.

— Sîntem edificați. Ia-o de la început și spune-ne în ce împrejurare l-ai văzut stînd de vorbă cu partenerul dumitale de la camera 721.

— Mai înainte de a-l cunoaște pe nemernicu' de englez, l-am văzut pe tipul cu părul blond coborînd din mașină și strîngîndu-și mîinile ca doi prieteni...

— Pe la ce oră i-ai văzut împreună ?

— Cam pe la șapte seara.

— I-ai mai văzut stînd de vorbă și ulterior ?

— Nu. Atunci a fost prima și ultima oară cînd i am zărit împreună. Da' ce credeți că trebuia să-i văd de mai multe ori, pentru a-mi da seama că și englezul era tot un derbedeu ?...

— Bine, bine, e în regulă — spuse Apostolescu în timp ce apăsă pe soneria care apela plantonul.

Două minute mai tîrziu, își făcu apariția subofițerul ; Apostolescu îi spuse :

— Domnișoara rămîne la noi în noaptea asta, iar mîine dimineață să i se facă un control venerian și să i se verifice situația la evidența cazierului judiciar !

Cînd Apostolescu și Simionescu părăsiră inspectoratul era trecut de ora unsprezece noaptea.

CAPITOLUL XXIII

UN MARTOR DISCRET

A doua zi dimineața, cînd intrară în birou, căpitanul Vasiliuc și sergentul major Grigore erau instalați pe două scaune și îi așteptau.

— N-am făcut nimic : anunță Vasiliuc, cu o figură pleoștită, în timp ce-și strîngeau mîinile.

— Din contră, am impresia că a-ți rezolvat cea mai stringentă problemă a zilei — glumi Apostolescu, arătînd spre cele patru cești din care aburea îmbietoarea cafea neagră.

Celălalt încearcă să zîmbească, dar fără succes.

— Am început să vă deprind obiceiurile... de aceea le-am comandat. Dar — continua el cu amărăciune —, în ceea ce privește individul care a dormit o noapte la vila „Narcisa", spre ghinionul nostru, n-am putut să-l identificăm. Atît eu cît și Grigore, ne-am rupt picioarele pe toate șantierele unde a lucrat Niculescu în ultimii ani, fără să putem scoate ceva interesant. Mai precis, pe șantierele unde a muncit Niculescu n-a existat nici un electrician care să corespundă semnalmentelor date. Asta-i ! încheie Vasiliuc, ridicîndu-și brațele într-un gest de neputință.

— Nu-i nimic, nu-ți fă probleme din asta — îl liniști Apostolescu. Mai bine să ne bem cafelele și, între timp, să vă povestim și noi ce-am făcut ieri.

Nici nu termină bine Apostolescu relatarea Gherghinei Vasile, cu privire la individul cu părul vopsit, și subofițerul Grigore sări ca ars :

— Bine, tovarășe căpitan, dar ăsta e Labă-lute !... Adică Marin Matei, regele hoților de buzunare din județul nostru.

— Sigur ?

— Cum să nu fie sigur, cînd eu l-am adus luna trecută aici !

— Cu ce ocazie ?

— Se furase un portofel la Telefoane și, cum un coleg mi-a spus că-l văzuse dînd tîrcoale pe acolo, cu puțin înainte de comiterea delictului, a doua zi l-am reținut și l-am adus la inspectorat pentru a vedea dacă nu-i el autorul. Dar nu era vinovat. Deșteptu' de păgubaș, care a apelat repede la serviciile noastre, n-a mai considerat necesar, ulterior, cînd a ajuns acasă și a constatat că-l uitase în alte haine, să ne anunțe că alerta s-a datorat numai propriei sale zăpăceli ! Sfîrșitul a fost că mi-am cerut scuze, iar Labă-lute, cu o superioritate obraznică, mi-a rînjit în nas ! termină Grigore, supărat, relatarea incidentului.

— Tovarășe Grigore, vreau să discut cu acest domn cît mai curînd posibil ! ceru Apostolescu.

— Într-o oră îl aveți aici, tovarășe căpitan — promise subofițerul, ridicîndu-se de pe scaun și părăsind biroul.

— Tovarășe căpitan — începu Vasiliuc —, dacă n-aveți nimic presant pentru mine, vă rog să-mi permiteți să mă ocup puțin de problemele mele curente...

Apostolescu își dădu asentimentul și anchetatorul ieși din birou.

Grigore se dovedi mai expeditiv decît se angajase. Nu se scurse nici zece minute, de cînd ieșise val-vîrtej din birou, și reveni însoțit de un vlăjgan cu ochelari și capul pleșuv.

— Tovarășe căpitan, permiteți-mi să vă recomand pe tovarășul locotenent-major Comisioner Jean.

— Am auzit că-l căutați pe Labă-Iute, dacă-i adevărat... trebuie să renunțați la serviciile lui... De aproape o lună de zile e rece...

— Cum adică rece ? ! refuză să priceapă Apostolescu privind surprins.

— Adică : „fie-i țărîna ușoară..." — începu ofițerul glumind, apoi văzînd figura severă a anchetatorului, nerăbdător să afle despre ce este vorba, reluă pe un ton oficial : — A fost împușcat, cu șase gloanțe !

— Luați loc și relatați toată afacerea ! ceru Apostolescu.

— În ziua de 24 august, am fost sesizați de o cetățeancă de faptul că nu și-a mai văzut chiriașul de cîteva zile și că pe sub ușa acestuia se simte un miros greu. Ne-am deplasat la adresa indicată, undeva pe lîngă „Cazino", și, într-o cameră mobilată, l-am găsit pe domnul Marin Matei ucis și intrat în descompunere. Victima era îmbrăcată în haine de oraș și zăcea, în mijlocul încăperii, cu fața în sus.

— Cînd a fost ucis ? se interesă Simionescu.

— Din declarația gazdei sale, a reieșit că în ziua de 20 august a stat acasă, pînă în jurul orei patru după-amiaza, cînd l-a zărit plecînd în oraș. Din acel moment, și pînă ne-a sesizat pe noi, nu l-a mai văzut. După avizul medicului legist, victima a fost ucisă în urmă cu trei sau patru zile. Deci, cu aproximație, omorul s-a comis în noaptea de 20 spre 21 august, sau cam așa ceva...

— Ușa camerei fusese forțată ? întrebă Apostolescu.

Nu. Ușa n-a prezentat urme de efracție. Deci criminalul trebuie să fi fost o cunoștință a victimei...

Cheia se afla în broască?

Nu. Ca de obicei în astfel de chestii, pentru a întîrzia cercetarea, criminalul, după ce a încuiat ușa, a plecat cu cheia.

— Cum a fost comis omorul?

— De la o distanță de peste trei metri. Primul glonț i-a fost tras în frunte, exact la rădăcina nasului, iar după primele dîre de sînge, scurse spre bărbie, rezultă că a primit glonțul pe cînd se afla în picioare. Celelalte cinci, cu o împrăștiere mai mică decît dimensiunile unui pachet de țigări, au fost trase în regiunea inimii. De remarcat că două din aceste gloanțe au atins victima tot în poziția verticală, cînd, probabil, aceasta era în cădere, după ce primise primul foc în cap.

— Deci deosebit de precizia tirului, trebuie remarcată și viteza de tragere — comentă Simionescu pentru el.

— Ce-au declarat vecinii? se interesă Apostolescu.

— Nimic. Camera este mansardată și se învecinează cu alte două: una neînchiriată și a doua cu locatarul plecat, în noaptea care ne interesa, la un restaurant, de unde a venit dimineața. Adică, nimeni n-a sesizat vreun zgomot aparte... Mă refer la împușcături...

Auzind telefonul sunînd, Apostolescu — îi făcu semn să aștepte și ridică receptorul.

— Alo!... Vorbiți, vă rog... Da, căpitanul Apostolescu la aparat... Mulțumesc, aștept... Alo. Nae?..

Da, eu sînt... Unde ?! La Codlea ?... Interesant... Bravo ! E în regulă, să fie supraveghiat 24 de ore pe zi... Bineînțeles, să fie imediat arestați !... Alo ! Alo !... Poftim ?!... Nu, dom'le, aici nu-i nici un ecarisaj... Alo ! Operatoarea ?! Vezi, domnișoară, că mi-ai pierdut legătura... Alo, Năicâ ?, da dragă te ascult... Nu, intrase pe fir un tip care-și căuta cățelul... Nu, greșise precis. Simionescu, e dulău... Multe bucăți ?... Da, e cel mai bine, aplicați metoda folosită pentru descoperirea banilor falsificați, din aproape în aproape... Îți mulțumesc și aștept urmarea... La revedere !

Cînd așează receptorul pe furcă, și întîlni privirea lui Simionescu, începu să explice :

— Era maiorul Iancu. Un bărbat, întrunind semnalmentele lui Fănel Niculescu, principalul bănuit în această afacere, a stat de vorbă cu Titi Săndoi acum două zile. Din păcate, necunoscutul a scăpat din urmărirea omului care-l supraveghea pe Săndoi.

— Nu-i nimic, dacă Niculescu s-a deplasat pînă la Bod, pentru a discuta cu fostul lui coleg de cameră, probabil că are suficiente motive pentru a mai încerca o dată să-l contacteze pe Săndoi.

— Într-adevăr. Dane, așa a gîndit și maiorul. Plecînd de la posibilitatea ca cei doi să fie totuși complici, a dispus ca miliția locală să-l supravegheze în permanență pe Săndoi, iar în cazul în care Niculescu își va face din nou apariția să-i aresteze pe amîndoi.

— Deosebit de semnalarea lui Niculescu, Iancu mi-a comunicat că, la Banca Națională, au fost depistate cîteva dintre bancnotele pe care le-a pri-

mit Holliday de la banca din Mamaia și a dispus [illegible] sursei acestora.

— N-ar fi exclus ca cercetarea să ajungă la Constanța și să constate că bancnotele fac parte din cele sustrase de Gherghina Vasile...

— Se prea poate — admise Apostolescu, apoi, privind spre locotenentul-major Comisioner, spuse: Vă rog să vă reluați relatarea.

— Cum vă spuneam, n-a auzit nimeni zgomotul împușcăturilor. Un fapt destul de curios, dacă ne gîndim că în luna august toată lumea doarme cu ferestrele deschise, și totuși, poate, explicabil dacă luăm în considerare zgomotul infernal produs de alămurile orchestrei de jazz, care concerta în timpul acela la „Cazino"...

— Ce urme s-au găsit? îl întrerupse Apostolescu.

— Nici un fel de urmă. Dealtfel, întrucît nici scaunele nu erau trase de sub masă, și deci n-a stat nimeni pe ele din dimineața zilei respective, cînd gazda victimei a făcut curățenie în cameră, s-a presupus că asasinul n-a zăbovit acolo mai mult decît era necesar pentru a-și descărca revolverul...

— Vreți să spuneți pistolul — se simți obligat să-l corecteze Simionescu.

Locotenentul-major Comisioner își ridică amuzat privirea spre vorbitor și spuse ușor ironic:

— Nu-i vorba de nici o confuzie. Cele șase gloanțe culese din corpul lui aveau diametrul de 9,65 milimetri, ceea ce corespunde calibrului american 38 și este propriu numai pentru revolverele cu butoi.

— Mda... Interesant... — mormăi Apostolescu gînditor. Nu vi s-a părut curioasă utilizarea unei arme atît de puţin obişnuită în ţara noastră?

— Vă mărturisesc că nu, deoarece în ultimii ani am avut adesea posibilitatea să capturăm astfel de arme... Ştiţi, Constanţa fiind un port internaţional, zilnic intră zeci de vapoare, sub tot atîtea pavilioane, de pe care debarcă o puzderie de marinari. Printre aceştia se află, cîteodată, şi derbedei gata să se îmbete bine şi, apoi, să se încaiere între ei. În aceste ocazii se folosesc de un arsenal foarte variat, în care, apar şi armele de foc, de calibre şi tipuri nelimitate. Deci, n-aş putea spune că modelul armei utilizate la uciderea lui Marin Matei m-a surprins prea mult.

— La ce concluzii aţi ajuns cu privire la mobil şi ucigaş? se interesă Apostolescu.

— După toate probabilităţile, s-ar părea că avem de-a face cu o reglare de conturi între borfaşi. Alt mobil nu pare plauzibil, atîta vreme cît asasinul s-a mărginit la suprimarea victimei, deşi, sub somiera patrului, am găsit o sumă mare de bani...

— Poate nu s-a gîndit să-i caute acolo? insinuă Simionescu.

— Întrucît n-a pus mîna pe nici un obiect din casă, şi deci n-a căutat nimic, înseamnă că n-a urmărit decît suprimarea victimei... Această constatare, aşa cum v-am spus, a condus la supoziţia că Labă-lute a fost ucis din răzbunare.

— Cum merge ancheta? întrebă Apostolescu, în timp ce întindea mîna după bricheta lui Simionescu.

— Până acum nimic revelator, dar continuăm să anchetăm din mediul din care a făcut parte victima...

— Bine, tovarăşe locotenent-major, vă puteţi vedea de treburi şi, dacă aflaţi ceva interesant, vă rog să mă ţineţi şi pe mine la curent, deoarece n-ar fi exclus ca uciderea domnului „Labă-lute" să fie legată de o altă afacere, care ne preocupă pe noi.

Mai înainte ca ofiţerul să ajungă la uşă, Apostolescu îşi mai aminti ceva :

— Tovarăşe locotenent-major, ce sumă s-a găsit în somiera victimei ?

— O sumă rotundă : şase mii de lei.

— În bancnote noi de o sută de lei bucata ? ar ropezi Simionescu.

— Exact. şaizeci de bileţele noi-nouţe...

— Ne puteţi spune ce serie aveau ? întrebă calm Apostolescu.

— Bineînţeles ! spuse ofiţerul, scoţîndu-şi carnetul din buzunarul interior al hainei.

Precizarea acestuia nu confirmă supoziţia ancheatorilor. Banii găsiţi în locuinţa lui Marin Matei nu făceau parte din suma primită de Holliday de la banca din Mamaia.

●

După ce Apostolescu şi Simionescu rămaseră singuri, în birou se aşternu o tăcere grea, mormîntală.

— Am impresia că ne-am încurcat ! decretă Simionescu. Apostolescu păru să nu-l fi auzit. Fi-

gura lui bronzată şi colţuroasă continua să rămînă încruntată, apoi, pe neaşteptate îşi descreţi fruntea, brăzdată de trei cute adînci, orizontale, şi spuse :

— N-ai dreptate, Dane ! Faptul că Marin Matei a fost suprimat în aceeaşi noapte cu Holliday, dovedeşte implicarea lui în afacerea de care ne ocupăm...

— Crezi că Niculescu şi-a ucis complicele ?

— Nu găsesc altă explicaţie. Numai un complice ar fi fost interesat în moartea lui Marin... Cel care a ucis o dată nu-şi face prea multe procese de conştiinţă cînd trebuie să-şi repete fapta, mai ales dacă consideră aceasta, din punctul lui de vedere, ca fiind justificată...

— Ce vrei să spui, şefu' ?

— Că, după uciderea lui Holliday, asasinul ar fi avut două motive pentru a-şi suprima complicele ! Mai întîi, produsul jafului i-ar fi revenit în exclusivitate şi, n-ar mai fi trebuit să se teamă de o eventuală limbuţie a complicelui.

— Am impresia că ai omis prezenţa unui al treilea martor : femeia care i-a însoţit, pe Marin Matei şi pe Holliday, pînă la spaţiul de parcaj de lîngă vila „Narcisa" ! .

— Nu, n-am uitat-o ! În condiţiunile în care ea ar fi fost o concubină veche şi sigură, Niculescu n-ar fi avut nici un motiv s-o suprime, deoarece produsul jafului, oricum, s-ar fi aflat sub controlul lui.

— Da, trebuie să admit că supoziţia nu-i lipsită de logică... Dealtfel, mai există cîteva argumente care pot acredita această supoziţie...

— Te ascult, Dane, dă-i drumul !... Şi mai lasă dracului bricheta ! Iar vrei s-o demontezi ? !

Simionescu zîmbi preocupat şi, pentru a demonstra că n-avea intenţia de care-l acuza şeful lui, împinse obiectul discordiei spre cel mai îndepărtat colţ al biroului.

— Cred că într-o zi am să ţi-o arunc într-un canal... mormăi ameninţător Apostolescu. Hai, zii !

— S-o luăm pe puncte : 1) Faptul că Marin Matei a fost ucis în costum de stradă, deci n-a avut nici timpul necesar pentru a-şi dezbăca haina, ar putea indica că victima şi asasinul au intrat în acelaşi timp în casă. 2) Marin Matei, urmare a concluziilor anchetei, a fost ucis în noaptea de 21 august şi neîndoielnic numai după ce Holliday a fost aruncat pe fundul lacului Techirghiol... Altfel sinuciderea ar fi fost fără sens. Admiţînd această ipoteză, apare clar că cei doi complici au intrat în camera lui Labă-Iute pentru a-şi împărţi prada, numai că unul dintre ei, Niculescu, a fost de altă părere... 3) Dacă, deşi obişnuitul mobil al omuciderilor este jaful, criminalul nu s-a învrednicit să cotrobăie prin camera victimei, dovedeşte că n-avea ce căuta... Adică, geamantanul în care se aflau banii lui Holliday se afla în mîna lui, iar această concluzie întăreşte supoziţia că au intrat împreună pentru a-şi împărţi prada. Şi, în sfîrşit, ultimul punct — parcă al patrulea, dacă n-am încurcat-o la adunare ! —, arma cu care a fost ucis Labă-Iute, este, din cîte ştiu eu, o unealtă specifică gangsterilor anglo-americani şi deci e de presupus că a aparţinut lui Holliday, acesta, mu-

rind, i-a lăsat-o ca amintire lui Niculescu. Deci, totul se leagă ! Nu ?

Apostolescu, care-l ascultase cu atenţie, dădu aprobator din cap :

— Cam aşa văd şi eu faptele. Hai, treci la concluzie !

— Concluzia e simplă. Dacă un complice e mort, iar al doilea se află deja sub urmărire, ce ne mai rămîne ? Bineînţeles, femeia ce i-a asistat la mîrşava lor faptă ! Aceasta trebuind să fie o prietenă mai veche de-a lui Niculescu, să purcedem la depistarea ei...

— Perfect ! Astfel, vom obţine două piste pentru a ajunge la autorul principal, deoarece, după toate probabilităţile, ar trebuit să-şi petreacă vilegiatura împreună... În acest scop, va trebui să-i reaudiem pe cei care l-au cunoscut pe Niculescu şi să-i rugăm să-şi amintească ce relaţii feminine a avut în Constanţa. În rest, cred că totul se va limita la o triere prin excluderi succesive. Dănuţ — conchise Apostolescu optimist —, hai la treabă !

CAPITOLUL XXIV

SURPRIZA

După cinci zile, cînd reveniră la inspectorat, ambii anchetatori aveau suficiente motive pentru a nu fi prea bine dispuşi. Încercarea de a o depista

pe complicea lui Niculescu, prin reaudierea celor ce-l cunoscuseră, nu duse la nici un rezultat.

În timp ce Simionescu se plimba prin birou. Apostolescu începu să examineze notele care se strînseseră în absența lor.

Mai întîi examină un buletin medical, apoi o notă scrisă cu stiloul și atașată de primul cu o agrafă.

După ce parcuse repede nota, începu să privească gînditor buletinul medical.

— Dane, decît să te fîțîi atîta prin cameră, mai bine ai citi astea ! se decise Apostolescu.

Simionescu se apropie de birou și, după ce luă notele în mînă, cu un aer plictisit, începu să le privească.

— Bravo ! exclamă el cu dezgust. Neprihănita și nevinovata fetiță... Și cînd te gîndești că noi aveam intenția s-o ținem cîteva zile la arest, pentru a-i da posibilitatea să aprecieze mai bine libertatea... Uite pe cine vream să convingem că trebuie să se apuce de o muncă onorabilă !. Are două condamnări pentru prostituție și una pentru furt, similară cu cea comisă în dauna lui Holliday... Iar nouă ne spunea că n-a mai avut de-a face cu miliția !... Mai mult, nu i-a ajuns palmaresul de condamnări penale, posedă și o gonoree ! Ce mai vorbă, e o adevărată infecție ambulantă !

Apostolescu îl aprobă printr-o mișcare a capului și, în timp ce ridica receptorul telefonului și forma un număr de disc, mormăi :

— A închide ochii într-un astfel de caz, ar însemna să admitem molipsirea a zeci și sute de oameni, cu toate implicațiile, deosebit de grave, ce

decurg din acest soi de maladie. Asta ca să nu mai discutăm de imoralitatea unui amor tarifat... Alo! Cu tovarășul căpitan Udrea, vă rog... Vă salut, căpitanul Apostolescu la telefon... Nu, nu văd nici pierdeți timpul, am depistat-o deja prin investigații judiciare... Întocmai, se numește Gherghina Vasile și trebuie trimisă în judecată... Așa este, întrucît delictul intră în sfera preocupărilor serviciului de moravuri, am să vă rog să preluați dumneavoastră cazul... Nu, nu-i nici o urgență, din contră. Aș prefera ca mai întîi să fie supusă unui tratament medico-venerian și abia ulterior să i se întocmească actul de acuzare... Într-adevăr, aceasta e motivul. Încă nu sînt complet edificat asupra rolului pe care l-a avut în suprimarea lui Holliday, deși mi-a dat o explicație destul de plauzibilă. Bine, vă mulțumesc.

— Ai impresia că ne-a vîndut baliverne? întrebă Simionescu după terminarea convorbirii.

— După isprăvile ei și respectiv perversitatea cu care a încercat să ne ducă, rezultă că ar fi fost capabilă și de o complicitate la uciderea lui Holliday. În aceste condițiuni, este de preferat să nu fie judecată pentru prostituție, mai înainte de a fi siguri că numai acest delict i se poate imputa...

Se auzi o ciocănitură în ușă și, la invitația lui Simionescu, își făcu apariția căpitanul Vasiliuc.

— Am o chestie tare... — începu el, de îndată ce intră în încăpere, dar nu mai apucă să continuie, deoarece începu să sune telefonul.

Apostolescu îi făcu semn să ia loc pe un scaun și ridică receptorul.

— Alo !... Da, Nae, eu sînt... Așa este, recunosc, am lipsit cîteva zile din inspectorat pentru a alerga după o fantomă... Ai ceva nou pentru mine ?... Bine, zi-i, te ascult !

În cele cîteva minute de discuție unilaterală, interval în care se auzi numai vocea lui Iancu, grăbită și distorsionată de difuzorul aparatului, Simionescu observă atenția pe care Apostolescu o acorda spuselor interlocutorului său.

— Nu, nu interveniți, Nae. Într-o jumătate de oră pornim spre București. La revedere.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă plin de anxietate Simionescu, mai înainte ca receptorul să fi fost așezat pe furca aparatului.

— La caseria hotelului „Lido" au fost depistate 35 de bancnote cu seriile pe care le-a posedat Holliday. Se presupune că au rezultat dintr-o notă de plată achitată de unul din cei care locuiesc acolo.

— E obligatoriu ? Puteau să provină și de la restaurant, unde s-au adunat ca urmare a mai multor chefuri...

— Seria bancnotelor găsite este succesivă, ceea ce indică că suma a fost plătită o dată. Din investigațiile făcute la restaurant, a reieșit că, în ultimele două săptămîni, nici o notă de consumație n-a atins un astfel de nivel. În consecință, suma respectivă trebuie să fi reprezentat contravaloarea unei camere închiriate în hotel. Dealtfel, o să ne lămurim mai bine cînd ajungem acolo... Tovarășe căpitan — se adresă el lui Vasiliuc —, spuneați că aveți noutăți. Vă rog să ni le împărtășiți și nouă, da' cît mai pe scurt posibil.

— În timpul absentării dumneavoastră din inspectorat, mai exact alaltăieri, s-a prezentat la mine plutonierul Stănescu de la secția dactiloscopică și mi-a spus că, în timp ce stabilea formula indicativă a amprentelor culese de pe comenzile mașinii lui Holliday, a ajuns la două concluzii : În primul rînd, că peste amprentele gangsterului se aflau altele, diferite de ale acestuia, deci nu el a condus și parcat mașina la locul unde a fost găsită.

Simionescu, care se simțea tentat să-și mestereasică iar bricheta, își adună picioarele de sub birou și rămase într-o încordată așteptare.

— Continuați — îl invita Apostolescu, pe un ton care indică că nu mai este chiar atît de zorit să ajungă la București.

— În al doilea rînd — reluă Vasiliuc, zîmbind satisfăcut de atenția pe care le-a stîrnit-o, și-a dat seama că cel care conducese mașina era înregistrat în cartotecile lui. Pe scurt, ca să nu vă mai reții, deoarece văd că sînteți grăbiți — ironiză el —, este vorba de trei derbedei, doi băieți și o fată, arestați acum trei săptămîni, care se ocupau cu furtul de mașini. Bineînțeles că i-am scos de la arest și i-am poftit să-mi explice prezența amprentelor lor în mașina respectivă.

Povestea lor, deși banală, am impresia că dă peste cap toate prezumpțiile noastre. Pur și simplu, au furat mașina din fața gării din Constanța și s-au dus cu ea pînă la Eforie-Sud, unde au parcat-o pentru a putea lua masa la un restaurant din localitate. Cînd, după cîteva ore, au revenit, pentru a-și relua plimbarea cu mașina, au constatat că o alta le blocase culoarul de ieșire din parking

al, spre a nu-şi complica existenţa, au preferat să recurgă la serviciile altui autovehicul. Asta-i tot! Ce părere aveţi?

— În ce zi şi la ce oră au furat maşina din faţa gării.

— În noaptea de 20 august, în jurul orei unsprezece... şi au abandonat-o jumătate de oră mai târziu.

— Au putut da vreo indicaţie asupra celor care au adus maşina la gară?

— Nu, n-au văzut pe nimeni în preajma ei. Dealtfel, asta a fost şi cauza pentru care şi-au însuşit-o.

— Putem considera depoziţia lor ca sigură?

— Am făcut toate verificările de rigoare şi vă rog să luaţi relatarea lor ca absolut corectă!

CAPITOLUL XXV

DEPISTAREA URMELOR

La ora patru după-amiază, după ce avuseseră în prealabil o consfătuire cu maiorul Iancu, Apostolescu şi Simionescu intrară în hotelul „Lido" şi se îndreptară spre biroul directorului.

După o discuție de mai bine de o oră, în care timp directorul hotelului chemase la el mai mulți funcționari cu brațele încărcate cu diferite chitanțiere de plată, Apostolescu selectase pe o bucată de hîrtie numele a patru locatari ai hotelului.

— Deci suma rotundă de trei mii cinci sute de lei a fost încasată, în ultima săptămînă, numai de la acești domni ? întrebă Apostolescu.

— Da — confirmă directorul. Suma respectivă, după cum ați văzut și dumneavoastră, din discuțiile pe care le-am avut cu colaboratorii mei, reprezintă chiria pe zece zile a unuia din cele patru apartamente pe care vi le-ați notat. Altă explicație, asupra provenienței banilor ce vă interesează, nu văd.

— Bine, admițînd că unul dintre acești patru locatari este omul urmărit de noi, să încercăm să-l selectăm. Puteți să ne spuneți care dintre ei locuiesc în hotel dinaintea datei de 20 august ?

Mai înainte de a răspunde, directorul avu o convorbire cu biroul de recepție, iar precizarea lui fu urmată de radierea a două nume de pe lista lui Apostolescu.

Căpitanul privi gînditor celelalte două nume rămase pe listă. Unul era neamț și se numea Hans Fischer, iar celălalt un irlandez Day Mackenzie.

— Ce ne puteți spune despre ei ? îl consultă Apostolescu, regretînd că nu are la el fotografia transmisă de poliția britanică.

— Neamțul este un specialist venit să țină niște conferințe, în nu știu ce domeniu, și este însoțit de soția sa și de doi copii. Celălalt, irlandezul, este un industriaș bogat și a venit la noi pentru a-și trata o astenie... Așa că, după cum se vede, nu

prea par a fi din cei care umblă cu afaceri necurate

— Tovarăşe director, îl cunoaşteţi pe acest Day Mackenzie? Aţi putea să ni-l descrieţi?

Interlocutorul îl privi un moment, apoi, după ce dădu afirmativ din cap, spuse, rîzînd amuzat:

— De ce să-l mai descriu? Gîndiţi-vă la figura caracteristică a irlandezilor, cu nelipsitul păr de culoarea tomatelor bine coapte, şi veţi avea o imagine a locatarului nostru.

— Vă rog să vă referiţi la celelalte semnalmente. De exemplu la trăsături, vîrstă, statură şi aşa mai departe — ceru Apostolescu, în timp ce se întreba ce-o fi găsit directorul amuzant în faptul că Mackenzie avea părul roşu.

— Ei nu, chiar astfel de amănunte nu pot să vă dau, doar nu sînt aparat de fotografiat... Tot ce pot să vă mai spun despre el este că are o statură apropiată de a dumneavoastră şi vîrsta la fel, între treizeci şi treizeci şi cinci de ani.

— Am putea afla dacă acum se află în hotel?

— Sigur. Să mergem la biroul de recepţie!

Cînd ajunseră la destinaţie, la întrebarea directorului, portarul, după ce-şi aruncă o privire spre rastelul cu cheile camerelor, spuse:

— Cheia 412 nu se află aici, deci locatarul se află în apartamentul său.

— Bine. O să mergem să stăm de vorbă cu dînsul — se hotărî Apostolescu.

— Doriţi să vă însoţesc? se oferi plin de curtoazie directorul.

— Nu, vă mulţumesc. E de preferat să discutăm numai noi cu dînsul.

Coborîră din lift la etajul patru și călcînd pe un covor lung și gros, de culoarea cerului senin, ajunseră în fața ușii pe care trei cifre din metal nichelat compuneau numărul 412.

Apostolescu se aplecă și, cu toată indiscreția ce-i caracteriza profesia, încercă să privească prin gaura cheii ce se ascunde în dosul ușii.

Tot ce reuși să vadă s-a rezumat numai la constatarea că lăcașul cheii era gol, deoarece, în clipa următoare, o voce feminină îi interpelă din spate, cu o asprime stăpînită :

— Domnii ce doresc ?!

Cînd Apostolescu se întoarse, remarcă o femeie între două vîrste, îmbrăcată cu obișnuitul halat albastru al supraveghetoarelor de hotel. Fără a părea emoționat de poziția jenată în care fusese surprins, duse degetul arătător la buze și porni spre ea.

După ce privi legitimația arătată de căpitan, indignarea i se transformă într-o totală bunăvoință :

— Căutați pe cineva ?

Apostolescu, fără să-i răspundă, o luă de braț și păși cu ea cîțiva metri mai încolo. Cînd consideră că au ajuns destul de departe de ușa camerei, pentru a nu fi auziți, zise :

— Locatarul camerei 412 se află în apartamentul său ?

— L-am văzut plecînd acum vreo două ore.

— Cheia nu se află depusă la poartă.

— Atunci s-o fi înapoiat, fără să-l fi văzut — zise ea înălțîndu-și umerii.

— Care din apartamentele laterale au balcon comun cu cel de la 412 ?

— Apartamentul 414.

— De cine-l locuit ?

— De către o familie de norvegieni, care au plecat, mai adineauri, să viziteze Muzeul Satului.

— Ai o dublură a cheii de la uşa lor ?

— ...

— Nu te mai codi. Îmi asum toată răspunderea. Dealtfel am discutat şi cu directorul hotelului, aşa că...

Ultimul argument păru mai convingător, deoarece femeia se grăbi să-şi vîre mîna în buzunarul halatului şi să scoată o legătură cu chei.

— Asta este — zise ea evidenţiind una dintre ele.

— În regulă. Să intrăm la 414 !

În timp ce supraveghetoarea potrivea cheia în broască, Apostolescu îi făcu semn lui Simionescu să rămînă pe loc, în faţa uşii 412.

După ce intrară înăuntru, detectivul străbătu repede vestiarul şi o cameră mare, care-l succeda, şi se îndreptă spre ferestrele largi şi luminoase montate pe peretele opus uşii. Deschise uşa dintre cele două ferestre şi ieşi pe balcon. Mai întîi aruncă o privire în jos şi văzu bazinul de înot, unde cîteva perechi temerare de bărbaţi şi femei încercau să se bronzeze la razele unui soare obosit, de toamnă, apoi privi în stînga balconului, ce se continua în dosul unui glasvand.

Se apropie cu prudenţă de glasvand, înalt de un metru şi jumătate, şi mătură cu privirea balconul ce se continua în spatele acestuia. Văzu perdeaua apartamentului vecin filfîindu-se prin uşa deschisă a balconului şi, întorcîndu-se repede pe

călcîie, porni să străbată distanța care-l despărțea de culoarul unde-l aștepta Simionescu.

— Cum e, șefu' ? se grăbi să-l întrebe Simionescu.

— Nu pot să-mi dau seama dacă e sau nu acasă. Oricum trebuie să pătrundem în apartament ! Dacă se află înăuntru îl imobilizăm, în caz contrar îl așteptăm ! Clar ?

— Clar !

— Îți atrag atenția că-l vreau viu ! Admițînd că totuși va trebui să te folosești de pistol, ai grijă... Dacă mi-l omori, nu mai stai de vorbă cu mine !

— 'țeles sancțiunea, da' n-am reținut care-i recompensa, dacă... începu el clipind cu subînțeles din ochii săi albaștri și șireți.

— Ai să afli la timpul potrivit ! i-o reteză Apostolescu. Să ne verificăm ceasurile ! E în regulă. Acum e ora cinci și douăzeci și patru de minute, exact trei minute mai tîrziu apeși pe butonul soneriei. După douăzeci de secunde, în timp ce tu îi distragi atenția, eventual rugîndu-l să-ți spună ce părere are despre sarmalele moldovenești, eu îl iau pe la spate, escaladîndu-i balconul. Clar ?

— Ai văzut cît de repede știe să tragă ?... Nu crezi că-i prea periculoasă intervenția prin balcon ? Mai bine lasă-mă pe mine să încerc...

— Voi analiza propunerea ta..., după ce ne executăm misiunea ! Succes, Dane !

— Succes, Nicule — îi ură îngrijorat Simionescu.

Cînd se întoarse spre ușa cu numărul 414, întîlni privirea plină de curiozitate a supraveghetoarei.

— Te rog să intri în oficiul dumitale și să aștepți acolo, pînă te chemăm noi ! spuse Apostolescu

și, văzînd-o că ezită, continuă : — Locatarul de la 415 este un bandit periculos și s-ar putea să recurgem la arme !

Apostolescu nu mai trebuie să insiste, deoarece, mai înainte de a-și fi enunțat avertismentul, femeia dispăru ca o cometă.

Pe figura îngrijorată îi apăru un zîmbet fugar și pătrunse în apartamentul vizitat mai înainte. Cînd ajunse pe balcon, își privi ceasul : mai avea de așteptat cincizeci de secunde.

Se înapoie în cameră, luă un scaun și-l duse afară, lîngă glasvand. În timp ce-și privea ceasul, mîna dreaptă i se strecură pe sub haină la subsuoara stîngă și, atingînd tocul de piele, îndepărtă copca curelușei pentru fixarea crosei pistolului, coborî piedica de siguranță și ridică cocoșul armei.

Continua să privească secundarul ceasului, ce părea că abia se urnește în cursa lui de rotație.

Simțea că-l cuprinde teama. Era imperios necesar să-și captureze adversarul și se temea ; cunoștea precizia, de înaltă clasă, cu care fusese răpus Labă-lute la Constanța.

Deși era unul dintre cei mai buni trăgători din miliție, preferase, și reușise întotdeauna, să-și scoată din luptă adversarii, înarmați, prin imobilizare. Dar, pînă în prezent, nici unul nu fusese de talia gangsterului din apartamentul vecin.

Simțea cum i se strînge stomacul la gîndul că va trebui să-l ucidă pe Holliday.

...15... 10...

Puse piciorul stîng pe scaunul de lîngă paravanul de sticlă. ...5 ...

Apucă cu mîna stîngă rama metalică a glasvandului. ...0...

Se auzi țîrîitul prelung al unei sonerii.

CAPITOLUL XXVI

ESCALADAREA

Odată cu zbîrnîitul soneriei, ca la un semnal așteptat de stomac, spasmele se curmară brusc. Continua să-și privească ceasul cu încordare.

...5... 10...

Începu să acționeze. Se urcă cu ambele picioare, pe scaun și, în timp ce strîngea puternic cu mîna stîngă rama metalică, se săltă cu piciorul drept peste balustrada de beton a balconului. Ocoli glasvandul și aterizâ ușor de cealaltă parte a acestuia.

Se lăsă pe vine, pentru a nu fi zărit prin fereastră, și avansă cu prudență spre ușa deschisă a balconului.

Soneria continua să zbîrnîie cu insistență.

Examină o fracțiune de secundă perdeaua care se filfîia peste ușa balconului, la o înălțime de un metru de la prag, își consultă ceasul și, cînd acesta indică momentul stabilit cu Simionescu, se lansă.

Plonjă pe sub spațiul neacoperit de perdea și aterizâ cu pieptul pe covorul din mijlocul încăperii.

Mîna dreaptă, sprijinită în cot, pendula în căutarea unei ținte mobile pentru „Walther"-ul său.

Datorită faptului că irupsese din lumina soarelui de pe balcon, îi trebuiră cîteva clipe pentru a-şi acomoda ochii cu penumbra care, prin contrast, domnea în cameră.

În timp ce Simionescu, îngrijorat de soarta prietenului său, apăsă cu disperare şi fără intermitenţă pe butonul soneriei, Apostolescu lua contact cu mediul înconjurător.

În stînga lui, şi lipit de peretele despărţitor dintre camerele 414 şi 412, se afla un studio elegant şi în continuare, spre peretele din faţă, se vedea o uşă închisă. Cîţiva metri mai departe, spre zidul din dreapta se aflau trei fotolii şi o măsuţă, iar lîngă fereastră, şi opus studioului, se afla un garderob cu uşile deschise.

Mai întîi duse cătarea pistolului spre unul dintre fotolii, unde un bărbat stătea rezemat în braţul drept şi-l privea cu dezinteres. Apoi remarcă un alt corp omenesc, întins pe covor ca şi el, ce părea că i se opune de la o distanţă mai mică de un metru.

Încercînd să priceapă imobilitatea care stăpînea încăperea, simţi un miros persistent de whisky şi se gîndi la efectele unei intoxicaţii cu alcool.

Întinse mîna stîngă înainte, pentru a se ridica de pe covor, şi în clipa următoare simţi ceva cleios. Nici nu mai trebui să-şi examineze mîna. Era edificat.

Se ridică repede, vîrî pistolul în toc şi porni spre uşă.

Folosindu-se numai de mîna dreaptă, scoase o batistă şi, aşezînd-o pe clanţă, deschise uşa care da spre vestibul.

— Dane ! strigă el. Cere-i supraveghetoarei să-ţi descuie uşa cu cheia ei !

Soneria îşi conteni, în sfîrşit, enervantul zbîrnit.

Un moment mai tîrziu, o cheie rotindu-se în broască şi prin uşa deschisă, îşi făcu apariţia Simionescu.

Apostolescu îi făcu semn să intre şi se adresă supraveghetoarei, care încerca să privească, peste umerii săi, interiorul :

— Am lăsat un scaun pe balconul de la camera 414, te rog să-l pui dumneata la loc şi să încui din nou uşa. De asemenea, este bine să stai prin apropiere, deoarece vom avea ceva de discutat — avertiză el, fără să ţină seama de curiozitatea cu care femeia încerca să iscodească în spatele lui.

— Dacă păsărica nu-i în cuib, de ce mai lăsat atît de mult să-mi distrug nervii în dosul uşii ?!

— Intră şi priveşte ! îl invită Apostolescu, împingînd uşa ce despărţea vestibulul de dormitor.

Cîteva minute mai tîrziu, erau complet edificaţi.

Ambii bărbaţi fuseseră ucişi cu o armă de foc ; fiecare dintre ei avea cîte o rană la cap şi alta în partea stîngă a pieptului. În apropierea lor se aflau două pahare sparte şi cu conţinutul, care exala un miros dulceag de whisky, răspîndit pe covor.

În timp ce Simionescu continua să privească cadavrele, Apostolescu dădu telefon la Miliţia Capitalei şi ceru să i se trimită echipa criminalistică şi medicul legist.

Cînd închise telefonul se îndreptă spre garderob şi, prin uşile deschise, îi privi conţinutul. La fel ca

și cel de la hotelul „Perla" din Mamaia, era ticsit cu costume de haine, sticle cu băuturi și cartușe cu țigări Kent și Philip Morris.

Simionescu, care se apropiase între timp de cadavrul din fotoliu, ridică ușor reverul stîng al hainei acestuia și-l chemă pe Apostolescu :

- Ia vino încoace, șefu' ! Ce părere ai ?

Apostolescu privi pistolul plasat la subsuoara cadavrului și, ridicînd din umeri, își strecură mîna în dosul reverului din dreapta. Scoase, din buzunarul interior al hainei, un portfel și începu să-l examineze conținutul.

Fără să acorde atenție bancnotelor românești și străine, care-l burdușeau, începu să examineze un pașaport.

— Anthony Brown, cetățean american... — murmură el.

— ...Iar cel de pe covor e prea corpolent pentru a fi Holliday... Deci păsărica ne-a scăpat din nou — completă Simionescu.

●

O oră mai tîrziu, lucrătorii de la criminalistică, terminînd cu operația de fotografiere și ridicare de amprete, cedară locul medicului legist. Acesta, după ce examinară cadavrele, anunță :

— Căpitane, tot ce pot să-ți spun, deocamdată, fără necropsie, este că ambii și-au îngreuiat corpul cu cîte două gloanțe, unul în cap și altul în regiunea inimii.

— Ce calibru ?

— Informativ, pînă extrag gloanțele, s-ar părea că avem de-a face cu 9 milimetri.

— Cînd a survenit decesul ?

— Cu aproximativ trei ore în urmă. Pot ridica cadavrele ?

— Mai întîi să le amprenteze căpitanul Maier. Hai, Eugen, dă-i drumul ! se adresă Apostolescu unui bărbat gras și repezit.

— Ce-i așa zor ?! Treaba asta se face de obicei la morgă ! protestă căpitanul.

— Nu te contrazic, dar am nevoie de formula lor imediat !

În timp ce grăsanul se apuca de treabă, nemulțumit, Apostolescu examină și portofelul victimei ce zăcea pe covor. Dar, în afară de cîteva zeci de dolari, nu găsi nici un act de identitate.

●

La ora șapte seara, tot ce mai amintea de cadavre erau petele de sînge de pe covor și fotoliu, precum și de cretă, indicînd poziția avută de acestea.

— Dane, du-te și cheam-o pe supraveghetoare! ceru Apostolescu cînd rămaseră singuri.

În timp ce Simionescu ieșea pe culoar, Apostolescu îl urmă în vestibul și intră în camera de baie. Aici, la fel ca la hotelul „Perla", în dosul ușii se afla agățat un halat de casă, iar pe poliță de sticlă de deasupra lavoarului se vedeau înghesuite mai multe ustensile de igienă bărbătească, printre care trona un aparat electric de ras „Remington".

Cînd auzi vocea îngrijitoarei, ieşi din camera de baie şi se înapoie în dormitor.

— De cît timp locuieşte domnul Mackenzie aici? îşi începu el chestionarea.

— Păi, să tot fie vreo lună de zile.

— Puteţi să-mi spuneţi ce musafiri a primit în acest interval de timp?

— Cu excepţia zilei de astăzi, l-am văzut venind numai cu femei, dar nu prea des. De obicei îl aşteptau în holul hotelului şi plecau împreună cu maşina. Venea înapoi dimineaţa, duhnind a băutură, dormea pînă la ora prînzului şi cobora să mănînce vizavi, la braseria de la „Ambasador". Se înapoia şi se mai culca o dată, apoi, seara, o lua de la început.

— Avea o maşină personală? întrebă Simionescu.

— Da, avea un „Mercedes" închiriat de la O.N.T.

— Povestiţi-ne ce a făcut astăzi — ceru Apostolescu.

— A dormit, ca de obicei pînă la ora două, apoi a coborît cu liftul. Dar s-a înapoiat repede, numai după cîteva minute, însoţit de doi domni şi i-a spus femeii de serviciu, care tocmai intrase în cameră să facă ordine, să plece că are treabă.

— I-aţi mai văzut vreodată pe însoţitorii domnului de la 412?

— Nu, niciodată — răspunse ea cu siguranţă.

— După felul în care discutau, cînd se îndreptau spre cameră păreau că se certau, că între ei exista o adversitate?

— Nu, în nici un caz! Mai degrabă am avut impresia că sînt foarte buni prieteni, deoarece

domnul Mackenzie mergea între ei și se țineau de brat, așa ca cheflii...

— Ce s-a mai întîmplat după ce-au intrat în cameră? Ați mai auzit ceva care v-a atras atenția? Mă refer la o discuție cu glas ridicat sau un zgomot de împușcături.

Femeia își clătină capul negativ.

— N-am auzit absolut nimic, pînă pe la ora trei, cînd l-am văzut ieșind din cameră și încuind ușa. Asta-i tot ce știu.

— Vă rog să ne spuneți cum era îmbrăcat? întrebă Simionescu pregătindu-și stiloul și carnetul de notițe.

După ce supraveghetoarea făcu o descriere a ținutei vestimentare, Apostolescu întrebă:

— Cînd l-ați văzut pentru ultima oară avea vreun bagaj asupra lui?

— Nu... Adică avea un fel de servietă mai mare, din piele galbenă... De fapt, cred că era un geamantănaș, cam atît de mare... — spuse ea distanțînîndu-și palmele cu circa 40 de centimetri.

— Cine or fi cele două victime? întrebă Simionescu, după plecarea femeii.

— Ținînd seama atît de asigurarea căpitanului Maier, că nu fac parte din categoria delincvenților înregistrați în evidențele noastre, cît și de aspectul lor general..., e neîndoielnic că avem de-a face cu două „podoabe" străine. În ceea ce privește mobilul, circumstanțele indică o răfuială între gangsteri...

— Te referi la faptul că, numai la cîteva minute, după ce Holliday și-a părăsit camera, s-a înapoiat între cele două viitoare victime?

— Cum altfel poate fi interpretată neașteptata lui înapoiere între cei doi bărbați ? Noi știm doar bine ce înseamnă un om împresurat de alți doi, care-l sprijină „drăgăstos" de brațe, nu ? Probabil că, luîndu-l prin surprindere, undeva pe scări sau holul hotelului, l-au forțat să revină, pentru o explicație „amiabilă", în camera 412. Aici, reușind să le distragă atenția, cu paharele de wisky, l-a împușcat și s-a grăbit să dispară, conform metodei aplicate și la Mamaia : abandonînd totul, cu excepția geamantanului cu bani.

— Oare ar fi exclus ca cei doi însoțitori ai lui Holliday să fi fost niște polițiști străini, care, dibuindu-l, au vrut să-l captureze ?

— Prostii ! Lăsînd de-o parte faptul că nici o organizație polițienească nu și-ar permite să acționeze pe teritorul altei țări, o dovadă elocventă fiind solicitarea Scotland Yardului pentru urmărirea lui Holliday, chiar armele pe care le-am găsit asupra lor exclud această posibilitate — zise Apostolescu arătînd spre cele două revolvere, care se aflau pe măsuța dintre fotolii. Ai auzit vreodată ca membrii unei poliții oficiale, din indiferent ce țară, să utilizeze arme cu amortizor de zgomot ?

— Mda... La asta, într-adevăr, nu m-am gîndit — admise locotenentul. Problema e cum punem mîna pe el mai repede, altfel, culegînd mereu cadavrele pe care le lasă în urma sa, ne reprofilăm pe post de cioclii !

— Spre deosebire de Constanța, unde, datorită condițiunilor impuse de situație, i-am depistat urma după mai bine de trei săptămîni, în cazul în speță l-am adulmecat numai după cîteva ore. Astfel, ur-

mele fiind calde, nu mai poate scăpa! Scoate-ți carnetul și notează! 1) După cantitățile de băuturi și țigări americane găsite în garderobul său, putem deduce că s-a aprovizionat de la magazinele pentru străini. Întrucît, este de presupus că, pentru a-și reface proviziile abandonate, va apela din nou la serviciile furnizorilor amintiți, se va organiza o strînsă supraveghere a acestora. 2) Aceeași situație cu magazinele care vînd costume de gata la prețuri mai piperate. 3) Să se verifice la O.N.T. ce mașină i s-a repartizat și să se organizeze munca pentru depistarea ei. 4) De asemenea, fiind foarte posibil să fi solicitat, cel puțin pentru noaptea asta, o cameră la vreun hotel, să se organizeze o cercetare, pe bază de semnalmente, a străinilor cazați astăzi, după ora cinci după-amiaza! E clar, Dane?

— Și dacă la ora asta gonește spre graniță?

— Nu-ți fă probleme din asta! În timp ce tu te vei ocupa cu organizarea urmăririi, conform planului notat, eu mă duc să-i raportez colonelului Alexandrescu stadiul în care se află ancheta și, cu această ocazie, voi cere supravegherea ieșirilor din țară.

●

— Deci cam asta-i situația, tovarășe colonel — își termină relatarea Apostolescu.

Colonelul Alexandrescu, un bărbat de aproximativ 50 de ani, voinic și cu față lată și aspră, îi ascultase raportul fără să-și manifeste interesul. Din contră, părea mult mai preocupat de simetria

unor semne cabalistice, pe care le trasa cu stiloul pe un bloc-notes, decît de amănuntele ce i le furniza anchetatorul.

Toți subalternii lui Alexandrescu știau că mania șefului lor, de a mîzgăli hîrtia în permanență, fusese generată de interdicția dată de un medic de cord, care-l obligase să se lase de fumat.

— Ascultă, Nicule — catadicsi colonelul să-și ridice privirea spre colaboratorul său —, am impresia că autocritica ta e deplasată. De unde-mi vii cu această idee năstrușnică ?! De unde rezultă că te-ai comportat ca un ageamiu, care, mergînd călare pe două cazuri distincte, și-a irosit timpul bătînd pasul pe loc ? Urmare a noianului de coincidențe, ce s-au evidențiat în timpul investigațiilor, era firesc ca un singur anchetator să se ocupe de cercetarea ambelor cazuri ! În meseria noastră, e bine cunoscut faptul că niciodată coincidențele nu sînt întîmplătoare ! Din contră, atît prin experiența noastră de criminaliști cît și prin literatura de specialitate s-a demonstrat, cu prisosință, că apariția coincidențelor determină, în majoritatea cazurilor, elucidarea afacerii anchetate. Revenind la relatarea ce mi-ai făcut-o, constat că derutarea ta n-a fost cauzată numai de numărul neobișnuit de mare al acestora, cît, mai ales, de consistența lor. Mai întîi, necunoscutul pescuit în lac a fost ucis în noaptea dispariției lui Holliday, apoi măsurătorile medico-legale indicau aceleași caracteristici antropometrice. Dacă la aceste constatări mai adăugăm descoperirea mașinii presupusei victime în apropierea cîmpului infracțional și mobilul ce s-a evidențiat — jefuirea sumei încasate de Holliday în chiar ziua dispari-

ţiei sale —, pista urmată de tine e mai mult decît justificată. Avînd în vedere relatarea ce mi-ai făcut-o, te asigur că, dacă aş fi fost în locul tău, aş fi condus investigaţia exact la fel ca tine ! Aşa că îţi retrag titlul de ageamiu, pe care ţi l-ai arogat ilegal ! glumi colonelul. În consecinţă, expuneţi planul de urmărire şi capturare a criminalului !

Apostolescu expuse pistele de investigare discutate cu Simionescu.

— În regulă ! aprobă colonelul. Te-ai orientat bine, în ceea ce-l priveşte pe Holliday. Dar cu Niculescu, asasinul prezumptiv al necunoscutului din lac, cum rămîne ?

— Toată miliţia a primit semnalmentele lui şi aşteptăm, din moment în moment, să fie capturat. Dealtfel, ni s-a şi semnalat prezenţa lui în judeţul Braşov...

— Foarte bine — îl întrerupse colonelul, altceva ? Eu cu ce te pot ajuta ?

— Consider imperios necesară identificarea celor două victime de la hotelul „Lido"...

— Cine te împiedică s-o faci ?

— Este neîndoielnic că Holliday nu i-a suprimat la întîmplare sau din sadism. După toate probabilităţile trebuie să fie nişte vechi colegi de „breaslă"...

— Şi ce doreşti ?

— Să fiţi de acord să cerem lămuriri suplimentare la Scotland Yard...

— Sînt de acord ! I-a imediat legătura cu Biroul Naţional Interpol !

CAPITOLUL XXVII

CAPTURAREA

În dimineața următoare, cînd Simionescu își făcu apariția în birou, îl găsi pe Apostolescu camuflat în dosul unui nor de fum de țigară, la adăpostul căruia își sorbea gînditor cafeaua.

— 'Neața, șefu' ! Ce ești atit de matinal ? întrebă el, în timp ce, printr-un gest, simulat, de dezgust, gonea cu palma norul de fum din dreptul nasului său.

— Fii liniștit, n-am căzut din pat ! Ce-ai făcut ieri ? replică Apostolescu cu o mină obosită.

— Am dispus executarea planului elaborat pentru urmărirea și capturarea „amicului" nostru. Acum, că plasa a fost întinsă, mă îndoiesc că ar mai putea să ne scape... Spune-mi, te rog, poliția engleză a precizat cine sînt victimele din camera lui Holliday ?

— Din păcate, nu ! Computerul pentru identificarea delicvenților cu cazier n-a reacționat la formula de sinteză a amprentelor celor doi indivizi. Astfel, rezultă că ultimele victime ale lui Holliday n-au suferit nici o condamnare pe teritoriul britanic. Bineînțeles, asta încă nu înseamnă că sînt niște îngerași neprihăniți. Plecînd de la această premiză, Biroul Național Român a cerut Secretariatului general Interpol să facă verificările

de rigoare. Rezultatul obținut urmînd a ne fi comunicat în cursul acestei dimineți...

Se întrerupse cînd începu să sune telefonul...

Era colonelul Iordăchescu de la circulație, care, după ce recunoscu vocea lui Apostolescu, se porni cu o voce voit aspră.

— Ascultă, căpitane, ce-i cu Mercedesul pe care-l căutați ?! O fi din aur, de ați alertat întreaga miliție ?...

— Un răspuns precis vă pot da numai după ce-l găsim — glumi Apostolescu. Aveți vreo veste despre el ?

— Ce veste ! Ce veste să am ?... Decît să ne fi pus să alergăm prin toate coclaurile pentru a-l căuta, mai bine-l puneai pe „mititelul" ăla de Simionescu să scoată capul pe fereastra inspectoratului ! Auzi, dom'le, ce chestie ! Mașina zace la cîțiva pași de inspectorat, în fața hotelului „Victoria", și asta o constatăm, întîmplător, abia acuma, la ora opt dimineața, după ce-am făcut o noapte albă căutînd-o prin toată Capitala — zise cu amărăciune Iordăchescu.

Probabil că Apostolescu n-ar fi scăpat ocazia de a-l ironiza pe șeful arbitrilor circulației, în legătură cu operativitatea și adresa ce-a condus la descoperirea mașinii, în mod întîmplător, de n-ar fi fost atît de grăbit să-l prindă pe urmărit.

După ce mulțumi pentru informație și închise telefonul, se ridică de pe scaun spunînd :

— Hai, Dane ! Mașina lui Holliday e în fața hotelului „Victoria"...

Dar nu ajunseră pînă la ușă și telefonul începu din nou să sune cu insistență. Apostolescu ezită un

moment, întrebîndu-se dacă nu-i cazul să nu-l audă, apoi se decise. Reveni lîngă birou şi ridică receptorul.

— Alo, tovarăşul căpitan Apostolescu ?... Vă rog, aşteptaţi legătura... — anunţă operatoarea.

— Dane — zise Apostolescu acoperind receptorul —, ne cheamă Biroul Interpol, probabil pentru precizările cerute. Du-te singur şi vezi despre ce-i vorba ! Dacă, într-adevăr, locuieşte la hotelul „Victoria", anunţă-mă !... Şi vezi să nu faci pe eroul...

Simionescu dădu asigurător din cap şi părăsi ca o vijelie încăperea.

De îndată ce se stabili legătura telefonică, interlocutorul îşi începu relatarea :

— Tovarăşe Apostolescu, urmare a cererii dumneavoastră, Interpol-ul a stabilit identitatea celor două persoane de care v-aţi interesat. Este vorba de Marciano Dominique, de origine italiană, şi de Peter Schmidt, de origine germană ; ambii aflîndu-se în atenţia Interpol-ului, datorită sesizărilor primite din partea majorităţii statelor europene şi americane. În ceea ce priveşte activitatea lor criminală, gama este prea largă pentru a putea fi citată integral. În orice caz ea este completă ; de la cecuri fără acoperire pînă la hold-up.[1])

Ultima lor ispravă s-a consumat la Stuttgart, în ziua de zece august a.c., cînd împreună cu alţi trei bandiţi, au interceptat şi atacat o maşină ce transporta o sumă considerabilă de bani către o unitate bancară din localitate. În timpul jafului a intervenit o patrulă a poliţiei care trecea, întîm-

[1]) Jaf cu mîna înarmată (expresie americană).

plător, pe acolo. Acest hold-up s-a soldat, deosebit de rănirea gravă a trei polițiști, cu uciderea a doi gangsteri, arestarea lui Dominique și Schmidt, precum și cu dispariția celui de-al cincilea membru al bandei, odată cu banii furați, adică exact 100.000 de dolari! În primele patruzeci și opt de ore de cercetare, cei doi gangesteri au declarat că banda lor era formată numai din patru oameni, în ceea ce-l privește pe al cincilea, care a reușit să dispară, au declarat că habar n-au cine este. Acoperirea identității celui de-al cincilea participant la atac, în mod evident, a urmărit punerea la adăpost a obiectului jafului.

Din păcate, două zile mai tîrziu, adică în ziua de 12 august, Dominique și Schmidt au reușit să scape de sub escorta care-i transporta pentru interogare la judecătorul de instrucție. Din momentul evadării au fost în permanență în atenția Interpolului, dar fără a li se mai putea da de urmă! În legătură cu informarea dumneavoastră, atît Interpol-ul cît și poliția vest-germană vă transmite mulțumirile lor colegiale și vă roagă să le transmiteți certificatele medico-legale asupra decedării celor doi gangsteri, pentru a-i scoate din evidența urmăririlor.

— În următoarele trei zile vă vom transmite documentele solicitate — îl asigură Apostolescu.

— Despre Holliday ne mai puteți spune ceva?

— Deocamdată, nimic nou. Dar sperăm ca în următoarele patruzeci și opt de ore să vă anunțăm capturarea sa.

— Vă doresc succes și... și, colegial, îmi permit să vă atrag atenția că trebuie să acționați cu

multă prudență, deoarece este deosebit de periculos !...

— Vă mulțumesc, tovarășe colonel, pentru avertisment — zise zîmbind Apostolescu — și urmează să vă țin la curent cu evoluția urmăririi...

Închise telefonul și își aprinse gînditor o țigară, dar n-apucă să tragă bine din ea și, după o ciocănitură grăbită, ușa se deschise. În pragul ei se afla un subofițer, care, după ce salută cu mîna la casheta sa albă, raportă grăbit :

— Tovarășe căpitan, agentul de circulație din fața Sălii Palatului Republicii a transmis, prin emițătorul său portativ, o comunicare pentru dumneavoastră...

— S-o auzim ! îl întrerupse nerăbdător Apostolescu.

— Tovarășul locotenent Simionescu a cerut să vi se transmită că vă așteaptă la magazinul de articole bărbătești „Adam"...

Apostolescu nu-l mai asculta. Părăsi atît de repede biroul, încît subofițerul abia avu timp să se dea la o parte din ușă pentru a-i face loc să treacă.

●

Cîteva minute mai tîrziu intră la „Adam". Își aruncă o privire circulară asupra raioanelor de la parter și remarcă de îndată spatele lat al colaboratorului său.

Stătea cu palmele rezemate de tejgheaua raionului de articole de parfumerie pentru bărbați și

îi făcea ochi dulci vînzătoarei, o femeie tînără şi frumoasă cu părul roşu, care, la rîndu-i, îi acorda o atenţie mai mare decît se acordă de obicei unui cumpărător ocazional.

Îşi mai plimbă o dată privirea asupra celorlalte raioane, cu speranţa că va vedea vreun bărbat cu semnalmentele lui Halliday, şi nu-i fu greu să constate, datorită numărului mic de clienţi la aceea oră matinală, absenţa celui căutat.

Se apropie de raionul unde se proptise Simionescu şi, cu nonşalanţa unui client obişnuit, începu să privească mărfurile expuse.

Probabil că aerul său de eventual cumpărător era atît de autentic, încît Simionescu, deşi îl văzu foarte bine, de cealaltă parte a tejghelei ovale, nu-i acordă mai multă atenţie decît cea manifestată de un sfinx la apariţia unui beduin, cu turban.

Apostolescu, întrebîndu-se dacă nu cumva Simionescu a întrecut măsura glumei şi l-a chemat pînă acolo numai pentru a-şi demonstra metodele rapide de cucerire a femeilor frumoase, ocoli tejgheaua şi se apropie de colaboratorul său cu hotărîrea de a-i pipăi glezna, în mod discret, cu şpiţul pantofului. Dar nu mai avu nevoie să-şi ducă planul represiv la îndeplinire, deoarece Simionescu, continuînd să şuşotească cu frumoasa sa interlocutoare, îşi suci palma mîinii drepte, pînă atunci lipită de cristalul tejghelei, cu degetul gros în sus, spre tavan, apoi îl înclină uşor spre scara ce ducea la etaj, unde se aflau confecţiile bărbăteşti.

Căpitanul, oprindu-se şi acordînd un interes sporit mărfurilor expuse sub cristalul mesei, privi

pe sub arcadele sale stufoase, în direcția semnalată. La jumătatea scării se afla un tip, încărcat cu pachete, care cobora spre parter.

Era un bărbat de aproximativ treizeci și cinci de ani, de statură potrivită și cu părul blond, îmbrăcat cu un costum din stofă maro.

În momentul în care bărbatul cu pachete ajunse la parter, Simionescu, renunțînd la cozeria demonstrată pînă atunci, se uită la ceas și manifestă o reală surprindere.

— Pare-mi-se că v-am făcut să întîrziați — remarcă amuzată femeia cu părul roșu.

— Într-adevăr, dar nu-mi pare rău! Dealtfel, cu acordul dumneavoastră, sînt gata oricînd să reiau o conversație atît de plăcută...

— Cînd doriți... Săptămîna aceasta sînt în tura de dimineață — îl invita ea bine dispusă.

— Am să vă caut — promise el și, după ce lansă un „sărut-minuțele", se grăbi pe urmele blondului. Acesta tocmai pășea în stradă prin ieșirea din spre strada Brezoianu.

Apostolescu, păstrînd o distanță de cîțiva metri, porni după Simionescu.

Urmăritul se îndreaptă spre un Mercedes parcat după colț și, după ce-și aruncă pachetele cu cumpărături pe banchetă din spate a mașinii, se urcă la volan. Porni motorul și demară ușor spre Sala Palatului. Odată cu Mercedesul se puse în mișcare și un „B.M.W." albastru, care ajungînd în dreptul anchetatorilor se opri.

Simionescu deschise ușa din spate și se aruncă pe banchetă, înspre cealaltă ușă, pentru a-i face loc și lui Apostolescu.

— Nu-l slăbi din ochi — avertiză Simionescu în clipa cînd Apostolescu se aşeză lîngă el trîntind portiera maşinii.

— Eşti sigur că-i omu' nostru, Dane?

— Nici-o îndoială, şefu'! Şi-a reţinut cameră la hotelul „Victoria" după ora cinci după-amiază şi unicul său bagaj era limitat la geamantănaşul din piele galbenă... Adică seiful său mobil! Dacă la asta adăugăm faptul că se plimbă cu maşina închiriată de O.N.T. locatarului din camera 412 de la hotelul „Lido", precum şi pe acela că natura cumpărăturilor sale indică dorinţa refacerii unei garderobe pierdute... Nu mai avem ce comenta!

În timp ce maşina din faţă urca panta străzii 13 Decembrie, Simionescu continuă:

— În ceea ce priveşte nepotrivirea culorii părului, cu semnalmentele primite, n-are nici-o semnificaţie... Dacă din brunet, la „Perla", a ajuns roşcat, la „Lido", de ce n-am admite că, posedînd o trusă pentru vopsirea rapidă a părului, a ajuns blond la hotelul „Victoria"?

În clipa cînd Apostolescu se decise să-şi încline capul aprobator, Mercedesul urmărit opri lîngă stopul din bulevardul N. Bălcescu şi, cînd culoarea roşie a semaforului ceda locul celei verzi, vira la stînga pe magistrală.

— Ce şi-a cumpărat de la „Adam"?

— Două perechi de pantofi, ciorapi, cămăşi... Dar cînd l-am văzut că urcă scările spre raionul de confecţii, pentru a nu-mi remarca gingaşa făptură, deoarece magazinul era tot atît de plin ca şi buzunarele mele înainte de soldă, mi-am căutat de lucru la raionul unde m-ai văzut şi care-mi oferea

posibilitatea să supraveghez unica cale de părăsire a magazinului...

— Trebuie să recunosc că ți-ai ales un „post de observație" foarte judicios — ironiză Apostolescu.

— Eh !... — replică imperturbabil Simionescu. Asta-i meseria noastră. Cîteodată ai de-a face cu cadavre înverzite de putrefacție..., altădată cu femei frumoase și amețitor parfumate... Dacă n-ar exista această variație, mă refer mai ales la ultima categorie, probabil că am vedea lumea înconjurătoare în culori foarte sumbre... — filozofă el cînd mașina trecu prin fața restaurantului „Grădinița".

Apostolescu, privind absent magazinele care defilau prin fața ferestrei de la portieră, își scoase pachetul de țigări și după ce-și alese una, o aprinse.

— Acum ce facem ? Ne ținem după el să-l vedem legăturile ? se interesă guralivul locotenent.

— La asta mă gîndeam și eu... — mărturisi Apostolescu. Cred că cel mai bine ar fi să-l capturăm de îndată ce ni se oferă o ocazie potrivită. Deosebit de faptul că, prinzîndu-i jocul, nu văd ce contacte revelatoare ar putea să aibă, recunosc, nu-mi pot înfrîna nerăbdarea de a-l lua de guler !

Ajungînd în piața Romană, Mercedesul viră spre dreapta, apoi se angajă în sensul giratoriu, pentru întoarcere spre stînga. Cînd ajunse în dreptul străzii Mendeleev, reduse viteza, mai alunecă vreo cincizeci de metri și opri în fața debitului de tutun ce se afla la intersecția cu strada Biserica Amzei.

B.M.W.-ul miliției, părînd să nu acorde nici o atenție manevrelor de parcare a Mercedesului, își

continuă cursa încă cîteva zeci de metri, apoi, virînd la stînga, se întoarse și începu să piloteze pînă în fața Ministerului Minelor, unde opri în spatele altor autoturisme.

— Fii atent, Vartunian, se adresă Apostolescu șoferului, în timp ce cobora după Simionescu pe trotuar, vii ușor după noi și ești numai ochi.

— Am înțeles, tovarășe căpitan — îl asigură acesta laconic.

Între timp, urmăritul trînti portiera Mercedesului, traversă pe trotuarul din partea dreaptă și porni fără grabă spre piața Romană.

În spatele lui, la aproximativ zece metri distanță, veneau anchetatorii, care, privindu-l cum examinează firmele magazinelor prin fața cărora trecea, încercau să ghicească scopul promenadei sale. Spre norocul lor, nu fură nevoiți să-și stoarcă prea mult timp creierii cu pronosticuri, deoarece urmăritul ajungînd în fața magazinului „Turist" se opri și intră.

Trecînd prin fața vitrinei magazinului, Apostolescu și Simionescu își continuară cursa, rezumîndu-se numai la aruncarea unei priviri aferate asupra mărfurilor expuse în gallantar.

Înaintînd spre barul din colțul străzii, Apostolescu preciză :

— Își reface provizia de țigări și whisky, pe care a fost nevoit s-o abandoneze la „Lido".

— Îl umflăm ? întrebă nerăbdător Simionescu.

Apostolescu, oprindu-se în fața barului, măsură cu privirea strada Mendeleev și răspunse :

— Da. Strada nu este populată, așa că nu riscăm rănirea întîmplătoare a vreunui pieton.

Dane, treci pe celălalt trotuar ! Dacă porneşte spre bulevard, îl interceptezi şi-l imobilizezi ! Eu am să mă întorc spre strada Biserica Amzei şi voi face acelaşi lucru, dacă vine spre mine. În caz că se îndreaptă spre mine, nu-l urmări din spate, pentru a nu te aşeza pe linia de tragere a armei mele...

— Cunoaştem ! îl întrerupse Simionescu cu nervozitate.

Fără să ţină seama de întrerupere, Apostolescu îl avertiză :

— Dacă, între timp, creşte numărul pietonilor pe stradă, amînăm acţiunea pînă vom avea din nou condiţii prielnice !

Se întoarse pe călcîie şi porni înapoi, spre punctul din care venise. Depăşi magazinul „Turist" şi mai merse încă vreo cinsprezece metri, pînă în faţa unui atelier de croitorie, unde se opri pentru a examina un manechin îmbrăcat într-un costum atît de prăfuit încît ar fi fost imposibil să i se mai poată preciza culoarea iniţială.

Continuînd să supravegheze cu coada ochiului uşa magazinului, îşi strecură mîna la subsuoara stîngă, înlătură cureluşa de siguranţă de pe crosa pistolului şi trase cu degetul gros cocoşul armei înapoi, spre patul armei, pînă ce un declic metalic îl anunţă că s-a înzăvorit.

Spre norocul lui, răbdarea nu-i fu pusă la o încercare prea grea. Cîteva minute mai tîrziu, urmăritul ieşi din magazin ţinînd în mîna dreaptă o sacoşă albă, din material plastic.

Purtătorul burduşitei sacoşe rămase nehotărît în faţa magazinului, privind spre cele două capete de străzi, apoi, părînd că s-a decis, porni spre Piaţa

Română. Dar, cînd ajunse la cîțiva metri de locul unde-l aștepta Simionescu, se întoarse și porni grăbit spre locul unde-și lăsase mașina.

Apostolescu îl lăsă să se apropie pînă la cîțiva pași de vitrina în care se afla prizionier amărîtul de manechin și, întorcîndu-se, se uită cu un aer aferat la figura trecătorului. Apoi, brusc, cu mimica celui care-și recunoaște un bun și drag prieten, i se adresă într-o explozie de expansivitate :

— *Hallo ! What surprise ! How are you do Harry ?*[1]

În timp ce interpelatul își ridică, buimac, privirea spre el, Apostolescu făcu un pas lateral, spre mijlocul trotuarului, și-l obligă să se oprească la jumătate de metru de el.

Exact în acel moment, începu să se apropie, din spre bar și Simionescu, avînd grijă, conform consemnului primit, să meargă lîngă bordura trotuarului.

— *I'm sorry, but we haven't met before. It's a mistake, perhaps...*[2] — replică el zîmbind și ridicînd din umeri cu regret.

— *Aren't you mr. Harry Holliday ?*[3] întrebă neîncrezător Apostolescu.

— *Certainly, not ! My name is Walace Bull*[4] — spuse el, încercînd să-l ocolească pe Apostolescu pentru a-și vedea de drum.

---

[1]) Hei ! Ce surpriză ! Ce faci Harry ?

[2]) Îmi pare rău, dar nu cred să ne fi cunoscut vreodată. Probabil că e o confuzie...

[3]) Nu sînteți dumneavoastră domnul Harry Holliday ?

[4]) Nu, bineînțeles ! Numele meu este Walace Bull.

— *Have it your own way...* — admise căpitanul, continuînd să blocheze trotuarul. *Will you be so kind to let me see your passport? I'am detectiv în criminal investigation departament*[5].

Descumpănirea bărbatului din faţa lui Apostolescu dură numai o fracţiune de secundă. Sub privirea atentă a ultimului îşi eliberă mîna dreaptă, preluînd sacoşa cu ţigări în cea stîngă, şi, evident mirat de cererea căpitanului, îşi ridică mîna spre sacou pentru a-şi scoate portofelul.

În următoarea clipă, mai înainte ca mîna presupusului gangster să fi apucat să se strecoare sub haină, Apostolescu îl lovi cu pumnul stîng în abdomen. Deşi lovitura nu fusese deosebit de puternică, adversarul se curbă înainte, probabil mai mult cu intenţia de a o eschiva. Aceasta era reacţia pe care o aştepta Apostolescu, deoarece, aproape simultan, lovi cu dreapta în vîrful bărbiei ce i se oferise.

De data aceasta, lovitura fu atît de năpraznică încît recepţionerul ei scapă sacoşa cu ţigări, se ridică pe verticală o jumătate de metru şi, corijîndu-şi direcţia în aer, porni să zboare cu motoarele în plin spre înapoi.

Simionescu, care între timp ajunsese la doi metri în spatele lui, de unde veghea desfăşurarea acţiunii, interveni pentru a împiedica bolidul să-şi consume tot combustibilul de propulsie. Mai înainte de a lua contact cu caldarîmul, îl înhăţă cu mîinile sale lungi şi, ridicîndu-l din nou în poziţia verticală, încercă să-l aşeze pe picioare, dar trebui

---

[5]) Mă rog, fie... Vă rog să aveţi amabilitatea să-mi arătaţi paşaportul dumneavoastră. Sînt anchetator în serviciul de cercetări criminale.

să renunțe la samariteana sa intenție, deoarece trenul de aterizare al catapultatului, dovedind o elasticitate deosebit de accentuată, refuză să-i suporte greutatea. Lovitura primită la bărbie îl făcuse knock-out.

Cînd Apostolescu se aplecă să ridice de pe trotuar sacoșa înțesată cu pachete de țigări, un zgomot de frîne anunță sosirea B.M.W.-ului, condus de Vartunian.

Întrucît mașina opri cu portiera din spate deschisă, lui Simionescu nu-i mai rămase decît să-și depună protejatul pe banchetă și să se suie alături de el. După ce Apostolescu se așează pe locul de lîngă șofer și trase portiera, mașina demară spre inspectorat.

Acțiunea de capturare durase atît de puțin, încît o doamnă mai în vîrstă, care se oprise, în momentul acroșării banditului, n-apucase să vadă scena și mașina miliției dispăruse în direcția bulevardul Magheru.

— Schmitt and Wesson, calibrul 38, cu surdină — decretă Simionescu, arătînd revolverul scos din tocul fixat în partea stîngă a abdomenului celui care, arborînd o figură surîzătoare, continua să viseze alături de el.

— Firesc — catedicsi Apostolescu, fără să întoarcă capul spre colaboratorul său.

— Cum te-ai hotărît atît de repede să-l lovești, cînd de obicei ești atît de cumpătat la utilizarea forței ?

— N-am avut de ales, Dane. Cînd l-am văzut că-și trece sacoșa cu țigări în mîna stîngă, am fost sigur că pe cea dreaptă n-o va utiliza pentru a-și

scoate portofelul cu acte. N-am întîlnit croitor să facă buzunarul pentru acte în partea stîngă a sacoului... Știi, n-aveam chef să-l las să-mi facă în craniu o fereastră circulară, cu un diametru de 9,65 milimetri.

— Bravo, șefu'! Te-ai orientat bine. Altfel îmi creai o grămadă de neplăceri...

— Te referi la cheltuiala ocazionată de cumpărarea unei coroane funerare? glumi Apostolescu.

—...Cu formele pentru scăderea celor nouă cartușe, pe care le-aș fi mutat din încărcătorul pistolului meu între umerii domnului — își continuă Simionescu monologul, arătînd spre bărbatul care, stînd întins pe banchetă, își rezemase, cu un aer de supremă fericire, capul de coapsa lui.

CAPITOLUL XXVIII

INTEROGATORIUL

Subiectul incidentului din strada Mendelcev mai dormea cînd Simionescu îl introduse în biroul lor.

După ce îl instală într-un echilibru relativ pe un scaun, scoase o placă de sticlă dintr-un sertar al biroului, o șterse cu o bucată de vată îmbibată în spirt și, cînd aceasta se zvîntă, aplică pe suprafața cristalului palma bărbatului care continua să fie sub influența loviturii primite sub bărbie.

Terminînd operația de amprentare, Simionescu apucă placa cu vîrful degetelor și părăsi biroul.

Cînd reveni în cameră, cîteva minute mai tîrziu, îl găsi pe Apostolescu plimbînd o scticluță cu amoniac pe sub nasul leșinatului.

— Șefu', căpitanul Maier a confirmat identitatea. Avem de-a face cu domnul Holliday în persoană — anunță Simionescu.

În timp ce Apostolescu își înclina capul într-un gest de aprobare, Holliday începu să strîmbe din nas. Încercă, prin mișcări inconștiente, să se ferească de mirosul pătrunzător al amoniacului și se deșteptă.

Mai întîi clipi buimac din ochi, privind mirat cînd spre Apostolescu cînd spre Simionescu, apoi, reamintindu-și atît de ultimele secvențe dinaintea amneziei sale cît și de figura detectivului, înțelese că a fost arestat și izbucni, cu mînie, în limba engleză :

— Ce-nseamnă asta, domnule ! Cum ți-ai permis să maltratezi și să arestezi un cetățean al Statelor Unite ?... Am să mă plîng Ambasadei... Ăsta-i un abuz indescriptibil !...

— Un moment ! îl întrerupse calm Apostolescu. Aveți permis de port-armă pentru revolverul găsit asupra dumneavoastră ?

Cîteva clipe păru surprins, apoi se repezi cu îndrăzneală :

— Ce permis, domnule ?! În America n-avem nevoie de permis...

— Se poate, dar la noi în țară, posedarea unei arme fără autorizație se pedepsește cu închisoarea !

— Eu sînt american !...

— Intrînd pe teritoriul țării noastre, în mod firesc, trebuia să vă supuneți jurisdicției românești...

— Bine, domnule, dați-mă în judecată ! Fiind cetățean străin, conform legilor internaționale, pot să-mi răscumpăr libertatea plătind zilele la care voi fi condamnat. N-am dreptate ? se interesă el batjocoritor.

— Aveți perfectă dreptate. Nu pot să vă contrazic — admise Apostolescu —, dar, știți, de fapt, nu pentru acest delict v-am reținut...

— Ce vreți să insinuați ?!

Apostolescu îl privi amuzat.

— Doriți o țigară ? întrebă el întinzîndu-i pachetul său cu „Snagov".

— N-am timp de pierdut ! refuză Holliday. Vă rog să-mi spuneți ce doriți ?!

— Pașaportul dumneavoastră, vă rog.

Apostolescu luă pașaportul, pe care Holliday îl aruncase pe birou, într-un gest de dispreț, și începu să-l răsfoiască.

Cînd ajunse la pagina pe care se afla fotografia, trase o lupă mare dintr-un sertar al biroului său și începu să examineze cu ajutorul ei chipul posesorului actului.

— Acest document prezintă două cîudățenii — afirmă Apostolescu, cîteva minute mai tîrziu, punînd pașaportul și lupa pe birou. Mai întîi — deși s-a lucrat „artistic", recunosc ! —, cu excepția adezivului folosit la fixarea fotografiei, între posesorul chipului și pașaport nu există nici o legătură, deoarece timbrul sec nu coincide pe ambele. Acest delict, în țara noastră, se numește fals și uz de fals în acte publice...

— Protestez !...

— Nu vă grăbiți !îl întrerupse ironic Apostolescu și continuă cu o voce uniformă : Cea de a doua ciudățenie constă în faptul că, deosebit de mistificarea documentului de călătorie, fotografia de pe pașaport, deși ilustrează vag chipul dumneavoastră, nu vă aparține. Cum explicați aceste nepotriviri ?

— Aveți o imaginație foarte bogată, domnule polițist ! replică Holliday cu sarcasm. Altfel puteați găsi și singur o explicație. În primul rînd, s-a dezlipit poza, și am lipit-o singur, și în al doilea, fotografia de pe pașaport a fost făcută în urmă cu zece ani, timp în care, mărturisesc, am mai crescut nițel... — adăugă el, ridicîndu-și batjocoritor brațele.

— Mda... Cum să spun ? Explicația dumneavoastră, într-adevăr, este logică...

— Atunci ce mai doriți ? ! îl întrerupse cu bruschețe Holliday.

— Încă o lămurire. Ce interpretare se poate da faptului că fotografia, pe care ați făcut-o în urmă cu zece ani, seamănă atît de mult cu chipul gangsterului german Peter Schmidt ?

— Nu înțeleg, ce vreți să spuneți ? întrebă el, afișînd un aer de surprindere. Habar n-am despre cine și despre ce vorbiți !

— Dacă doriți să vă stimulez memoria, o voi face. Mă refer la unul dintre cei doi bărbați pe care i-ați ucis, ieri după-amiază, în hotelul „Lido".

Nici cea mai mică tresărire nu apăru pe chipul lui Holliday cînd anchetatorul începu să-și precizeze acuzațiile.

— Domnule polițist, aș putea să vă furnizez două explicații — alegerea celei mai bune rămînînd

la latitudinea dumneavoastră ! —, ori deliraţi, ori faceţi o confuzie de persoană !

Apostolescu, fără să se grăbească, strivi ţigara în scrumieră, îşi împreună mîinile pe birou şi, în sfîrşit, se decise să-şi ridice privirea spre celălalt :

— Întrucît amîndoi lucrăm în aceeaşi branşă, deşi la antipodul ei, fără nici o îndoială că ne cunoaştem meseria. Deci am să vă propun un tîrg, aşa ca între noi, profesioniştii, pentru a înlătura pierderile inutile de timp...

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi !... Şi nici la ce tîrg vă referiţi !

— Dacă o să mă ascultaţi cîteva minute, abţinîndu-vă de a mă mai întrerupe, veţi pricepe ce doresc de la dumneavoastră.

— Bine, vă ascult ! admise el cu un gest de resemnare. Dar vă rog să terminaţi mai repede.

— Mai întîi, numele dumneavoastră real este Harry Holliday...

— Ăsta cine o mai fi ? persiflă Holliday.

— Domnule Holliday — începu Apostolescu, afişînd o figură de om jignit în amorul său propriu — să lăsăm de-o parte aceste încercări puerile de apărare... doar nici unul dintre noi nu-i ageamiu ! M-aţi întrebat cine-i Holliday şi eu am să vă răspund scurt şi precis, concluziile fiind ale dumneavoastră. Deosebit de desenele papilare ale degetelor, pe care le purtaţi la mîini — glumi Apostolescu —, sîntem şi în posesia unei fişe operative, trimisă de Scotland Yard, a numitului Harry Holliday. E clar ?

— De acord, sînt Harry Holliday — recunoscu

el dînd resemnat din umeri. Şi ce-i cu asta? O să mă extrădaţi în Marea Britanie şi... baste!

— Într-adevăr, aşa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile..., dacă ele nu s-ar prezenta şi sub o altă optică. După ce-aţi intrat pe teritoriul românesc, luna trecută, aţi comis nişte delicte pentru care, mai înainte de a fi extrădat, va trebui să daţi socoteală justiţiei noastre.

— La ce vă referiţi? întrebă cu nesiguranţă Holliday.

— La uciderea lui Marciano Dominique şi bineînţeles, a lui Peter Schmidt, de care v-am mai vorbit...

— Avînd în vedere tîrgul pe care mi l-aţi propus mai înainte, respectiv dorinţa dumneavoastră de a nu vă pierde în mod inutil timpul, vă asigur că habar n-am despre cine şi despre ce-mi vorbiţi — îl întrerupse el, clătinîndu-şi capul cu candoare.

— Mai bine s-o luăm metodic — conveni Apostolescu. Recunoaşteţi că, pînă ieri după amiază, aţi locuit la hotelul „Lido", sub numele Day Mackenzie?

— Regret, dar nu pot să recunosc un neadevăr, oricît mi-aţi fi de simpatic.

— Vă rog să mă credeţi, e departe de mine intenţia de a specula „simpatia" pe care mi-o acordaţi — replică Apostolescu pe acelaşi ton, de ironie nedisimulată. Deci, s-o luăm din nou poliţieneşte. Pentru început, e adevărat că în ziua de 15 august v-aţi reţinut o cameră la hotelul „Perla" din Mamaia?

Holliday privi îndelung ochii verzi şi pătrun-

zători ai interlocutorului său, încercînd să priceapă ce se ascunde în dosul lor. Deşi îşi dădea seama că detectivul ştie unele lucruri despre el, poate chiar prea multe, era convins că rutina lui va reuşi să-l scoată din orice încurcătură. Dar, pentru a nu se lăsa prins în capcană, trebuie să fie, în primul rînd, precaut.

— Mă rog, să admitem că afirmaţia dumneavoastră este adevărată... Ce vedeţi rău în asta ? tatonă el.

— Rău ? ! Am spus eu că e rău să ai o cameră pe malul Mării Negre, în luna august şi la ultramodernul hotel „Perla" ? Din contră, e grozav !... Pe mine altceva mă interesează. Vă rog să-mi spuneţi, ce-aţi făcut din momentul în care aţi angajat camera de la Mamaia şi pînă astăzi, cînd am avut plăcerea să ne întîlnim ?

— Păi, ce să fac ? Am făcut la fel ca toţi cei ce vin la Mamaia, care-i un fel Miami american, m-am distrat cît am putut de bine...

— Cînd aţi părăsit Mamaia ?

— Nu-mi amintesc prea bine.

— Am să vă rog să faceţi un efort de memorie şi să răspundeţi la întrebare — insistă Apostolescu pe un ton puţin mai aspru.

— După aproximativ două săptămîni, plictisindu-mă de soare şi mare, am plecat să vizitez şi alte staţiuni din ţara dumneavoastră. Mă refer la cele cu altitudine ridicată...

— Vreau să-mi răspundeţi cu precizie, cînd aţi părăsit Mamaia ?

— Ei, nu ! Aşa, ca la şcoală, nu ştiu... Adică nu, mint !... Acum îmi amintesc. Am părăsit staţiunea

patru zile mai tîrziu... Știți, întotdeauna fac o stare alergică dacă stau prea multă vreme la soare...

— Dacă ați stat numai patru zile, înseamnă că ați plecat din Mamaia în 19 august. Așa-i ?

— Exact ! admise Holliday.

Apostolescu îl privi lung, foarte lung.

— Regret, dar trebuie să vă contrazic... adică, de fapt, să vă reamintesc că data exactă a fost seara zilei de 20 august — zise el și, văzîndu-l că vrea să protesteze, continuă repede : — Am suficiente probe pentru a-mi dovedi afirmația !

— Nu vă contrazic — se înmuie Holliday. A trecut o lună de zile de atunci, așa că-i firească această omisiune... Mai cu seamă că n-am urmărit în mod special să memorez acest fapt. Dar, în definitiv, de ce vă preocupă atît de mult această dată ? De ce-i acordați atîta importanță ?

— Vă promit că voi reveni asupra acestei probleme — se angajă Apostolescu zîmbind ușor. Acum, după ce-am căzut de acord asupra datei reale, vă rog să-mi spuneți unde v-ați petrecut timpul din seara zilei de 20 august și pînă astăzi, cînd v-am „invitat" aici ?

— Nu v-am spus ? Am călătorit prin mai multe stațiuni de munte. Soarele de la Mamaia era foarte puternic și mi-a dat o stare de alergie...

— Vă rog să precizați stațiunile pe care le-ați vizitat ? îi întrerupse Apostolescu tirada.

— Îmi pare rău, dar mi-e imposibil să-mi reamintesc denumirea lor... Știți, fonetica limbii române nu-i tocmai ușoară pentru un anglo-saxon.

— Vă rog să vă înlăturați reticențele provocate de teama unei pronunții defectuoase. Faptul că stîl-

cîți denumirea unor localități românești, nu poate dăuna nimănui și cu atît mai puțin stațiunilor respective. Vă ascult!

Holliday își aprinse o nouă țigare, pe care o alese cu multă grijă din pachet, pentru a mai cîștiga timp de gîndire, apoi spuse:

— Adevărul este că întreaga perioadă, la care v-ați referit, am stat într-o singură localitate, dar, din păcate, chiar cu riscul de a vă supăra, n-o pot indica.

— Datorită dificultății de pronunțare? interveni, pentru prima oară, sarcastic Simionescu.

— Nu! Nu despre asta-i vorba. Din momentul în care am părăsit Mamaia, am locuit împreună cu o doamnă... Fiind vorba despre o doamnă căsătorită, sper că-mi veți înțelege discreția și nu veți mai insista asupra întrebării dumneavoastră — afirmă Holliday, convins că a pus lucrurile la punct.

Apostolescu privi amuzat spre Simionescu, iar acesta, nemaiputînd să se stăpînească, începu să rîdă cu gura pînă la urechi.

— Ce găsiți de rîs?! întrebă contrariat Holliday. La dumneavoastră în țară bărbații nu păstrează discreție asupra relațiilor sentimentale? Mai cu seamă atunci cînd există riscul compromiterii unei femei oneste?

— Lăsînd de-o parte discreția la care e redus un bărbat, cînd există riscul compromiterii unei femei „oneste", sînt totuși nevoit să insist asupra întrebării mele — precizează Apostolescu inflexibil.

— Regret, dar refuz să vă satisfac curiozitatea! replică hotărît Holliday.

Apostolescu își înălță umerii într-un gest de regret.

— Bine, atunci, pentru a vă scoate din încurcătura, în care vă pune situația dumneavoastră de „gentleman", am să iau păcatul indiscreției asupra-mi. Din ziua de 21 august și pînă ieri după-amiază ați locuit în camera 412 a hotelului „Lido". E adevărat ?

— Regret că trebuie să vă contrazic, dar nu-i adevărat. N-am locuit niciodată la hotelul de care-mi vorbiți... parcă „Lido" ați spus că se numește...

Apostolescu strîmbă din nas și scoase un oftat de plictiseală.

— Domnule Holliday — începu Apostolescu —, să știți că m-ați deziluzionat. Eu speram într-o discuție sinceră, iar dumneavoastră îmi faceți șicane la tot pasul. Și ceea ce mă supără cel mai mult este faptul că dumneavoastră nu sînteți un amator, și ar fi trebuit să vă dați seama că nu v-am arestat așa... de florile mărului.

— Tocmai vream să vă întreb de ce m-ați arestat ? îl întrerupse Holliday. Faptul că posedam o armă fără autorizație legală a rezultat ulterior, după ce m-ați adus aici.

— Așa este, domnule Holliday ! Nu v-am arestat atît pentru port ilegal de armă, cît pentru utilizarea ei...

— Ce vreți să spuneți cu asta ? se miră Holliday.

— Ce altceva credeți că aș putea spune în afara faptului că ieri după-amiază ați ucis doi oameni într-o cameră a hotelului „Lido" ?

— Glumiți probabil... ?

— N-am timp de glume cu dumneata, domnule Holliday ! îl repezi incisiv anchetatorul. Putem dovedi, atît prin martori cît și prin amprentele relevate din camera 412, că ați locuit la „Lido". Nu este prima oară cînd veniți în contact cu metodele științifice de cercetare ale poliției și sper că realizați imposibilitatea negării unui fapt atît de ușor de probat.

— Bine. Admit că într-adevăr am locuit la hotelul „Lido" — cedă gangsterul. Și ce-i cu asta ? De unde rezultă că am ucis doi oameni ?

— Din depoziția unor martori, care v-au văzut intrînd împreună cu ei în camera 412, de unde, jumătate de oră mai tîrziu, ați plecat singur. Puțin mai tîrziu, cei doi „musafiri" au fost găsiți ciuruiți de gloanțe.

— Regret, dar nu i-am împușcat eu. Cînd am părăsit camera, cei doi amici ai mei îmi degustau, cu multă plăcere, provizia de whisky. Ce s-a întîmplat după plecarea mea nu știu și nici nu mă interesează ! Poate s-au îmbătat și s-au omorît între ei — sugeră el.

— Imposibil, arma crimei lipsea !

— Poate a venit altcineva după plecarea mea...

— Îmi pare rău, dar argumentarea-i slabă. O dovadă, a acuzației pe care v-am adus-o, fiind furnizată chiar de plecarea dumneavoastră, definitivă și precipitată, de la „Lido".

— Vă înșelați. Asta nu dovedește nimic. Am fost nevoit să părăsesc hotelul datorită zgomotului infernal pe care-l producea în fiecare zi, pînă noaptea tîrziu, orchestra ce cînta pe terasă, adică sub fereastra camerei mele.

— Cum adică ? întrebă Simionescu. Aproape o lună de zile ați suportat concertul orchestrei și deodată n-ați mai rezistat ?

— Am rezistat pînă la prima criză de astenie. E simplu, nu ?

— Și tot datorită asteniei v-ați abandonat prietenii și garderoba, nu ?

— Cînd ai bani, e mai ușor să-ți cumperi lucruri noi decît să te cari cu cele vechi ! Mai cu seamă atunci cînd, oricum, tot te-ai plictisit de ele.

— Deh... Se poate. În definitiv, de ce nu ? Fiecare după obiceiuri și, mai ales, posibilitățile sale materiale — admise Simionescu ironic.

— Dacă am reținut bine spusele dumneavoastră, cînd ați părăsit camera 412 cei doi musafiri vă apreciau whiskyul cu care i-ați servit. Așa-i ? întrebă Apostolescu.

— Întocmai !

— Atunci cum se explică faptul că pașaportul uneia dintre victime se află în posesia dumneavoastră ? atacă repede căpitanul.

Holliday duse din nou mîna spre pachetul cu țigări, cu dorința expresă de a cîștiga timp de gîndire.

— Domnule Holliday, nu te mai chinui. Zău, e păcat să te alegi, într-adevăr, cu o astenie. Mai bine mi-ai spune dacă, pe acolo pe unde ai umblat dumneata, ai auzit vreodată de laboratoarele de balistică de pe lîngă serviciile de criminalistică ?

Holliday ridică, surprins, privirea de la pachetul cu țigări pe care-l moșmondea și se uită atent la anchetator. Pentru prima oară de cînd se afla acolo, părea în mod real tulburat.

— Credeți că-i greu de probat că gloanțele extrase din cadavrele găsite în camera 412 au fost trase cu chestia asta? întrebă Apostolescu, arătînd spre biroul lui Simionescu revolverul ce îl confiscaseră.

Holliday continua să tragă din țigara ce o ținea între buze, dar pe care, datorită emoției, uitase s-o mai aprindă.

— O.K.! se decise el. E adevărat, eu i-am împușcat... Dar să știți că am fost în legitimă apărare... Dacă nu trăgeam eu, mai întîi, acum aș fi fost un hoit! Aŭ venit să mă curețe, dar le-am luat-o înainte... Asta a fost!...

— Ușurel, ușurel, domnule Holliday! Pentru a vă verifica sinceritatea, vă rog să începeți cu începutul. Relatați-ne scopul ce v-a adus în țara noastră și ce-ați făcut din momentul în care a-ți descins la „Perla" și pînă v-am arestat. Vă ascultăm! zise Apostolescu, aruncînd o privire semnificativă spre colaboratorul său.

Simionescu, printr-o imperceptibilă bătaie de pleoape, îl asigură că magnetofonul înregistrează.

— În ziua de 4 august am evadat din închisoarea Dartmoor, unde aveam de executat o pedeapsă, și, după ce mi-am luat banii pe care-i aveam lăsați într-un anumit loc, am trecut Canalul Mînecii în Europa. Cînd am ajuns în Republica Federală Germania, m-am dus la un falsificator de acte și mi-am confecționat un pașaport pe numele Mike Gills. Din momentul în care am avut bani și o identitate, nu-mi mai trebuia decît un loc de refugiu pînă ar fi încetat alerta dată de poliția britanică după evadarea mea. Fiind în căutarea unui loc de refugiu,

am ajuns la o agenție de turism, unde am optat pentru o călătorie în România. Am preferat Mamaia, altor stațiuni, deoarece m-am gîndit că țara dumneavoastră, nefiind afiliată la Interpol, n-are nici un motiv să-mi acorde prea multă atenție...

— N-ați fost prea bine informat, domnule Holliday. România este afiliată la organizația poliției internaționale ! O dovadă, în sprijinul spuselor mele, este chiar capturarea dumneavoastră. Acum, după ce v-am dat această lămurire, vă rog să vă reluați relatarea.

— După cum vă spuneam, m-am instalat la „Perla", unde aveam de gînd să rămîn pînă la sfîrșitul sezonului estival, apoi, în continuare, să mă îndrept spre o stațiune montană. Astfel, intenționam să rămîn în țara dumneavoastră doi sau trei ani, pînă mi se pierdea urma. Dar, spre ghinionul meu, în dimineața zilei de 20 august am văzut în liftul hotelului „Perla" un detectiv de la Scotland Yard și, deși m-am eschivat, am avut certitudinea că m-a recunoscut. Am realizat imediat riscul acestei întîlniri și m-am hotărît să dispar din localitate, mai înainte de a-i da timp să anunțe poliția britanică. În acest scop, am schimbat în lei o parte din valuta pe care o aveam, pentru a nu mai fi nevoit să apelez la serviciile unei bănci, unde aș fi putut fi prins dacă ați fi fost anunțați de prezența mea în România.

Holliday făcu o pauză pentru a-și aprinde o țigară, apoi reluă :

— Deși plănuisem să plec a doua zi, în seara zilei de 20 august, coborînd să-mi iau în primire mașina de la un service, unde o lăsasem pentru

revizie, i-am văzut în holul hotelului pe Marciano Dominique şi Peter Schmidt, doi gangsteri cu care avusesem cu ani în urmă un diferend. Mi-am dat seama că veniseră pentru a se răfui cu mine şi, pentru a-mi pierde urma, un sfert de oră mai tîrziu am părăsit hotelul. M-am dus cu maşina pînă la Constanţa, de unde am plecat cu trenul spre Bucureşti şi m-am instalat la hotelul „Lido". Uitasem complet de existenţa lor, cînd, coborînd ieri în holul hotelului, pentru a mă duce la masă, m-am trezit cu ei lîngă mine. Sub ameninţarea armelor, ascunse sub haine, m-au obligat să mă întorc în camera mea. Am ştiut ce mă aşteaptă dacă nu acţionez înaintea lor. De aceea, i-am servit cu băutură şi cînd am văzut că ridică paharele, avînd astfel mîna dreaptă ocupată, am scos revolverul şi i-am împuşcat. Vă rog să mă credeţi, n-aveam de ales. Dacă n-o făceam eu, o făceau ei! În definitiv, n-am făcut altceva decît să mă apăr! afirmă el cu convingere.

— Domnule Holliday, vă rog să precizaţi motivul care a generat dorinţa lor de a vă suprima? ceru Apostolescu.

— Au considerat că ultima lor condamnare la închisoare a fost pricinuită de „ciripeala" mea. Degeaba am încercat să-i conving că eu nu-s spionul poliţiei; le intrase în cap că sînt trădător... Asta a fost tot! Acum vă daţi seama că n-aveam altă cale, ori eu, ori ei... Am fost în legitimă apărare...

— Domnule Holliday, cînd aţi fost la Stuttgart pentru ultima oară? întrebă Apostolescu cu nepăsare.

— La Stuttgart? se miră el. N-am mai fost pe acolo de şapte-opt ani.

Apostolescu, privindu-şi mîinile şi pocnindu-şi falangele, spuse cu un aer de plictiseală :

— Ce să mă fac ? Iar nu sînteţi sincer cu mine !...

— Cum puteţi spune una ca asta ?! se revoltă Holliday. V-am relatat totul, ca unui duhovnic...

— Aici nu sîntem la biserică, domnule Holliday ! Sînt poliţist şi vreau să cunosc adevărul, tot adevărul ! Păstraţi-vă balivernele pentru duhovnici ! îl repezi Apostolescu. Ce-aţi făcut la Stuttgart în ziua de 10 august ?!

— Nu înţeleg ?... V-am mai spus că n-am fost la Stuttgart de...

— Nu vă mai pierdeţi timpul ! îl întrerupse căpitanul cu bruscheţe. Cunoaştem afacerea cu „hold-up"-ul de acolo. Relataţi adevăratul motiv al răfuielii pe care aţi avut-o la hotelul „Lido" !

Holliday păru tentat să protesteze, dar, văzînd figura decisă a anchetatorului, renunţă şi începu să vorbească resemnat :

— Sînteţi mai bine informat decît mi-am închipuit. Într-adevăr, am participt şi eu la „hold-up" ! Dar, să ştiţi, numai ca şofer... Eu nu m-am mişcat de la volanul maşinii. După ce a fost adus sacul cu bani şi credeam că totul este „O.K.", a intervenit o patrulă a poliţiei, care a deschis focul. Văzînd că doi dintre oamenii noştri au fost împuşcaţi, iar Marciano şi Peter au rămas fără muniţie, am preferat să mă topesc. Asta a fost totul ! Eu n-am tras în poliţie... Se poate constata...

— Vă cred, domnule Holliday. Atît timp cît aveați la îndemînă obiectul jafului, de ce v-ați mai fi riscat integritatea pielii ?

— Așa este ! admise el repede. Și vă dați seama cît am rămas de surprins cînd m-am trezit cu Marciano și Peter la Mamaia, cînd eu îi văzusem ridicîndu-și mîinile și predîndu-se polițiștilor la Stuttgart. Oricum, mi-am dat seama la ce mă pot aștepta din partea lor și am plecat să mă ascund în București.

— Cum au aflat că sînteți la Mamaia ?

— S-au dus la falsificatorul de acte și, astfel, au aflat numele înscris pe noul meu pașaport. Apoi, colindînd agențiile de voiaj, au depistat oficiul care-mi vînduse biletul pentru Mamaia. Pierzîndu-mi urma la „Perla', au început să colinde hotelurile pînă m-au găsit la „Lido".

— În definitiv, de ce a trebuit să vă eschivați ? Nu era firesc să împărțiți prada cu ei ?

— Nu, deoarece pe de-o parte ar fi fost păcat să reduc la o treime suma pe care o aveam, iar pe alta sînt sigur că doreau să împartă între ei și partea mea... Așa că n-am avut încotro... ori ei, ori eu !

— Da, sînt edificat — zise Apostolescu. Să trecem la alte aspecte. Vă rog să-mi precizați de unde ați obținut pașaportul cu care v-ați înregistrat la „Lido" ? Mă refer la acela pe care era înscris numele de Day Mackenzie.

— L-am obținut în același timp cu cel cumpărat pe numele de Mike Gills. M-am gîndit că nu strică, pentru orice eventualitate, să mai am un pașaport de rezervă.

Din nou se făcu tăcere în birou.

— În ce împrejurări l-ai cunoscut pe Marin Matei ? rupse tăcerea Apostolescu.

— Pe cine ?!

— Pe hoțul de buzunare Marin Matei, zis și Labă-Iute.

— Habar n-am despre cine vorbiți — răspunse cu candoare Holliday.

Apostolescu oftă obosit și lăsîndu-și fruntea în palma mîinii stîngi, sprijinită cu cotul pe cristalul biroului, reluă cu o voce molcomă :

— De ce l-ai ucis ?

— Vă rog să nu-mi puneți în spate fapte de care nu sînt vinovat ! protestă el. Nici nu știu cine este persoana de care-mi vorbiți !

— Mă refer la tînărul acela cu părul blond, în care ai băgat șase gloanțe — adăugă Apostolescu.

— Habar n-am despre ce-mi vorbiți...

— Înainte de a părăsi Constanța, în noaptea de 20 spre 21 august, te-ai dus la el acasă și l-ai ciuruit cu gloanțe. De ce ? întrebă Apostolescu, fără să țină seama de protestul gangsterului.

— Admițînd că aveți de gînd să-mi mai puneți în circă vreo fărădelege imaginară, va trebui să vă probați acuzațiile ! replică Holliday batjocoritor.

— Credeți că prezența amprentelor domnului Holliday, în camera victimei, reprezintă o probă neglijabilă ?

— E o minciună ! N-ați găsit nici un fel de amprente... — Holliday își curmă brusc tirada.

— Cum de sînteți atît de bine informat ? întrebă Simionescu, meșterindu-și cu un aer preocupat bricheta.

— Pui o întrebare puerilă, Dane. Cine poate să știe mai bine ca domnul Holliday că asasinul n-a putut lăsa amprente, deoarece a avut grijă să „lucreze" cu mănuși...

— Asta-i numai o supoziție. Dovediți-vă afirmația ! provocă el rînjind cinic.

— Domnule Holliday — începu Apostolescu simulînd exasperarea —, oare pe ce se bazează proasta părere pe care ți-ai format-o asupra posibilităților noastre de investigare și incriminare ? Ai impresia că România are o poliție arhaică, de operetă, tocmai bună s-o duci dumneata de nas ? Dumneata un asasin vulgar, a cărui singură calitate constă într-un dispreț absolut față de viața altora ! zise Apostolescu, scîrbit, în timp ce strivea în scrumieră țigara pe care tocmai o aprinsese.

Se ridică în picioare și porni spre fereastră. După ce o deschise, rămase lîngă ea, cu spatele la birou, și inspiră adînc de cîteva ori pentru a-și primeni plămînii îmbîcsiți cu fumul de țigară ce plutea în încăpere sub forma unor nori groși.

— Domnule Holliday — zise cu nevinovăție Simionescu, în timp ce-și aprindea și stingea bricheta cu o vădită satisfacție că încă mai funcționează — ce părere aveți ? Ar fi oare posibil ca laboratorul nostru de balistică să dea un răspuns negativ, la întrebarea dacă cele șase gloanțe găsite în trupul lui au fost trase de revolverul dumneavoastră ?

Mai întîi, privi tresărind spre locotenent, care nici nu se ostenise să se uite la el, apoi, dîndu-și seama că negarea unor dovezi atît de indubitabile este fără sens, Holliday începu să vorbească :

— E adevărat. Eu l-am împușcat...

— De ce ? Cu ăsta ce-ai mai avut ?! zise Apostolescu, întorcîndu-se brusc de la fereastră și apropiindu-se amenințător de el.

Dar, cînd ajunse în mijlocul încăperii, reuși să se domine și se porni spre scaunul pe care abia îl părăsise.

— Vorbește ! ceru el, așezîndu-se.

— Cu trei zile înainte de a fi nevoit să plec din Mamaia — începu Holliday —, pe cînd mă plimbam pe bulevard, prin fața restaurantului „Continental", m-am trezit că mă buzunărește cineva. Era tînărul de care mi-ați vorbit. La început am vrut să-i trag un picior, apoi m-am gîndit că ar putea să-mi fie util și l-am suit în mașina mea, parcată în apropiere. Datorită experienței mele, mi-am spus că n-ar strica să mai fac rost de încă un pașaport, așa, pentru orice eventualitate... Cu ajutorul ghidului de conversație, l-am făcut să priceapă ce doresc de la el și i-am promis o recompensă de șase mii de lei. A fost imediat de acord să lucreze pentru mine.

După ce ne-am plimbat vreo jumătate de oră prin Constanța, în căutarea posesorului actului ce-mi trebuia, i-am indicat un tip, care, exceptînd părul roșu, aducea suficient de bine cu mine pentru a-i putea folosi la nevoie pașaportul. Colaboratorul meu s-a angajat să se țină după tipul cu părul roșu, pînă v-a avea posibilitatea să-i subtilizeze portofelul. Deoarece treaba aceasta putea să dureze mult, mi-a dat adresa lui și am stabilit ca la ora zece să mă duc la el acasă pentru a tranșa afacerea.

Într-adevăr, cînd am ajuns la el, totul a decurs conform convenției. Eu i-am dat suma promisă și el pașaportul cetățeanului irlandez Day Mackenzie.

Abia trei zile mai tîrziu, cînd am știut că voi face uz de actele furate, mi-am dat seama de pericolul ce-l reprezenta pentru mine complicitatea hoțului de buzunare. Știind că acești borfași, odată prinși de poliție, încep să trăncănească vrute și nevrute pentru a-și da aere de importanță, ceea ce m-ar fi putut arunca în brațele poliției române, m-am hotărît să-i închid gura. După ce-am părăsit Mamaia, în noaptea de 20 august, înainte de a mă duce la gară, m-am postat în fața casei lui și l-am așteptat. Cînd a venit, pretextînd că vreau să mai discut o afacere cu el, am intrat în casă și l-am împușcat. Asta a fost totul ! spune Holliday, ridicînd din umeri cu dezinvoltură.

— Mda... A fost simplu... — mormăi Apostolescu.

— Oricum era un derbedeu, așa că nu-i păcatul prea mare — concluzionă nepăsător Holliday.

— Cine ți-a încredințat dumitale misiunea de-a face ordine în țara noastră ?! izbucni din nou Apostolescu. Dane, să fie dus la arest !

După ce Simionescu telefonă la arest, Holliday spuse cu necaz :

— Cine dracu m-a pus să vin în România ? În loc să găsesc o poliție rurală, cum m-am așteptat, am dat peste adevărați maeștri...

— Resemnați-vă cu ideea că nu sînteți singurul care s-a înșelat în această privință... Dealtfel, avem o secție specială pentru delicvenții internaționali și

care, vă rog să mă credeți, deși este utilizată foarte rațional, pune problema extinderii capacității ei de lojare... — îl consolă, sarcastic, Simionescu.

●

— Acum ce facem, șefu' ? întrebă Simionescu cînd rămaseră singuri.

Apostolescu își privi ceasul.

— Este ora cinci după-amiază și, după șapte ore de discuție cu o canalie, nu mai am chef de nimic. Pentru astăzi, îmi ajunge ! zise Apostolescu scîrbit.

— Nici chiar de un coniac și o masă bună ? insinuă locotenentul.

— Asta-i altceva — admise Apostolescu zîmbind obosit. Să mergem !

REÎNTOARCEREA LA CONSTANȚA

A doua zi dimineața, Simionescu scria de zor.

— Șefu', am terminat nota de informare a Interpolului. Mai-nainte de-a o da la dactilografiat, vezi dacă-ți place.

După ce-și plimbă repede ochii pe slovele citețe ale colaboratorului său, declară glumind :

— Regret, dar n-am nici o observație ! Acu' fă și tu o treabă bună...

— Am comandat deja cafelele — îl întrerupse Simionescu.

— Felicitări ! Ai început să faci progrese. Aproape că nu m-ar mira dacă aș afla într-o zi, peste douăzeci-treizeci de ani, că ai fost avansat în grad.

— Oare ce-ai făcut aseară, după ce ne-am despărțit, de ești atît de bine dispus ? Nu cumva mi te-ai văzut cu Irina Vlădescu ? întrebă amuzat Simionescu.

— Nu, invidiosule ! E adevărat că i-am dat telefon, dar, din păcate, nu se înapoiase încă. Tatăl ei, care mi-a răspuns, m-a asigurat că vine azi sau cel tîrziu mîine.

— Aha !... Înțeleg. Te afli în fericitele friguri ale așteptării ?

— N-ai prea ghicit ! Sînt mulțumit că am terminat cu cazul Holliday și ne vom ocupa mai serios de omuciderea din lacul Techirghiol.

— Apropo de Holliday, ce-a spus șeful ? Îl extrădăm ?

— Deosebit de această notă — zise Apostolescu, arătînd spre informarea redactată de Simionescu —, tovarșul colonel a spus că se va consulta cu șeful Biroului Național Interpol. După părerea dînsului, o extrădare ar fi în defavoarea Justiției ; Holliday este un scelerat, care, de îndată ce va fi liber, își va relua activitatea antisocială, criminală. Dacă îl trimitem în Anglia, va primi un spor de pedeapsă, la cei 147 de ani ce-i mai are de executat ; își va crea condiții pentru o nouă evadare. Dacă-l va revendica Republica Federală Germană, pedeapsa, pentru participare la jaful din Stuttgart se va limita la cîțiva ani, deoarece n-a făcut uz de armă. Dacă-l judecăm noi, lucrurile se schimbă. Pentru triplul asasinat comis pe teritoriul nostru va primi pedeapsa capitală, ceea ce, în cazul unui ucigaș înrăit, reprezenta unicul mod de soluționare a afacerii !

Intrarea bufetierei, care aducea cafeaua comandată, întrerupse discuția. După ce o băură, Apostolescu spuse :

— În regulă, Dane! Pentru a termina cu cazul Holliday, nu-ți mai rămîne decît să găsești o dactilografă capabilă să-ți descifreze hieroglifele.

De îndată ce Simionescu părăsi încăperea, telefonul începu să zbîrnîie prelung.

— Da, eu sînt. Ți s-a făcut dor de mine? întrebă Apostolescu, cu un glas voit aspru.

— Ar cam trebui să termini cu sistemul: „Ba-i aici, ba nu-i aici!" Pe unde-mi chiuleşti toată ziua? se arătă indignat maiorul Iancu.

— Ce-ai, frăţioare, cu sufleţelu-mi...?

— Cum, ce-am?! De ieri te tot caut la inspectoratul judeţean din Constanţa şi, ca de obicei, nu eşti de găsit!

— Ei!... Ce vrei? Mai are omul şi alte treburi... care, în corelaţie cu un principiu de bază al fizicii, mă împiedică să mă aflu în acelaşi timp în două locuri diferite...

— Cunoaştem, cunoaştem noi chestiile astea! Ar trebui să te pui serios pe treabă, altfel...

— Altfel? îl provocă amuzat Apostolescu.

— ...nu mai contezi pe sprijinul meu! continuă maiorul, fără să ţină seama de întrerupere.

— Şi, cu ce s-a materializat pînă acum acest sprijin?

— Nerecunoscătorule, cîte n-am făcut pentru tine?... Ţi-am băut chiar şi coniacul ăla infect, pe care-l aveai acasă şi susţineai că-i „maior"!

— După ce-ai stins toată sticla, spunînd că: „...un cinci stele ca ăsta n-am băut de cînd sînt!", acum ai tupeul să susţii că a fost infect... Bine! Să-ţi cauţi altă cîrciumă, că pe-a mea am închis-o!

— Nu te grăbi să-i tragi obloanele, că păgubești ! avertiză Iancu. Ai pierde ocazia să afli ceva..., ceva care te interesează în mod deosebit...

— Să auzim !

— Domnul Fănel Niculescu, „amicul" pe care-l căutai în legătură cu afacerea din Techirghiol, a apărut în orașul Făgăraș. E interesant ?

— Continuă ! ceru Apostolescu, pe un ton, devenit în mod brusc, nerăbdător.

— S-a prezentat la o agenție C.E.C. și a încercat să scoată suma de 8000 de lei pe un carnet falsificat. Funcționara de la ghișeu a remarcat mistificarea și, rugîndu-l să aștepte, a anunțat miliția. Din păcate, probabil fiind o fire grăbită, și-a luat tălpășița înainte de sosirea oamenilor noștri...

În timp ce Apostolescu își mușca cu necaz buza inferioară, Iancu care intenționat făcuse o pauză, reluă :

— Drept care băieții noștri s-au supărat — doar îi știi cît sînt de irascibili ! — și au dat alarma prin împrejurimi. Tărășenia s-a petrecut pe la ora trei după-amiaza, iar patru ore mai tîrziu miliția orașului Sibiu i-a anunțat capturarea. Pentru asta te-am căutat ! Crezi că-i o veste interesantă ? persiflă Iancu.

— Bravo, Nae ! exclamă bucuros Apostolescu.

— Stai ! N-am terminat. Am dat dispoziție ca domnul Niculescu să fie expediat la Constanța, unde cred că a și ajuns și așteaptă cu nerăbdare să-i iei un interviu. Apropo, cum rămîne cu cîrciuma ? Mai tragi obloanele ?

— Nici prin gînd nu-mi trece ! Din contră, după ce ex-termin afacerea, voi lua măsuri pentru reaprovizionarea ei pe măsura exigenței clienților. Îți foarte mulțumesc și... pe curînd.

CAPITOLUL XXX

DOMNUL FĂNEL NICULESCU

La ora trei după-amiaza, Apostolescu și Simionescu se aflau în biroul ce le fusese rezervat în cadrul inspectoratului județean din Constanța și așteptau aducerea lui Fănel Niculescu de la arest.

Curînd acesta fu introdus în încăpere.

Era un bărbat de statură potrivită, pînă în 25 de ani, cu părul ușor ondulat și de culoare închisă.

— Ia loc pe scaun și spune-ne cum te numești — ceru Apostolescu.

Fără să pară prea emoționat, mai înainte de a se așeza pe scaunul oferit, își trase pantalonul astfel încît să nu șifoneze dunga. Avea o înfățișare plăcută și era îmbrăcat cu un costum din stofă bine croit.

— Mă numesc Ștefan Niculescu — zise el, în timp ce-și controla poziția nodului cravatei.

— Recunoști că ai falsificat un carnet C.E.C., cu scopul de a dobîndi niște bani ce nu-ți aparțineau ?

— Credeți că aș putea nega un fapt dovedit? răspunse el cu cinism.

Dezinvoltura cu care se comporta arestatul îl puse pe gînduri pe Apostolescu.

— Ai mai suferit vreo condamnare pînă acum?

— Nu, sînt la primul contact cu organele de cercetare penală.

— Cu ce te-ai ocupat în ultimul timp?

— Am lucrat pe diferite șantiere. Ultima oară în județul Constanța.

— Pînă cînd ai lucrat în acest județ?

— Pînă acum vreo lună, cînd, închizîndu-se șantierul, am plecat la o prietenă de-a mea, cu care urma să mă căsătoresc, dar, pînă la urmă, am renunțat. Rămînînd însă fără bani... am falsificat un carnet C.E.C. Asta-i tot!... Credeți că am să iau o pedeapsă mare pentru această treabă, care de fapt este numai o tentativă?

Siguranța și lipsa de emotivitate a arestatului îl contraria de-a binelea pe Apostolescu. De obicei, cei care comit infracțiuni „în premieră", sînt neliniștiți și timorați la gîndul că vor fi trași la răspundere pentru fapta lor.

— Cînd ai părăsit vila „Narcisa" " continuă să-l interogheze Apostolescu, fără a-și exterioriza gîndurile.

— Vila „Narcisa"?! A da, desigur, îmi amintesc! Am plecat de-acolo înainte de 23 August, cu o zi sau două...

— Pe cine ai invitat, în noaptea de 20 spre 21 august, în camera pe care o ocupai în vilă?

— Pe cine să invit? Pe prietena mea... Aceea cu care urma să mă însor.

— Numele și adresa ei — ceru Apostolescu, remarcînd, pentru prima oară, în privirea arestatului o urmă de nesiguranță.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă răspund la această întrebare... sînt cavaler.

— Hai să lăsăm această mascaradă de-o parte! îl repezi anchetatorul. Cine este bărbatul care te-a vizitat în noaptea de 20 spre 21 august, după ce l-ai expediat pe Titi Săndoi?

— Titi Săndoi?! repetă el mirat.

— Ce, auzi pentru prima dată de acest nume?

— Stați, tovarășu'...

— Nu sîntem tovarăși! replică Apostolescu.

— Mă rog, cum vreți... Domnule anchetator, ce doriți de la mine? Am falsificat un libret C.E.C., m-ați arestat și gata! Dacă am recunoscut infracțiunea, ce vă mai pierdeți timpul? Întocmiți-mi actele de trimitere în judecată!

— S-ar părea că cunoști bine procedura. Ești sigur că n-ai mai suferit și alte condamnări? Cine este bărbatul pe care l-ai ucis? atacă repede Apostolescu.

— Poftim?!

— Ai auzit bine! Răspunde la întrebare!

— Cred că-i o confuzie... Să vedeți... Eu n-am ucis pe nimeni..., zău. Habar n-am despre ce-mi vorbiți... îngăimă el, speriat de-a binelea.

— Pe cine ai omorît în camera pe care ai ocupat-o în vila „Narcisa"? ceru necruțător Apostolescu.

— Am nimerit din lac în puț... Asta-mi mai lipsea acu', o acuzație de omor! Bine, recunosc...! se decise el deconcertat. N-am nici o legătură cu

Ștefan Niculescu... Numele meu este Puiu Tomescu și sînt recidivist. Da, asta-i! E adevărat că sînt pungaș, da' criminal... niciodată!

Urmă o scurtă pauză, în timpul căreia anchetatorii se uitară surprinși unul la celălalt.

— Ia-o cu ușurelul și explică-te! ceru căpitanul.

— Să fiu al dracu' dacă nu vă spun adevăru', zău, n-am să vă ascund nimic! Da' să nu mă băgați-în cofă, cu omoru', că n-am nici-o vină! spuse el pe un ton rugător, slugarnic.

— Lasă condiționarea! Treci la relatare! îl luă la zor și Simionescu.

— Păi să vedeți cum s-a întîmplat, începu el. În ziua de 21 august m-am hotărît să spăl putina de pe litoral, pentru că mă cam adulmecaseră. Cum nu se făcea să plec cu mîna goală, cînd m-am suit în trenu' de București, profitînd de înghesuială și neatenție, am șterpelit un geamantan. Înainte de a ajunge în stația Saligny, m-am dus cu geamantanu' prăduit la toaleta vagonului, pentru a vedea ce are-năuntru. Da', nici n-am apucat să-i forțez încuietorile și trenu' a oprit în gară. Uitîndu-mă pe fereastră, așa din curiozitate, am văzut doi subofițeri de miliție, care, după ce-au strigat șefului de gară să întîrzie plecarea trenului, s-au îndreptat spre vagoane. Mi-am închipuit că mă caută pe mine, pentru geamantanu' șmanglit la Constanța. Am coborît repede pe cealaltă parte a vagonului și, pentru că înainte, spre pod, nu puteam să merg, că m-ar fi luat ca din oală, am cîrmit-o-napoi, spre Constanța. Cum mergeam pe terasament, am văzut între traverse, acolo unde sînt semafoarele de intrare în gară, un buletin de identitate. După ce

ni-am uitat la el, și am văzut că-i în regulă, m-am gîndit să-l păztrez... Că niciodată, nu poți să știi cînd ai nevoie de o chestie d-asta. Astfel, ieri, aflîndu-mă la Făgăraș în pană de marafeți, după ce-am încercat, fără succes, să ciupesc ceva din județul Brașov, m-am hotărît să plasez un libret fals pe numele din buletinu' găsit. Da' n-am avut baftă, că s-a prins funcționara din dosu' galantarului. Cînd am văzut că-mi spune să aștept, am roit-o...

— De unde ai știut că posesorul buletinului ce-l găsisei la Saligny a lucrat pe un șantier din Constanța ? îl întrerupse Apostolescu, plictisit de „șmecheria" haimanalei.

— Păi, lîngă buletin, mai era și o legitimație de serviciu, unde scria că a lucrat pe nu-știu-ce-șantier...

— Unde-i legitimația ?

— Unde să fie ? Am aruncat-o. Numai m-am uitat la ea și am asvîrlit-o...

— Dane, se adresă Apostolescu colaboratorului său, du-te și spune-i căpitanului Vasiliuc că-l rog să vină pentru cîteva minute.

— De ce, după ce-ai fost arestat la Sibiu, ai continuat să susții că te numești Ștefan Niculescu ? întrebă Apostolescu cînd rămaseră singuri.

— Crezînd că posesoru' buletinului e om cinstit am sperat că voi fi condamnat pe numele lui, și astfel, scap mai ieftin... Auzi, dom'le, ghinionu' dracului ! spuse el cu ciudă.

— Ajunge ! ceru Apostolescu, plictisit de lamentările interlocutorului său.

În clipa următoare se deschise ușa și în încăpere intrară Simionescu și Vasiliuc.

După ce-i povesti lui Vasiliuc confuzia generată de mistificarea inculpatului, Apostolescu continuă:

— În concluzie, domnul Puiu Tomescu va fi trimis la miliția din Făgăraș, pentru a i se întocmi formele de trimitere în judecată pentru fals, uz de fals și legitimare cu acte străine. De asemenea, înainte de a fi expediat, cred că va trebui să se verifice dacă există vreo reclamație în legătură cu furtul unui geamantan din gara Constanța, în ziua de 21 august. Dacă rezultatul va fi pozitiv și se va dovedi că domnul Tomescu este implicat în furtul respectiv, miliția Făgărașului să-i treacă în actul de acuzare și acest delict.

— Nu de alta, dar, dacă tot ajunge în fața tribunalului, e păcat să nu fie răsplătit pe de-a întregul pentru performanțele sale — completă Simionescu.

CAPITOLUL XXXI

AL DOILEA SUSPECT

După plecarea căpitanului Vasiliuc și a infractorului Puiu Tomescu, Apostolescu se ridică de pe scaun, deschise fereasta și începu să se plimbe

ţinditor prin încăpere, iar Simionescu, sprijinindu-şi coatele pe birou, îşi ascunse faţa în palmele sale mari ca două palete de ping-pong.

— Faptul că Fănel Niculescu şi-a aruncat actele trebuie să aibă o semnificaţie, nu ? mormăi Simionescu, într-un tîrziu, fără să-şi ridice faţa dintre palme.

Apostolescu, ca şi cum nu l-ar fi auzit, continua să se plimbe prin birou, apoi, simţind aerul rece şi umed adus de briza mării, îşi scutură umerii cu dezgust şi închise fereastra.

— Mi-e teamă că lucrurile sînt cu mult mai complicate decît am crezut noi — zise el, aşezîndu-se pe marginea biroului lui Simionescu. Renunţarea la o identitate se poate justifica numai prin înlocuirea acesteia cu alta..., probabil mai convenabilă beneficiarului !

Simionescu îşi lăsă palmele să cadă pe birou şi îşi ridică privirea spre Apostolescu.

— S-ar părea că trebuie să ne întoarcem din nou la una din primele noastre ipoteze... Întrucît, după cum ne-a asigurat adineauri Vasiliuc, victima n-a apărut încă pe lista persoanelor dispărute, deşi a trecut o lună de zile de la descoperirea cadavrului ei ; se impune o concluzie tare scîrboasă... Că absenţa ei, poate nici nu va mai fi reclamată vreodată !

— Sau va fi reclamată prea tîrziu, pentru a ne mai ajuta... Deoarece este imposibil ca dispariţia unui cetăţean român să nu fi fost anunţată pînă acum, rămîne în picioare alternativa că victima trebuie să aibă altă naţionalitate. Iar scopul atragerii

și uciderii victimei la vila „Narcisa" a urmărit furnizarea unei identități străine criminalului...

— Și odată în posesia ei... adio! Peste șapte țări și șapte mări... — completă Simionescu.

— Da, Dane, așa s-ar părea că stau lucrurile — aprobă Apostolescu pe un ton de filozofică resemnare. Asasinul s-a grăbit să se distanțeze de noi cu cîteva mii de kilometri și, pînă n-aflăm identitatea victimei, sub care acum se ascunde el, nu putem apela nici la sprijinul altor organizații de poliție pentru prinderea și extrădarea lui.

Din nou se așternu tăcerea în cameră.

În timp ce Simionescu își aprindea o țigară, Apostolescu, continuînd să stea pe marginea biroului, picior peste picior și cu brațele încrucișate pe piept, ca un școlar disciplinat, privea absent peretele din fața lui, căruia nu i-ar fi stricat o zugrăvire.

— Și totuși... Totuși e ceva care nu se învîrtește rotund! zise el, coborînd de pe birou și reluîndu-și mărșăluirea prin încăpere.

— Ce vrei să spui? se animă Simionescu.

— Știi... Transpunîndu-mă în situația unui individ interesat să-și însușească identitatea altuia, în primul rînd aș distruge-o pe a mea, pe cea reală... De ce și-a aruncat Niculescu buletinul de identitate? Nu era firesc să-l ardă, să-l rupă, să-l arunce în Dunăre, cînd a trecut cu trenul peste pod? În sfîrșit, să-l facă să nu mai existe! Da, cred că asta e! Ne-am axat ancheta pe niște idei preconcepute și am condus cercetările pe o pistă fără ieșire! N-avem de ales. Luăm investigațiile de la început! Hai să reexaminăm dosarul afacerii! ceru el convins.

Aproape de miezul nopții, Simionescu, terminînd de citit toate depozițiile martorilor audiați în timpul cercetărilor, închise dosarul și, căscînd somnoros, spuse :

— Asta-i totul ! Deci nimic... — adăugă el, în timp ce strîngea în pumn ambalajul pachetului de țigări. Mai ai țigări ?

— Recitește declarația Tinei Anghelescu ! ceru Apostolescu, arătîndu-i că și pachetul lui de țigări este gol. Începe din momentul în care relatează ultima vizită făcută de Titi Săndoi, colegul de cameră al lui Fănel Niculescu.

Simionescu răsfoi dosarul și, cînd ajunse la declarația respectivă, începu să citească :

— „În ziua de 21 august, pe la ora nouă dimineața, cînd mă pregăteam să plec de acasă, m-am trezit cu el sunînd la ușă..."

— Stop ! Acum citește pasajul prin care Săndoi relatează aceeași situație.

Simionescu se conformă :

— „Întrebarea : De la Eforie, ai plecat direct la Brașov ?

Răspuns : Nu, m-am oprit în București pentru a-i face o vizită doamnei de care v-am vorbit.

Întrebarea : La ce oră a plecat trenul din Eforie ?

Răspuns : Pe la ora unsprezece și jumătate..."

— Ajunge ! îl întrerupse căpitanul. Cum de n-am remarcat pînă acum această grosolană neconcordanță ? A plecat cu un tren care trebuia să-l aducă în București înainte de ora patru dimineața

și ajunge la doamna Anghelescu la ora nouă... Unde a întîrziat cinci ore ?

— Poate, ajungînd prea devreme, a preferat să rămînă în gară și să aștepte o oră acceptabilă pentru o vizită matinală — sugeră Simionescu.

— Desigur, nu-i exclus să ai dreptate... Dar mai există o explicație, tot atît de plauzibilă !...

— Adică ? se precipită Simionescu.

— Adică, de exemplu, în loc să plece din Eforie cu trenul de ora unsprezece și jumătate, a preferat să călătorească cu altul... Să spunem cu cel de patru și jumătate dimineața, care ajunge în Capitală la ora opt și un sfert. Adaugă la această oră timpul de care avea nevoie pentru a ajunge la doamna Anghelescu și, una peste alta, socoteala a ieșit. Ce părere ai ? Se lipește ?

— Recunosc, este ingenioasă această prezumpție... dar tot prezumpție rămîne !

— Așa este. E numai o presupunere. Fiind însă un produs al imaginației, nu-i limitată nici direcțional. Totuși mai sînt cîteva chestii care ne indică necesitatea unei noi audieri a lui Titi Săndoi. Primo : mi se pare curioasă brusca sa plecare din localitate, pe motivul că Niculescu urma să se întîlnească cu o femeie. De unde această pudicitate, cînd, din spusele lui Săndoi, rezultă că în camera lor rămîneau adesea femei peste noapte ? Secundo : de ce Niculescu l-a rugat pe Săndoi să-i lase camera liberă atît de tîrziu, după ora zece noaptea, cînd proiectase întîlnirea cu multe ore mai înainte, în după-amiaza zilei de 20 august. Terțo : viața parazitară, din expediente, în care s-au complăcut, mai ales în ultima lună, presupune, în mod

obligatoriu, o cunoaștere perfectă și reciprocă a acțiunilor ce le întreprindeau pentru a putea trăi fără muncă. În această situație și datorită comunității de interese ce trebuia să-i lege mi se pare suspectă dezinformarea lui Săndoi. În consecință dispariția lui Niculescu, de pe plajă, fără nici o motivare, este inexplicabilă.

— La ce concluzie vrei să ajungi , șefu' ? întrebă Simionescu privindu-l atent.

— Că, după părerea mea, Săndoi a urmărit să canalizeze bănuielile noastre spre Niculescu. Și că, adoptînd o astfel de atitudine, în mod logic, nu-i chiar atît de străin, pe cît vrea să pară, de omucidere !

— Mda... Se cam lipește... Adică de fapt se lipește bine ! începu să se încălzească Simionescu. Pe de o parte, avînd în vedere experiența lui în trecerea frauduloasă a graniței, ar fi putut să-i furnizeze anumite relații utile lui Niculescu... Iar după ce acesta a trecut granița — cu pașaportul victimei, sau urmare a indicațiilor date de el, —, putea să iasă de sub bănuiala anchetei aruncînd totul în spatele complicelui său... Adică, prinde orbul, scoate-i ochii ! De fapt, abia acum începe să-mi fie și mie clar că ne-am lăsat încurcați de hățișul în care, cu multă bunăvoință, am fost împinși de Săndoi. Dacă la operația de ucidere și transportare a victimei, din cameră și pînă la lac, a fost necesar efortul a doi oameni. De ce ar fi trebuit Niculescu să facă apel la un complice străin, cînd avea, în persoana lui Săndoi, omul cel mai potrivit ?

Înainte ca Simionescu să-şi termine ultima frază, Apostolescu, cu un aer preocupat, reîncepuse măsurătoarea încăperii cu paşii.

— Ce-i, şefu' ? E ceva care nu merge ?

Apostolescu se opri şi dădu afirmativ din cap

— Deh... S-ar părea că e ceva..., ceva care nu se prea lipeşte ! Dacă Niculescu a părăsit ţara, de ce Săndoi nu i-a urmat exemplul ?

— Bine, dar e simplu ca bună ziua ! N-au avut la îndemînă decît un singur paşaport ! Apoi, dacă unul pleca, luînd implicit vina asupra sa, celălalt n-avea de ce să se mai teamă...

— Şi cine-i tînărul cu părul blond care, conform relatării lui Săndoi, a dormit, cu o noapte înaintea omorului, în camera 25 ? Şi care mai apare încă o dată, chiar în după-amiaza dinaintea omorului, şi discuta cu Niculescu pe plajă ?

— ...

— Nu mai pot să mă concentrez. Sînt obosit. Cît este ceasul ?

— Bravo ! E trei şi un sfert...

— Hai la culcare.

CAPITOLUL XXXII

MĂRTURIE MINCINOASĂ

În ziua următoare, pe la vremea prînzului, cei doi anchetatori se aflau într-un birou al serviciului personal de la Fabrica de zahăr — Bod şi aşteptau să vină Titi Săndoi.

Conform consemnului dat, funcționarul care se dusese să-l aducă, nu-i spusese de ce-i chemat. Astfel, surpriza manifestată cînd dădu cu ochii de achetatorii care-l mai audiaseră o dată, păru firească.

După ce-i salută, printr-o înclinare respectuoasă a capului, rămase în picioare în apropierea ușii.

— Te rog să vii mai aproape și să iei loc pe scaun — îl invită Apostolescu, indicîndu-i scaunul din fața biroului la care era instalat.

Se execută și, punîndu-și în mișcare salopeta pătată cu ulei, veni să ia loc.

— Am venit să-ți mai cerem cîteva lămuriri, domnule Săndoi — începu anchetatorul.

— Dacă vă pot fi de folos, cu plăcere — se oferi el, în timp ce ochii săi scrutau cu interes chipul aspru și bronzat al anchetatorului.

— Sînt sigur că ne poți fi de folos, altfel n-am fi alergat șase sute de kilometri pînă aici... Spre exemplu, am să te rog să ne spui din nou cum ți-ai petrecut timpul în seara de 20 august.

Își plecă capul spre umărul stîng, într-un gest de resemnare, și, cu indiferență, începu să povestească :

— Pe la ora șapte seara, Fănel s-a înapoiat acasă din oraș și, trezindu-mă din somn, mi-a propus să ieșim la o plimbare. Am fost de acord. După ce ne-am învîrtit prin Eforie vreo două ore, ne-am înapoiat acasă cu ceva de mîncare și o sticluță cu lichior, parcă, de portocale. În jurul orei zece, cînd jucam poker, a venit și Petrică, băiatul care ne cedase camera, dar n-a stat decît vreun sfert de oră.

După ce-am rămas singuri, așa cum am stabilit cu Fănel înainte de venirea lui Petrică, mi-am făcut bagajul și, cînd am fost gata, am plecat împreună spre gară. Înainte de plecarea trenului, ne-am despărțit și ne-am înțeles să păstrăm legătura, prin corespondență, pentru a ne petrece și vara viitoare împreună, pe litoral. Asta e tot ce pot să vă spun. Din momentul în care s-a pus în mișcare trenul, și el a rămas pe peron, nu l-am mai văzut și nici nu mi-a mai scris.

— La ce oră a plecat trenul?

— Cu aproximație, pe la unsprezece și jumătate.

— Era lume multă în compartimentul pe care l-ai ocupat?

— Nu. Era numai o singură persoană, un domn.

— Și, probabil, pentru a vă trece timpul ați stat de vorbă, nu?

— Da, așa este. Am discutat vrute și nevrute... Deh... ca-n tren.

— Îți mai amintești despre ce-ați discutat?

— Da, mi-a povestit că este agronom și că se ocupă de îmbunătățirea soiurilor de porumb. De altfel, cînd am trecut pe lîngă stațiunea experimentală de la Fundulea, mi-a arătat, prin fereastra vagonului, niște parcele unde era cultivat un porumb de peste doi metri înălțime...

— Ce-ai făcut cînd ai ajuns la București? întrebă Apostolescu, prefăcîndu-se că nu observă încercarea lui Simionescu de a-i atrage atenția.

— Pentru că aveam suficient timp pînă la ora zece și jumătate, cînd era legătura spre Brașov, m-am dus și mi-am depus lucrurile la magazia de bagaje, pentru a nu fi nevoit să le car după mine.

Apoi, după ce-am băut o cafea la „Expres"-ul gării, am plecat să-i fac o vizită doamnei Anghelescu, o cunoștință de-a mea, despre care, pare-mi-se, v-am mai vorbit și data trecută, nu ?

— Da, așa este. Ne-ai mai vorbit de dînsa, dar nu ne-ai spus cît timp ai rămas acolo.

— Am stat foarte puțin. Cel mult un sfert de oră, deoarece doamna Anghelescu trebuia să plece la serviciu...

— Asta înseamnă că ai fost foarte matinal. La ce oră ai ajuns la dînsa ?

— Într-adevăr, era devreme. Probabil că nu era mai mult de șase, șase și un sfert.

Apostolescu simți din nou nerăbdarea lui Simionescu, dar nu-l luă în seamă. Prefera să se concentreze asupra răspunsurilor pe care i le dădea interlocutorul său.

— După ce-ai vorbit cu doamna Anghelescu, ce-ai făcut ?

— Nimic. Adică m-am grăbit să ajung la gară pentru a nu pierde trenul spre Brașov...

— Da' de ce erai așa zorit? De la șase și jumătate, cînd ai plecat de la doamna pe care ai vizitat-o, și pînă la zece și jumătate, cînd aveai legătura pentru Brașov, era timp berechet.

Săndoi păru un moment încurcat, apoi explică :

— Nu cunoșteam prea bine Capitala și mi-a fost teamă să nu mă rătăcesc.

Apostolescu dădu din cap cu înțelegere.

— Cît timp a durat călătoria de la Eforie la București ?

— Cam trei ore și ceva...

— Asta înseamnă că ai ajuns în Bucureşti pe la ora... încercă să calculeze Apostolescu.

— Cu cîteva minute înainte de ora trei — îl scoase din încurcătură Săndoi.

— Deci — recapitulă Apostolescu —, ai ajuns în Gara de Nord la ora trei şi, înainte de a bea o cafea la „Expres", ţi-ai depus bagajele la magazie. E bine pînă aici ?

Săndoi dădu din cap aprobator.

— La ce oră ai plecat spre doamna Anghelescu ? Probabil pe la cinci şi un sfert, dacă ai ajuns acolo în jurul orei şase. Nu ?

— Da, cam atît era ora...

— Minţi de-ngheaţă apele, domnule Săndoi ! spuse cu asprime anchetatorul.

— Nu..., Nu înţeleg... Ce vreţi să spuneţi ? îngăimă el dezorientat.

— Cum ai băut cafea la „Expres", înainte de ora cinci, cînd unitatea respectivă se deschide la ora şase dimineaţa ?

— Ba am băut, zău... Da' am greşit... N-am băut-o la Expres, ci în restaurantul gării...

— Ba-i albă, ba-i neagră ! Cum vine asta ?

— Nu-s bucureştean şi le-am confundat... Zău, vă rog să mă credeţi — spuse el stăruitor. Ce interes aş avea să vă mint ?

— Să zicem că te-aş crede — doar ambele localuri sînt situate în incinta gării şi le desparte o distanţă mică —, dar mai sînt şi altele care-ţi atestă lipsa de sinceritate. Explică-mi : cum ai putut să vezi ştiuleţii de porumb, din staţiunea Fundulea, la ora două noaptea, cînd începe să se lumineze de ziuă după ora patru dimineaţa ?!

Săndoi, ocolind privirea insistentă a anchetatorului, manifestă o salivație defectoasă, pe care ridiculele mișcări de du-te-vino ale nodului lui Adam nu o puteau satisface. Transpirația începuse să-i perleze tîmplele, iar eforturile ce le făcea pentru a-și controla tremurul nervos ce-i cuprinsese mîinile nu dădură un rezultat vizibil.

În timp ce continua să urmărească cu insistență arabescurile covorului de pe podea, își mută mîinile de pe genunchi pe brațele scaunului. Soluția aceasta părea bună, deoarece tremurul lor încetă, dar, datorită puterii cu care strîngea spătarul scaunului, încheieturile celor două mîini începură să se albească.

— Te rog să-ți ridici capul cînd îți vorbesc! îl invită autoritar Apostolescu.

Se execută cu greutate, dar ochii săi, frumoși și limpezi mai înainte, tulburi și cu pupilele dilatate acum, ocoleau temători privirea investigatorului. În încercarea sa de a evita ochii verzi și răscolitori, ce nu-l slăbeau nici o mîime de secundă, privea alternativ, spre urechile anchetatorului, un punct ipotetic pe peretele din spatele acestuia.

În tăcerea așternută în încăpere, nu se auzea decît respirația sa zgomotoasă și sacadată.

— Nu la ora șase dimineața ai fost la doamna Anghelescu, ci la nouă... De aceea a trebuit să te grăbești spre gară, pentru a prinde legătura de la ora zece și jumătate către Brașov!

— Ce...ce interes aș avea să vă mint? îndrugă el epuizat, în timp ce două vine, puternic conturate, i se zbăteau nebunește pe tîmple.

— Ar trebui să renunți la jocul prostituatelor bătrîne ce-și dau ifose de mironosițe! Cum poți fi atît de mărginit, încît să-ți închipui că ne poți păcăli cu o mascaradă atît de ieftină?! Tu n-ai plecat cu trenul de unsprezece din Eforie, ci, cinci ore mai tîrziu, la patru și jumătate. De ce ai mințit? Credeai că ai să scapi de fapta ta? Vezi bine că n-ai reușit. Hai, ia-o de la început și mărturisește totul!

CAPITOLUL XXXIII

MĂRTURISIREA

— Am..., am să vă spun... — zise el privindu-și palmele, pe care, între timp, coborîndu-le de pe brațele scaunului, și le freca între genunchi.

— Ține capul sus! Vreau să te văd cînd vorbești! ceru imperios Apostolescu.

Se conformă și, în timp ce încerca să stăvilească spasmele nodului lui Adam, se porni să vorbească, cu o voce spartă, alterată:

— Recunosc, așa este... v-am mințit. Am plecat dimineața din Eforie...

— Lasă asta! interveni cu autoritate Simionescu. Treci la relatare! Dar mai întîi spune-ne unde-i complicele tău?!

— Ce complice ?! răspunse el, întorcînd deconcertat capul spre locotenent. N-am avut nici un complice....

— N-o fă pe prostul ! Unde-i Niculescu ?!

— Niculescu... ? Cum, nu știți... ?

Prima senzație înregistrată de Apostolescu a fost aceea a prăbușirii tavanului peste el. Apoi, reușind să-și domine uluiala, mai înainte de a o exterioriza, ceru imperturbabil :

— Continuă ! Mai întîi, spune-ne de ce l-ai ucis ?

Simionescu, la rîndul său, realizînd adevărul, pentru a-și disimula tulburarea începu să-și scormonească buzunarul după pachetul cu țigări. Cînd, în sfîrșit, se hotărî să-l găsească și să aleagă o țigară, o duse la buze și o aprinse printr-un gest firesc.

— Pentru că am avut nevoie de bani...

— Ce sumă a avut la el ? îl întrerupse Apostolescu.

— Aproape trei sute de lei.

— Trei sute de lei ?! Pentru această sumă l-ai ucis ? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Ce era să fac ?... Pe litoral nu aveam ce să mai fac... Sezonul se terminase, iar cantinele, unde puteam să mănînc fără bani, începuseră să se închidă. Trebuia să mă întorc la Brașov și aveam nevoie de bani pentru biletul de tren.

— De ce nu i-ai cerut lui Niculescu să-ți împrumute banii care-ți trebuiau ?

— I-am cerut. L-am rugat de cîteva ori să-mi dea o sută de lei pentru a mă întoarce acasă, dar mă amîna mereu. Spunea că vor mai fi zile însorite și că-i păcat să ne întoarcem atît de repede la

casele noastre, unde tot nu prea aveam ce face. Eu m-am temut însă că, pînă se va hotărî să plecăm, vom rămîne fără bani și nu voi mai avea cu ce să mă întorc acasă.

— Dacă am reținut bine, tu n-ai mai lucrat din luna iulie, ceea ce înseamnă că mai bine de o lună de zile ai trăit din banii lui Niculescu. Așa-i?

Săndoi își înclină ostenit capul.

— Deci, în semn de recunoștință pentru faptul că te-a întreținut ca pe un parazit, l-ai ucis!... L-ai ucis numai pentru că nu ți-a acordat, de la prima cerere, suma de 100 de lei — precizează Apostolescu.

— A mai fost ceva... — începu făptașul șovăitor.

— Ce-a mai fost? se precipită Apostolescu, cu speranța că va putea afla adevăratul motiv al omorului. Anchetatorul nu putea să creadă în mobilul declarat de criminal. Nu putea admite că o viață omenească valorează o sută de lei.

— Am dorit să-mi însușesc actele lui...

— Și la ce-ți foloseau actele lui Niculescu? întrebă nelămurit Apostolescu.

— M-am gîndit că dacă m-ar prinde, din nou, le-aș fi putut lăsa actele furate de la Niculescu... și astfel să scap de condamnare.

— Nu înțeleg! mărturisi Apostolescu. Cînd grănicerii arestează un infractor, se rezumă la reținerea actelor acestuia?

— Da. Așa este. Dîndu-mi seama că oricum mă vor aresta, am renunțat la acest plan.

— Vreau să-mi mai dai o lămurire. Te-ai gîndit să fugi din țară pentru a scăpa de răspunderea faptei tale sau, oricum, aveai această intenție?

— Doream oricum să părăsesc țara, doar știți că am mai încercat o dată, dar am fost prins.

— Este surprinzător faptul că, deși aveai suficientă experiență în materie, pentru a ști că granițele țării nu pot fi trecute clandestin, n-ai renunțat la vechea ta intenție. Această tenacitate, această perseverență probabil că era mînată de un țel, precis, care merita asumarea oricărui risc, nu? zise Apostolescu, continuînd persuasiv: Urmăreai să ajungi într-o țară anume? Aveai pe cineva care te aștepta acolo?

— Nu, mi-ar fi fost indiferent în ce țară mă stabileam. Totul era să ajung în Occident.

— Și, odată atins acest scop, ce intenționai să faci?

— Orice! Acolo e o viață pe care merită s-o trăiești! Găsești tot ce vrei... Localuri elegante, femei frumoase, mașini scumpe... Ce mai vorbă... — zise el visător.

Apostolescu, în timp ce-și înăbușea un oftat, clătină capul compătimitor, apoi începu să vorbească cu blîndețe:

— Săndoi, tu îți închipui că toate aceste bunuri au fost create pentru tine? Că, pentru a le poseda, era suficient să ajungi la ele? Că țările respective au niște posturi de oameni de afaceri, de industriași sau de miniștri lăsate disponibile, ca să-ți poți alege ce-ți convine mai bine? Crezi, într-adevăr, că toți cetățenii dispun acolo de astfel de bucurii și că aceste țări unde, după cum îți închipui, curge numai lapte și miere, nu sînt destul de sătule de leprele, de paraziții lor autohtoni, pentru a mai simți nevoia să mai apeleze la niște paraziți importați?

Este posibil ca un om ca tine, atît de bine „informat" asupra minunilor din „Țara Făgăduinței", să nu fi aflat de existența convențiilor internaționale pentru extrădarea criminalilor ? Să fii sigur că nici n-apucam să aflăm unde ai fugit și autoritățile țării respective te și trimiteau înapoi. Nimeni nu iubește criminalii, și n-are nevoie de ei !

Săndoi, fixînd cu insistență podeaua biroului, făcea impresia unui balon dezumflat.

— Cine te-ar fi împiedicat să-ți îndeplinești dorințele, pe care le-ai văzut realizabile numai aiurea, în propria ta țară ? Oare la noi sînt puțini cei care au atins idealul ce te animă ?...

— Degeaba-l lămurești, șefule — interveni Simionescu. Prosperitatea aceasta se poate obține numai printr-o muncă onestă, iar această activitate este incompatibilă cu mentalitatea „domnului" Săndoi !

— Spuneai — reluă Apostolescu — că, odată intrat în posesia actelor lui Niculescu, ai fi avut două perspective. Întrucît cu una ne-am lămurit, treci la următoarea !

— M-am gîndit că, folosindu-mă de actele lui Niculescu, aș putea să mă angajez cu ușurință pe un post de muncitor calificat, deoarece el avea terminată școala profesională...

— Cum adică ? Să-i preiei identitatea ?! sări Simionescu. Nu-ți dădeai seama că ai fi fost descoperit imediat ?! Părinții tăi, sau ai lui Niculescu, ar fi trebuit să se sesizeze, pînă la urmă, de dispariția voastră și n-ar fi fost necesare prea multe zile pentru a te afla în fața noastră. (Nu, șefule, că

ăsta-i nebun ! explodă locotenentul privind buimăcit spre Apostolescu.)

— Nu. Nu sînt nebun ! protestă Săndoi. Mi-am dat seama, totuși, că nu mă pot folosi de ele și le-am aruncat din tren...

— În ce loc anume ? întrebă Apostolescu.

— Cu puțin înainte de a opri trenul în gara Saligny.

— Cu motivele pe care le-ai avut pentru uciderea prietenului tău m-am lămurit. Treci la relatarea felului cum ți-ai dus planul la îndeplinire ! ceru Apostolescu.

Atitudinea lui Săndoi, din momentul în care fusese demascat, era complet metamorfozată. Pe măsură ce-și mărturisea cumplita faptă, devenise mai liniștit, mai senin. Eliberat de chinul remușcării ce-l zbuciumase mai bine de o lună de zile, simțea nevoia să vorbească, să nu ascundă nimic.

— Am luat hotărîrea să-l omor încă din ziua de 18 august, adică atunci cînd a refuzat să-mi împrumute suma necesară pentru tren. În ziua de 20 august am stat împreună pe plajă pînă la ora patru după amiaza. Atunci am plecat să mîncăm la o cantină. După ce-am luat masa, ne-am dus la vilă și ne-am culcat. Cînd ne-am trezit din somn, pe la ora șapte și ceva, Fănel mi-a propus să ieșim și să bem o bere. Am băut cîteva sticle de bere la o grădină de vară și la ora nouă seara, după ce-am mai cumpărat o sticlă de lichior, ne-am înapoiat la vilă și am început să jucăm cărți.

— Un moment ! Te rog să precizezi ce-ați consumat la grădina unde ați fost ?

— Am mîncat cîte trei mici, am băut zece sticle cu bere și cîte trei sute de grame de fernet. Consumația fiind plătită, ca de obicei, de Fănel.

Apostolescu făcu un calcul mintal asupra conținutul de alcool din băuturile ingerate și, ajungînd la concluzia că acesta coincide cu concentrația alcoolică relevată de examenul necropsic al cadavrului, îi ceru să continue relatarea.

— Pe la ora nouă și un sfert a trecut pe la noi Petrică, dar n-a stat decît vreo zece minute și a plecat. La ora unsprezece ne-am plictisit de cărți și ne-am culcat. Am mai așteptat vreo oră, pentru a fi sigur că a adormit, și, sculîndu-mă ușor din pat, am luat o teslă din garderob. Apoi m-am apropiat ușor de el și l-am lovit de două ori în tîmplă. La prima lovitură a scos un scîncet și după aceea...

— De fapt, a murit înecat, dar, oricum, n-ar fi supraviețuit rănii ce i-ai făcut-o. Spune-mi, cînd ai aprins lumina în cameră, pentru a vedea unde să-l lovești cu tesla, nu s-a trezit?

— L-am lovit pe întuneric, deoarece camera era luminată de razele lunii. Abia după ce am crezut că l-am omorît am aprins-o. Cînd am văzut însă sîngele care-i curgea din răni, am simțit că mi se face rău... — spuse el devenind palid. Din acel moment mi-am dat seama de nebunia faptei mele, dar era prea tîrziu... Pentru a împiedica sîngele să se răspîndească în cameră, i-am înfășurat un cearșaf în jurul capului și, pentru fi sigur că nu va cădea în timpul transportului, l-am legat sub bărbie cu o șuviță ruptă din altul, așa cum se leagă un fular. M-am chinuit aproape o oră pentru a-l coborî pe scări și a-l tîrî pînă la lac... Cînd am ajuns la mal,

am desfăcut cearşaful de pe cap şi i l-am legat de mijloc. După ce am băgat o piatră în cearşaf, l-am tîrît în lac, pînă mi-a ajuns apa la gură, şi m-am înapoiat în cameră, unde am şters petele de sînge cu pantalonii avuţi pe mine la intrarea în lac. Cînd am terminat aranjarea camerei, am strîns toate lucrurile mele şi ale lui Fănel şi am plecat la gară. Am ajuns acolo la ora patru dimineaţa.

— În definitiv, ce-ai urmărit prin aruncarea victimei în lac ? întrebă Simionescu.

— Am vrut să întîrzii descoperirea faptei mele cîteva zile, pentru a avea timp să fug din ţară... — zise Săndoi, luîndu-şi capul în palme şi izbucnind în plîns.

Anchetatorii îl lăsară să se liniştească.

— ..Dar — reluă el, după cîteva minute —, mi-am dat seama de nemernicia şi zădărnicia faptei mele. De îndată ce s-a pus în mişcare trenul am început să arunc, pe fereastra de la W.C., obiectele ce aparţinuseră lui Fănel ! N-am păstrat decît cei trei sute de lei şi un geamantan vernil. La cîteva zile după ce-am ajuns acasă, mai bine de o săptămînă n-am putut să dorm din cauza coşmarurilor... Am vrut să mă predau la miliţie, dar mi-a lipsit curajul...

— Dacă ai vrut să te predai, de ce la prima noastră discuţie ai ascuns adevărul ?

— Pentru că, dîndu-mi seama că victima n-a fost recunoscută, mi-am spus că există o şansă de scăpare.

— Cine este, în realitate, tînărul acela blond, despre care ne-ai spus că a dormit şi s-a întîlnit

cu victima în ziua omorului. Era o poveste inventată pentru derutarea noastră ?

— Da. Am urmărit să vă pun pe o pistă greșită. De fapt el a existat și, într-adevăr, a dormit la noi într-o noapte, pe la 15 august. Făcea parte din gașca noastră și era un hoț de buzunare. Noi îi spuneam Labă-lute. Am inventat povestea lui știind că tot n-o să mai puteți sta de vorbă cu el, deoarece a fost găsit omorît la el acasă...

— De unde știi că a fost omorît ?

— Cu o săptămînă înainte de a veni dumneavoastră la mine pentru prima oară, m-am întîlnit în Brașov cu un prieten de la mare, care mi-a povestit că Labă-lute a fost găsit împușcat în ziua de 22 august.

●

Trei zile mai tîrziu, după terminarea reconstituirii, care demonstra culpabilitatea acuzatului, Apostolescu și Simionescu se aflau la biroul inspectoratului județean din Constanța pentru a întocmi concluziile actului de trimitere în judecată.

— Și cînd te gîndești cît timp am pierdut pentru rezolvarea unui caz atît de simplu — comentă Simionescu. De n-ar fi intrat pe fir pațostea aia de Holliday...

— N-ai dreptate, Dane ! Întotdeauna un caz rezolvat, indiferent de complexitatea pe care a avut-o, pare simplu. Eu consider că a aprecia gradul de dificultate al rezolvării unui caz, după elucidarea

sa, echivalează cu opinia unuia care, văzînd rezultatele unei trageri loto, afirmă că, dacă ar fi vrut, el putea să le pronosticheze înainte de extragere. Cum s-ar spune, un fel de: „...după război mulți viteji s-arată!". Exceptînd intervenția paralelă a lui Holliday, cazul înecatului din apa Techirghiolului n-a fost deloc simplu și — culmea! — nu datorită rafinamentului asasinului, cum ar fi fost firesc, ci datorită unei serii de coincidențe favorabile acestuia. Prima și cea mai importantă dintre ele fiind legată de problema identificării victimei. Mai întîi victima, datorită descompunerii avansate, nu mai poate fi identificată prin metoda dactiloscopică. Apoi, tot datorită modificărilor de fizionomie suferite de victimă, nici propria mamă nu o mai poate recunoaște în fotografia pe care i-am arătat-o. În sfîrșit, colac peste pupăză, fotografia ce ne-a furnizat-o mama victimei era făcută cu trei-patru ani în urmă, timp în care adolescentul a devenit bărbat, și, în consecință, în loc să ne ajute, mai mult ne-a derutat. Și... Și bineînțeles, nici noi n-am făcut eforturi prea mari pentru a ne ține gurile închise... Examinînd fotografia în care Niculescu apărea lîngă mama lui, am considerat că aceasta trebuie să fie o persoană foarte înaltă... deoarece l-am luat prin comparație cu femeia de lîngă el, care, fiind scundă, a amplificat impresia de înălțime a persoanei căutate. Și acum, gata! Lasă-mă să-mi văd de treabă — încheie discuția Apostolescu și se cufundă în citirea referatului trimis de miliția localității unde domiciliia acuzatul.

Zece minute mai tîrziu, aruncă pe birou referatul și spuse cu nemulțumire:

— Dane, cred că niciodată n-am anchetat un caz atît de scîrbos. Avem de-a face cu o situație tipică de influență negativă în formarea caracterului unui copil : mama vitregă și tatăl un alcoolic înveterat, trimis de mai multe ori la cură de dezalcoolizare, fără rezultat. Deci, un subiect cu o copilărie chinuită și lipsită de afecțiune părintească, din care, așa cum era și firesc, a rezultat un personaj tulbure, veșnic nemulțumit. Încă de timpuriu începe să-și invidieze semenii ce beneficiază de o copilărie fericită, deci să se creadă persecutat și să-și interiorizeze nemulțumirile. Ajungînd la vîrsta adolescenței, consideră că singura lui șansă de a parveni în viață este să fugă din țară, undeva aiurea. În realitate, subconștientul lui îl îndeamnă să fugă, cît mai repede și cît mai departe, de propria sa familie, pe care o disprețuiește și o urăște. Urmează arestarea la graniță și condamnarea la o pedeapsă minimă, și aceea redusă ulterior. Din păcate, această măsură educativă are asupra caracterului său, și așa dezechilibrat, o influență negativă. Prin extindere, nu-l persecută numai propria sa familie, ci întreaga societate îi este potrivnică. În aceste condițiuni, în mod firesc, ajunge un rebel, un neadaptat...

— Șefu', nu crezi că explicarea faptei lui Săndoi ar trebui lăsată pe seama psihiatrilor ?

— Ei îl vor examina oricum, dar asta încă nu exclude și analiza anchetatorului. Cine știe ? Poate, pătrunzînd și cunoscînd mai bine mentalitatea criminală, reușim să contribuim și la preîntîmpinarea faptelor reprobabile, nu numai la represiunea celor consumate.

— Ești sigur că l-ai caracterizat bine pe Săndoi ?

Apostolescu înălță din umeri.

— Sigur ? Nu pot să dau un răspuns total afirmativ, dar cred ceea ce susțin. Oare faptul că Niculescu a fost ucis pentru niște mobiluri confuze, nelipsind acela al însușirii identității victimei, deoarece era muncitor calificat, nu demonstrează invidia cu care-i privea pe cei din jurul său ? Pe de altă parte, atașamentul arătat doamnei Anghelescu, prima femeie dispusă să-i acorde o afecțiune părintească, nu demonstrează cît de avid era după acest sentiment, pînă atunci neîncercat ?

Simionescu dădu din cap afirmativ.

— Într-adevăr, avem de-a face cu un caz tipic, în care mediul familial a format un individ asocial. Dealtfel, în cele mai multe din cazurile cercetate de organele penale se ilustrează, ca generator al faptelor reprobabile, influența negativă a familiei !

Șefu' — continuă Simionescu —, avînd în vedere circumstanțele ce l-au influențat pe acuzat, n-ar fi cazul să facem ceva pentru el, să încercăm să-l ajutăm ?

— Nu putem, Dane. Deosebit de faptul că am încălca legea — și asta tocmai noi, cei chemați s-o apărăm ! —, mai sînt două aspecte ce nu pot fi neglijate. Mai întîi, aspectul moral, există o mamă care, după cum știi, a trebuit să fie reanimată după ce i-am anunțat funesta veste, că unicul ei copil a fost ucis. Apoi, aspectul educativ, orice toleranță față de cei care ucid în mod premeditat reprezintă o slăbiciune a legii, și clemența în astfel de situații nu servește interesele societății.

— Dane, cred că niciodată n-am anchetat un caz atît de scîrbos. Avem de-a face cu o situație tipică de influență negativă în formarea caracterului unui copil : mama vitregă și tatăl un alcoolic înveterat, trimis de mai multe ori la cură de dezalcoolizare, fără rezultat. Deci, un subiect cu o copilărie chinuită și lipsită de afecțiune părintească, din care, așa cum era și firesc, a rezultat un personaj tulbure, veșnic nemulțumit. Încă de timpuriu începe să-și invidieze semenii ce beneficiază de o copilărie fericită, deci să se creadă persecutat și să-și interiorizeze nemulțumirile. Ajungînd la vîrsta adolescenței, consideră că singura lui șansă de a parveni în viață este să fugă din țară, undeva aiurea. În realitate, subconștientul lui îl îndeamnă să fugă, cît mai repede și cît mai departe, de propria sa familie, pe care o disprețuiește și o urăște. Urmează arestarea la graniță și condamnarea la o pedeapsă minimă, și aceea redusă ulterior. Din păcate, această măsură educativă are asupra caracterului său, și așa dezechilibrat, o influență negativă. Prin extindere, nu-l persecută numai propria sa familie, ci întreaga societate îi este potrivnică. În aceste condițiuni, în mod firesc, ajunge un rebel, un neadaptat...

— Șefu', nu crezi că explicarea faptei lui Săndoi ar trebui lăsată pe seama psihiatrilor ?

— Ei îl vor examina oricum, dar asta încă nu exclude și analiza anchetatorului. Cine știe ? Poate, pătrunzînd și cunoscînd mai bine mentalitatea criminală, reușim să contribuim și la preîntîmpinarea faptelor reprobabile, nu numai la represiunea celor consumate.

— Ești sigur că l-ai caracterizat bine pe Săndoi ?

Apostolescu înălță din umeri.

— Sigur ? Nu pot să dau un răspuns total afirmativ, dar cred ceea ce susțin. Oare faptul că Niculescu a fost ucis pentru niște mobiluri confuze, nelipsind acela al însușirii identității victimei, deoarece era muncitor calificat, nu demonstrează invidia cu care-i privea pe cei din jurul său ? Pe de altă parte, atașamentul arătat doamnei Anghelescu, prima femeie dispusă să-i acorde o afecțiune părintească, nu demonstrează cît de avid era după acest sentiment, pînă atunci neîncercat ?

Simionescu dădu din cap afirmativ.

— Într-adevăr, avem de-a face cu un caz tipic, în care mediul familial a format un individ asocial. Dealtfel, în cele mai multe din cazurile cercetate de organele penale se ilustrează, ca generator al faptelor reprobabile, influența negativă a familiei !

Șefu' — continuă Simionescu —, avînd în vedere circumstanțele ce l-au influențat pe acuzat, n-ar fi cazul să facem ceva pentru el, să încercăm să-l ajutăm ?

— Nu putem, Dane. Deosebit de faptul că am încălca legea — și asta tocmai noi, cei chemați s-o apărăm ! —, mai sînt două aspecte ce nu pot fi neglijate. Mai întîi, aspectul moral, există o mamă care, după cum știi, a trebuit să fie reanimată după ce i-am anunțat funesta veste, că unicul ei copil a fost ucis. Apoi, aspectul educativ, orice toleranță față de cei care ucid în mod premeditat reprezintă o slăbiciune a legii, și clemența în astfel de situații nu servește interesele societății.

EPILOG

Tribunalul județean Brașov, avînd în vedere gravitatea faptei comise, prin sentința din 31 martie 1969, l-a condamnat pe inculpatul S. C. la douăzeci de ani de închisoare.

Inculpatul, regretînd în mod sincer mîrșăvia fărădelegii sale, a cerut anularea recursului înaintat de apărătorul său, Tribunalului Suprem. Sentința a rămas definitivă.

Redactor : ION ANGHEL
Tehnoredactor : IOAN L. IANCU

Bun de tipar : 25.02.1974. Apărut 1974.
Format 32/70×100. Coli tipar : 9.
Tiraj : 100.000+140 exemplare broșate.

I. P. „Oltenia" Craiova
Str. Mihai Viteazul, nr. 1
Comanda nr. 118

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim